ASHLEY POSTON

GEEKERELLA

CENUȘĂREASA LA CONVENȚIA SF

FINALISTĂ GOODREADS CHOICE AWARD
LA CATEGORIA BEST YOUNG ADULT FICTION

LITERA

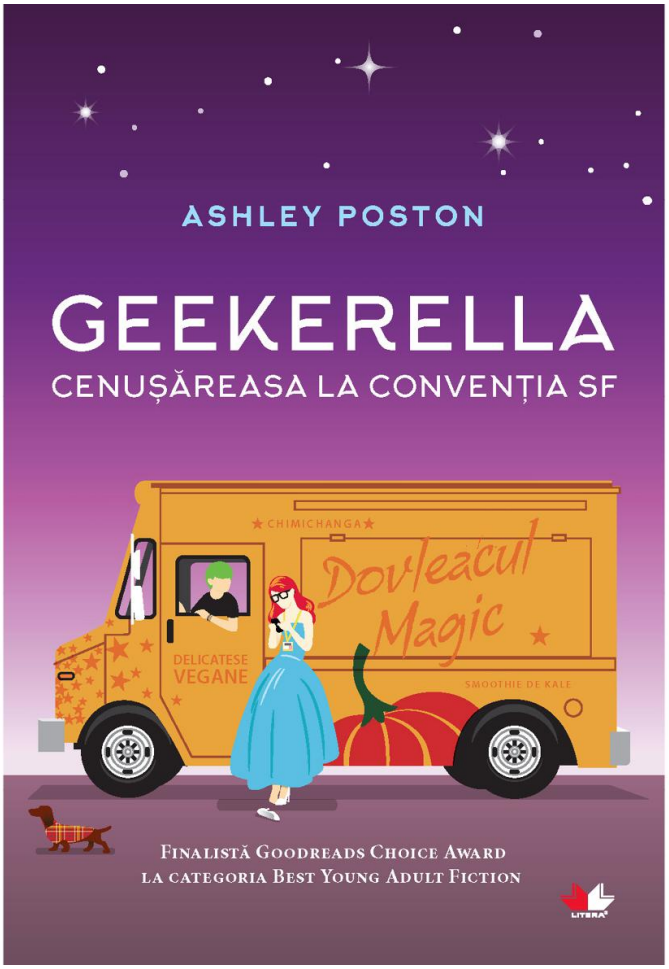
ASHLEY POSTON
GEEKERELLA
CENUȘĂREASA LA CONVENȚIA SF
CHIMICHANGA
Dovleacul Magic
DELICATESE VEGANE
SMOOTHIE DE KALE
Finalistă Goodreads Choice Award
la categoria Best Young Adult Fiction
LITERA

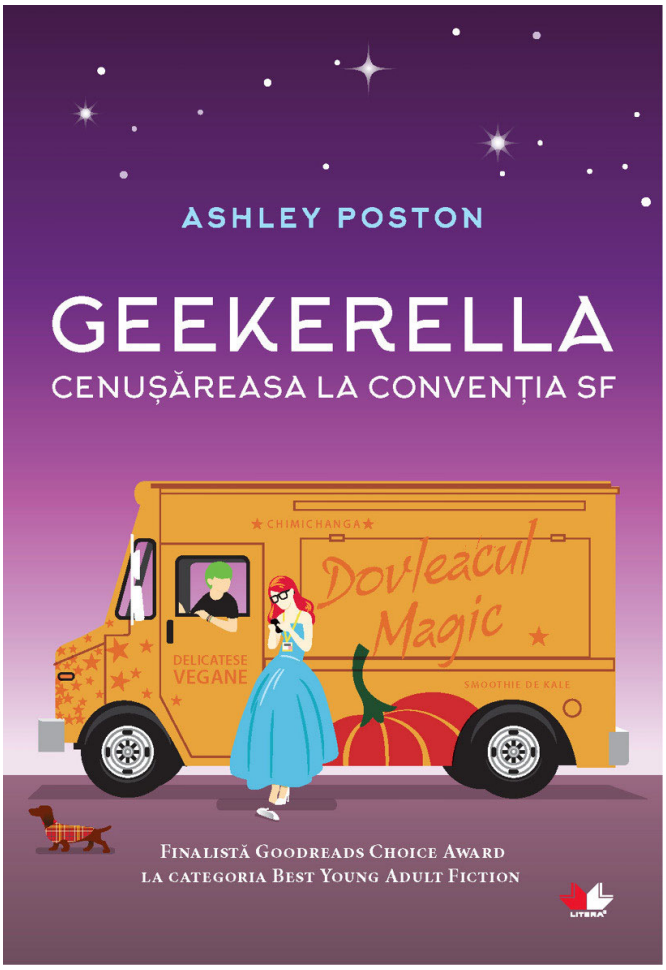
ASHLEY POSTON
GEEKERELLA
CENUȘĂREASA LA CONVENȚIA SF
★CHIMICHANGA★
Dovleacul Magic
DELICATESE VEGANE
SMOOTHIE DE KALE
Finalistă Goodreads Choice Award
la categoria Best Young Adult Fiction
LITERA

PRIMA PARTE

PRIVEȘTE STELELE!

ELLE

DARIEN

ELLE

DARIEN

ELLE

DARIEN

ELLE

DARIEN

ELLE

PARTEA A DOUA

ȚINTEȘTE-LE!

DARIEN

ELLE

DARIEN

ELLE

DARIEN

ELLE

DARIEN

ELLE

DARIEN

ELLE

DARIEN

ELLE

DARIEN

ELLE

DARIEN

ELLE

DARIEN

ELLE

DARIEN

ELLE

DARIEN

ELLE

PARTEA A TREIA

APRINDE-LE!

ELLE

DARIEN

ELLE

DARIEN

ELLE

DARIEN

ELLE

DARIEN

ELLE

DARIEN

ELLE

DARIEN

ELLE

DARIEN

ELLE

DARIEN

ELLE

DARIEN

ELLE

DARIEN

ELLE

DARIEN

ELLE

ELLE

OPT LUNI MAI TÂRZIU

STARFIELD APRINDE STELELE

de Danielle Wittimer

PUBLICAT INIȚIAL PE REBELGUNNER.COM

Mulțumiri

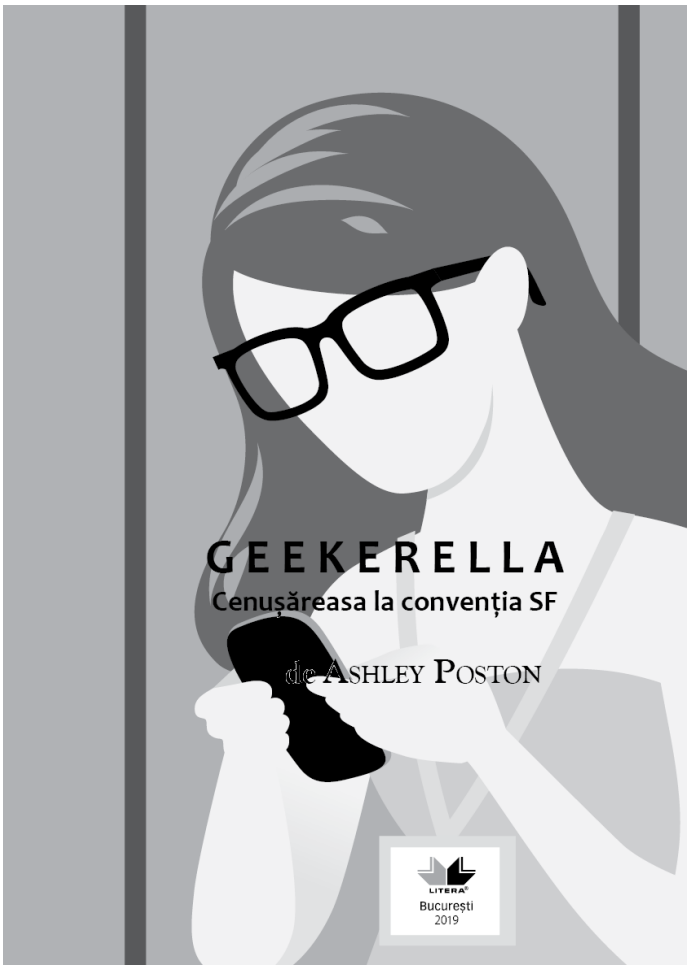
GEEKERELLA
Cenușăreasa la convenția SF
de ASHLEY POSTON
LITERA
București
2019

Geekerella

Ashley Poston

Copyright text © 2017 Ashley Poston

Toate drepturile rezervate

Ediție publicată pentru prima dată în limba engleză de Quirk Books, Philadelphia, Pennsylvania

Drepturile de publicare au fost negociate prin agenția literară Livia Stoia.

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

www.litera.ro

Geekerella. Cenușăreasa la convenția SF

Ashley Poston

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Bianca Paulevici

Editor: Vidrașcu și fiii Redactor: Sînziana Cotoară

Corector: Emilia Achim Copertă: Andreea Apostol

Tehnoredactare și prepress: Bogdan Coscaru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

POSTON, ASHLEY

Geekerella. Cenușăreasa la convenția SF trad.: Bianca Paulevici – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3821-2

ISBN EPUB 978-606-33-6287-3

I.

II. Paulevici, Bianca (trad.)

821.111

Pentru frăție:

La cât mai multe aventuri grozave!

PRIMA PARTE

PRIVEȘTE STELELE!

———————————

„Se povestește, din vremea când Nebuloasa Neagră înghițea toate lumile în întuneric, despre o scânteie unică ce strălucea mai tare ca o stea și care le-a dat oamenilor speranță într-o vreme în care își pierduseră orice nădejde. Este povestea navei spațiale Prospero, iar acesta este ultimul ei zbor.

Privește stelele! Țintește-le! Aprinde-le!“

— Starfield, episodul 54, monologul final

ELLE

Maștera atacă din nou.

Bilete de tombolă, cupoane de reduceri și lozuri din reviste zac peste tot pe masa din bucătărie. Mama mea vitregă stă pe unul dintre scaunele de lemn care scârțâie rău de tot, cu spatele țeapăn, decupând cu grijă încă un cupon. Părul vopsit blond îi e prins în creștet, perfect cârlionțat. E rujată cu o nuanță sângerie. Poartă o bluză albă imaculată și o fustă-creion închisă la culoare, proaspăt călcată. Probabil are o întâlnire cu o potențială clientă.

– Hai, drăguță, dă-i bătaie! Trebuie să te miști mai cu viață în dimineața asta! îmi spune ea, pocnind din degete ca să mă zorească.

Îmi târșâi picioarele spre aragaz și deschid cutia cu cafea. Tare și ieftină, mirosul cu care am crescut. Cu atât mai bine, dat fiind că nici nu ne permitem cafea mai scumpă. Bineînțeles, asta n-o împiedică pe mașteră să-și comande în fiecare zi un ceai Masala dublu cu lapte de soia și fără frișcă, pe care îl plătește cu unul dintre zecile de carduri de credit pe care le are.

Catherine, mama mea vitregă, se întinde după o altă revistă pe care să o decupeze.

– Fără carbohidrați azi. Mă simt balonată și am o întâlnire cu un cuplu în după-amiaza asta. Planuri mărețe de nuntă. Tipa e debutantă, dacă îți vine să crezi!

O debutantă în Charleston? Normal că îmi vine să cred. Aici ești ori debutantă, ori fiică a Confederației, ori fiică de politician, din familia Thornhill, Fishburne, Van Noy sau Pickney, ori din alte familii vechi din Charleston. Dar nici că-mi pasă.

Pun două măsuri de cafea în aparat, plus încă una, să fie. Pare genul de zi în care o să am nevoie de trei măsuri de cafea. Poate că, dacă primesc mai

multă cofeină de dimineață, mama mea vitregă și gemenele vor ieși pe ușă înainte de ora 09.00. Nu cer prea mult, nu-i așa?

Ceasul cuptorului cu microunde arată ora 08.24. Dacă gemenele nu încep să se miște repede, voi fi chiar la limită. Fac o rugăciune scurtă către Stăpânul Luminii, sau Q, sau oricine-i dispus să mă asculte: „Te rog, fă ca, măcar o dată, maică-mea vitregă și gemenele să plece de-acasă la timp!“ Azi, la emisiunea Hello, America, la ora 09.00, Starfield[1] va scrie istorie și nu am de gând să ratez momentul. Nu vreau să-l ratez! În sfârșit, după ani de întârzieri, schimbări de regizori și de actori, filmul chiar va apărea. Un remake, dar calul de dar nu se caută la dinți. Iar azi vor face mult așteptatul anunț despre platforma oficială a filmului. Actorii din rolurile principale, povestea... Totul! Din cauza lui Catherine și a gemenelor am ratat maratoanele Starfield și redifuzările de la miezul nopții în cinematografe ale ultimului episod, dar emisiunea n-am de gând s-o ratez!

– Vor să se căsătorească sub magnoliile de la Boone Hall Plantation, continuă Catherine. Vezi, de când s-a-nsurat acolo Ryan Reynolds, locul e mereu rezervat.

Catherine este organizatoare de nunți. Am văzut-o stând weekenduri întregi să coasă paiete pe fețe de masă și făcând invitații la tipografia din centru. Am văzut cum planifică totul, până la materialul fețelor de masă și culorile florilor din aranjamente, cum face ca fiecare nuntă să pară desprinsă de pe tărâmul unicornilor. Ai zice că face toate astea pentru că ea n-a avut o viață ca în povești, dar în realitate lucrurile stau cu totul altfel. Vrea ca nunțile pe care le organizează să apară în reviste gen Vogue și InStyle, să fie postate la nesfârșit pe Instagram și Pinterest. O face pentru recunoaștere și a investit toți banii din asigurarea de viață a tatei în afacerea ei. Ei bine, în afacerea ei și în toate celelalte lucruri pe care le consideră „esențiale“ pentru a-și păstra imaginea.

– Vreau să pară măcar că fac cumpărături la Tiffany’s, spune ea, vorbind mai mult singură decât cu mine.

Mereu aceeași poveste. Cum cumpăra ea înainte de la Tiffany’s. Cum participa ea la evenimente la Boone Hall Plantation. Cum a avut ea o

căsnicie fericită, cu două fiice minunate. Pe mine, fiica ei vitregă, nu mă pomenește niciodată.

Catherine termină de decupat cuponul și oftează.

– Dar astea erau înainte. Înainte ca tatăl tău să ne lase pe mine și pe gemene aici, în casa asta îngrozitoare.

Poftim! De parcă ar fi vina mea că și-a spart ea toate economiile. Sau de parcă ar fi vina tatei. Iau cana lui cu Starfield, singurul lucru de la el care a rămas în casă, și îmi torn niște cafea.

Afară, câinele vecinului începe să latre la un om în trening care aleargă. Locuim la periferia celebrului cartier istoric. Casa nu e nici suficient de veche ca să fie considerată o atracție turistică, nici suficient de nouă ca să n-aibă nevoie de renovare. Nu că ne-am permite, oricum. La două străzi mai încolo, dai de Colegiul Charleston. Casa noastră a fost printre puținele rămase în picioare după ce uraganul Hugo a măturat coasta Carolinei de Sud, înainte să mă nasc eu. Casa are cusururile ei, dar asta e valabil pentru toate lucrurile bune și vechi. Am stat aici toată viața. Nu cunosc alt loc.

Iar Catherine o urăște.

Cafeaua are o aromă intensă, de nuci. Iau o înghițitură și simt că mă topesc. E divină. Catherine își drege vocea, așa că torn cafea și în cana ei preferată, albă cu floricele roz. O bea cu două cuburi de zahăr, singura porție de dulce pe care și-o îngăduie în fiecare zi. Amestec ușor și adaug trei cuburi de gheață.

O apucă fără să își ridice măcar privirea din revistă. Apoi, când câinele vecinului începe să urle prelung, o așază pe masă.

– Ai zice că câinii învață să tacă. Giorgio are și-așa destule pe cap și fără urletele lui.

Lui Catherine îi place să lase impresia că se tutuiește cu toată lumea, dar mai ales cu persoanele pe care le consideră importante. Domnul Ramirez, adică

Giorgio, este bancher, deci are mulți bani, deci este influent la clubul sportiv, deci este o persoană importantă.

– Dacă nu tace curând, continuă ea rece și detașată, îl fac eu să tacă.

– Îl cheamă Franco, îi amintesc eu. Și nu-i place să fie legat.

– Ei bine, în viață trebuie să ne mai obișnuim și cu dezamăgirile, răspunde ea și mai ia o înghițitură de cafea.

Buzele sângerii i se strâmbă și îmi întinde cana.

– Prea amară. Mai încearcă!

Mă încrunt și îi mai pun un cub de gheață, ca să o diluez. Ia cana și gustă din nou. Probabil e îndeajuns de insipidă, fix cum îi place, pentru că o lasă pe masă lângă teancul de cupoane și continuă să se uite peste rubrica de scandal din revistă.

– Ei? mă îmboldește ea.

Ezit, privind când la ea, când la cafeaua ei, întrebându-mă dacă am uitat cumva ceva. Fac asta de șapte ani, nu cred că mi-a scăpat ceva.

Afară, câinele urlă lamentabil. „Au.“

Ridică din sprânceana subțire ca o dungă de creion.

– Cum să am parte de o dimineață calmă cu așa un tărăboi? zice ea cu voce epuizată, atotcunoscătoare. Dacă Robin ar mai fi fost aici...

O privesc. Deschid gura. Dau să spun că și mie mi-e dor de tata. Și eu aș vrea să fie aici, dar ceva mă oprește. Sau poate că mă opresc singură. Dau vina pe lipsa de cafea. O singură înghițitură nu-ți dă curajul acela instantaneu pe care-l ai de la o cană întreagă. În plus, nu vreau să o înfurii pe Catherine, ci să o alimentez cu cofeină, să o împac și să o fac să iasă din casă.

Întoarce pagina revistei și apucă din nou foarfeca să taie un cupon pentru o haină de iarnă. Suntem în iunie. În Carolina de Sud.

Dar apoi își drege vocea și îmi spune:

– Danielle, fă ceva și închide-i gura potăii.

– Dar…

– Acum, zice Catherine, făcându-mi semn cu mâna să mă grăbesc.

– Sigur, regină, mormăi eu în barbă.

Când Catherine lasă din mână cupoanele și se apucă de citit un articol despre cea mai recentă apariție a Jessicăi Stone pe covorul roșu, scot pe furiș din frigider bucățile de friptură rămase de ieri de la cină și ies grăbită pe ușa din spate.

Sărmanul Franco stă în noroi lângă cotețul lui, dând din coadă în băltoacă. Mă privește prin șipca ruptă a gardului – un teckel maroniu plin de noroi, cu o zgardă roșie murdară. A plouat noaptea trecută și cotețul i s-a inundat, așa cum i-am zis domnului Ramirez, pardon, lui Giorgio, că se va întâmpla.

Domnul Ramirez l-a adus pe Franco la câteva săptămâni după ce s-a căsătorit cu cea de-a doua fostă soție a lui, mă gândesc că pe post de repetiție generală înainte de a face un copil. Dar, de când a divorțat, cu câțiva ani în urmă, locuiește, în mare, la serviciu, așa că Franco este ca o idee nereușită uitată, ceea ce cotețul inundat o dovedește cu vârf și îndesat. Măcar bietul Frank poate pluti.

Împing recipientul prin șipcă și-l scarpin pe câine după urechi, umplându-mă de noroi pe vârfurile degetelor.

– Bravo! Bravo, cățel! După ce voi strânge suficienți bani, vom pleca amândoi de aici. Ce zici de asta, copilotule? spun, iar el începe să dea entuziasmat din coadă în noroi. O să iau chiar și ochelari de soare la fel pentru amândoi. O să ne facem de cap, ce mai!

Franco își scoate limba într-o parte în semn de încuviințare. Poate că nici măcar nu se fac ochelari de soare pentru câini, dar o vreme am avut imaginea în minte: eu și Franco înghesuiți într-o rablă, gonind pe singura autostradă

care iese din oraș, cu ochelari de soare, bineînțeles, și îndreptându-ne direct spre Los Angeles.

De când mă știu mi-am dorit să fac tot felul de lucruri. Să scriu. Am umplut caiete întregi de jurnal, am terminat fanficuri[2], am evadat de nenumărate ori în paginile vieții altcuiva. Dacă tata avea dreptate, dacă aș putea face orice, dacă aș putea fi oricine, aș face un serial ca Starfield și le-aș zice tuturor copiilor ciudați că nu sunt singurii. Și, la sfârșitul anului viitor, care va fi ultimul an de liceu pentru mine, așa voi face. Sau voi începe să fac. Voi studia ca să devin scenaristă. Voi scrie scenarii. Am deja un portofoliu, oarecum. Momentan, îmi satisfac nevoia de a scrie postând pe blogul meu, Rebelgunner, unde discut despre singurul lucru pe care îl știu bine: Starfield. Asta și banii pe care îi pun deoparte lucrând la rulota cu mâncare vor fi biletul meu de plecare de aici. Cândva.

– Danielle! se aude țipătul ascuțit al mamei mele vitrege pe fereastra de la bucătărie.

Împing bucățile de friptură pe sub gard, iar Franco se năpustește asupra castronului.

– Poate într-un alt univers, băiete, șoptesc eu. Pentru că, momentan, casa mea e aici.

Și dacă aș vrea, locul ăsta e prea plin de amintiri ca să plec de-aici. Practic, tata mi-a lăsat mie casa, dar Catherine se ocupă de mine cât sunt încă minoră. Așa că, până atunci…

– Danielle!

Până atunci, sunt prizonieră aici cu mama mea vitregă și cele două fiice ale ei.

– Bine! Vin!

Îl mai scarpin o dată pe Frank după urechi, îmi iau rămas-bun de la el, îmi propun să nu uit să mă întorc mai târziu după castron și dau fuga spre bucătărie.

– Fetelor! strigă Catherine din nou, punându-și o geantă Gucci pe umăr.

– Grăbiți-vă, altfel veți întârzia la lecția cu domnul Craig! Fetelor? Fetelor! Sper că v-ați trezit pân-acum, altfel jur că...

O aud urcând apăsat spre camera lor și mă uit la ceas. 8.36. Nicio șansă să iasă din casă la timp. Doar dacă grăbesc eu lucrurile.

Pregătesc reticentă kale, căpșune și lapte de migdale pentru smoothie-urile de dimineață ale gemenelor. Bineînțeles, Catherine și-a lăsat revista deschisă pe bufet, așa că Darien Freeman rânjește la mine. Zâmbesc disprețuitor. Circulă zvonuri cum că o să joace în remake-ul Starfield, dar asta e aproape la fel de amuzant ca a spune că un mops pe skateboard va juca rolul lui Carmindor. Nu pui o vedetă de telenovele la conducerea întregii galaxii.

Bleah! Apăs butonul de la blender și încerc să nu mă gândesc la asta.

Sus se aud bufnituri înăbușite, în timp ce Catherine le dă jos pe gemene din pat. Așa se întâmplă în fiecare dimineață, ca ceasul.

Vara, diminețile mele se desfășoară cam așa: mă trezesc, beau cafea, o măsură în plus lunea. Catherine răsfoiește ziarele de dimineață, decupând cupoane. Zăbovește prea mult asupra poșetelor și a rochiilor frumoase. Spune ceva pasiv-agresiv despre viața ei dinainte. Îmi comandă să pregătesc micul dejun. În schimb, eu îi dau de mâncare lui Frank. Catherine urcă la etaj și urlă la gemene pentru că „au uitat“ să își pună alarma să sune. Refuz în continuare să pregătesc micul dejun. Zece minute mai târziu, gemenele se ceartă care să facă duș prima, iar Catherine îmi amintește că deocamdată e casa ei, Danielle, și că, dacă nu vreau să o vândă și să ne mutăm într-un apartament de lux – de parcă am lua vreodată atâția bani pe ea –, aș face bine să pregătesc micul dejun. Așa că le prepar în blender voma de Grinch pe care o beau ele, gemenele își înșfacă paharele identice, iar Catherine le îmbrâncește afară din casă spre ora de tenis.

Nici restul zilei nu decurge vreodată mult mai bine. Întârzii cinci minute la serviciu, dar colega mea, Sage, fiica patroanei rulotei cu mâncare, e prea prinsă cu revistele ei de modă Harajuku ca să observe. Urmează apoi opt ore

în Dovleacul Magic, împărțind prăjeli sănătoase din rulota cu mâncare funcționarilor de la bancă îmbrăcați cu costume business strâmte și mamelor care își duc copiii la antrenamente de fotbal în timp ce își țin bebelușii în brațe. După care îmi croiesc drum prin supermarket, înarmată cu cupoane care o fac pe casieră să își dea ochii peste cap când mă așez la coadă (toată lumea urăște cupoanele). Apoi din nou acasă pentru „cina în familie“, pe care tot eu o pregătesc. Ascult comentariile răutăcioase ale gemenelor despre cum gătesc, după care își iau tălpășița și se duc sus ca să facă un filmuleț pentru vlogul lor de frumusețe, despre cum să-ți faci ochi de pisică perfecți sau ce nuanțe de fard de pleoape merg cel mai bine cu rujul roșu sau mai știu eu ce. Apoi spăl vasele, strâng resturile, mă mai duc o dată să văd ce face Franco și apoi la culcare.

Mă rog, oarecum. După aceea mă uit la episoade în reluare din Starfield la televizorul cu tub al tatei din camera mea. Uneori scriu o postare pe blog despre episodul cu pricina, dacă mă simt inspirată. Verific toate site-urile de fani Stargunner ca să aflu noutățile. Adorm cu vocea prințului Federației în urechi. „Privește stelele! Țintește-le! Aprinde-le!“

În dimineața următoare mă trezesc și o iau de la capăt. Dar, de data asta, povestea ia o turnură neașteptată: ajung la serviciu la timp. S-ar putea chiar ca Sage să vorbească cu mine. S-ar putea chiar ca gemenele să se poarte frumos. S-ar putea să pună cineva două bilete de avion spre Los Angeles în borcanul pentru bacșiș. S-ar putea să scriu ceva frumos despre episodul 43, în loc să critic integritatea personajelor în timp ce colonia explodează. S-ar putea să-l visez pe tata.

Blenderul urlă de parcă ar suferi îngrozitor. Îl las să se odihnească și agit smoothie-ul de kale, apoi îl torn în două pahare, privind agitată la ceasul de la cuptorul cu microunde: 08.41.

După ce împing micul dejun al gemenelor pe bufet, ca o angajată cu experiență din alimentație publică ce sunt, scotocesc prin dulăpior după borcanul cu unt de arahide pe care l-am dosit de cu seara. Îmi apăr untul de arahide cum își apără Smeagol, din Stăpânul Inelelor, inelul – al meu, neprețuitul –, indiferent de dieta pe care o „urmăm“. Zilele astea, Catherine ține dieta paleo, dar luna trecută am mâncat doar raw vegan. Înainte de asta, South Beach, ori să fi fost Atkins? Ceva cu bacon. Săptămâna viitoare va fi

dieta fără grăsimi, sau fără sare, sau... ce-o mai pofti ea. Mă poate obliga să fac orice de mâncare amenințându-mă că altfel vinde casa – casa tatei.

Răzui ultimele rămășițe de unt de arahide de pe fundul borcanului, savurându-i gustul. Mă bucur de orice victorie, cât de mică.

La etaj, dușul se oprește, iar țevile scrâșnesc. În sfârșit. Gemenele nu se grăbesc chiar deloc în dimineața asta. De obicei, le place să meargă la tenis la club, pentru că prietenele lor sunt mereu acolo. E un loc bun să te-afișezi dacă ești popular și bogat. Cât despre mine, Catherine zice mereu, într-un mod deloc subtil, că singurul lucru pe care l-aș putea face eu la club ar fi să car crosele de golf ale cuiva.

Arunc borcanul de unt de arahide la gunoi și îmi verific telefonul ca o cărămidă indestructibilă pe care l-am „moștenit“ după moartea tatei. O altă idee grozavă a măsterei, o altă modalitate de-a economisi banii pe care abia dacă-i avem: gemenele au avut voie să-și cumpere telefoane noi, dar eu a trebuit să mă mulțumesc cu ce găseam prin casă. E uriaș! Poți efectiv să alungi o navă plină de reaveri[3] cu el, dar măcar arată ora.

08.43. Nu pot pleca și ele mai repede? Măcar o dată. Măcar o dată să iasă din casă până-n 09.00.

Sunt sus, dar vocea nazală a lui Chloe se aude limpede ca un clopoțel.

– Dar, mamă, Darien Freeman va apărea la televizor în dimineața asta! Nu vreau să pierd emisiunea.

Mi se frânge inima. Dacă Chloe va pune stăpânire pe televizor, nu voi avea cum să mă uit la Hello, America.

– Putem să întârziem câteva minute, spune și Calliope.

Cal îi ia mereu partea lui Chloe. Suntem de-o seamă, toate în ultimul an de liceu, dar ai zice că locuim pe planete diferite. Chloe și Calliope sunt în echipa de tenis a liceului. Fac parte din comitete de organizare. Se ocupă de bal. Și n-au nicio jenă să se folosească de popularitatea lor ca să le

amintească tuturor la școală că eu sunt un gunoi. Că, dacă n-ar fi familia lor, aș fi orfană.

Mersi. De parc-aș avea cum să uit vreodată.

– Nu putem să pierdem emisiunea, zice Chloe. Trebuie să ne uităm și să discutăm pe vlog despre asta, sau toată lumea va posta reacții înaintea noastră. Și am muri din cauza asta, mamă. Am muri.

– Dragile mele, eu cotizez bani frumoși la domnul Craig ca să vă învețe să jucați tenis. Și nu am de gând să vă las să pierdeți locul în echipa universității de la anul din cauza unei emisiuni! Catherine coboară și intră din nou în bucătărie, scotocind prin poșetă. Danielle, mi-ai văzut mobilul?

Mă întind peste bufet și-l scot de la încărcat.

– Poftim.

– De ce l-ai pus acolo?

Ia telefonul fără să se uite măcar la mine și începe să-și verifice contul de Facebook.

– Ah, adaugă ea, și nu uita că mâine este…

– Da, zic eu. Știu.

De parcă aș uita ziua în care a murit tata.

– Să iau orhidee anul ăsta sau… Fetelor! urlă Catherine, uitându-se la ceas. Coborâți în secunda asta!

– Bine!

Gemenele coboară scările apăsat, în costumele lor de tenis albe, și își apucă smoothie-urile. Seamănă leit cu Catherine. Părul deschis la culoare, ochii căprui, boticurile care frâng inimi. Chloe și mama mea vitregă sunt făcute din același aluat, dar Cal e puțin altfel, puțin mai liniștită. Cred că din cauză că

seamănă cu tatăl ei, care le-a părăsit când fetele erau mici și s-a căsătorit cu fiica unui patron de cazinou din Atlantic City.

În clipa asta, amândouă au părul blond prins în coadă și ar fi aproape imposibil să le deosebești dacă nu ai ști că Chloe își face zilnic unghiile cu altă culoare, astăzi un albastru de vară drăguț, iar Calliope își asortează mereu cerceii cu ochelarii mov. Uneori răul ia înfățișări la care nu te-aștepți.

– Nu-i corect! Elle de ce nu trebuie să meargă la antrenamente de-astea idioate? se plânge Chloe.

– Fetelor! Mama mea vitregă țâțâie și le zâmbește răbdătoare. Elle trebuie să facă și ea ce poate.

Încerc să o ignor în timp ce îmi iau cheile de la casă din castronul de pe hol și le pun în ghiozdan, prefăcându-mă că mă pregătesc să plec la muncă. Am impresia că uneori Catherine uită, pur și simplu, că sunt de față.

– Ne vei distruge cariera, o acuză Chloe, sorbind din smoothie-ul ei verde. Trebuie să fim la curent cu asta.

– Toată lumea va posta pe Twitter despre asta, adaugă Calliope.

– De când am avut o sută de mii de vizualizări cu machiajul în stil Seaside Cove[4], oamenii se așteaptă să fim la înălțime!

– FETELOR! zice Catherine și își îndreaptă unghia roz spre ușă. Lecții de patru sute de dolari. URGENT!

Calliope își dă ochii peste cap, își ia geanta de pe raftul din hol și iese valvârtej pe ușă spre Mazda decapotabilă roșie (o altă „necesitate“ pentru „imaginea“ lui Catherine). Catherine se încruntă la geamăna rămasă în casă. Chloe nu suportă nicicum nemulțumirea mamei ei. Își apucă și ea geanta, identică aproape cu a lui Cal, doar că e roz, și iese valvârtej după sora ei. Iată un drum spre antrenamente pentru care nu le invidiez câtuși de puțin.

Mama mea vitregă își mai înfoaie o dată victorioasă părul în oglinda din hol.

– Ești convinsă că nu vrei să pun o vorbă bună pentru tine la club, Danielle? Sunt sigură că te-ar primi înapoi chiar și după... incidentul... de anul trecut. Te-ai învățat minte, nu-i așa?

Să nu mai am niciodată încredere în băieți? Sigur. Zâmbesc politicos și îi zic:

– Nu, mulțumesc.

– E cel mai bun loc pentru o fată ca tine, să știi, spune ea, clătinând din cap. În cele din urmă, vei vedea că am dreptate.

Zicând acestea, închide ușa.

Aștept până când mașina iese de pe alee, apoi o zbughesc în sufragerie și pornesc televizorul. 08.57. Perfect. Rulota cu mâncare vine să mă ia la zece, ca să mergem la meciul de baseball al echipei RiverDogs în partea cealaltă a orașului, așa că am timp berechet. În următoarea oră, mă voi delecta cu poate cea mai importantă veste din istoria Starfield.

Va fi un moment de sfârșit – sau poate de început. Un nou Starfield pentru o nouă generație. Îmi place când se deschid noi orizonturi.

Iau telecomanda de pe măsuța de cafea și mă așez picior peste picior în fața televizorului cu diagonala de 137 de centimetri. Ecranul negru pâlpâie și simt cum mi se umple pieptul de nerăbdare. Mi-aș fi dorit ca tata să fi fost și el aici, să vadă asta. Mi-aș fi dorit să fi fost lângă mine. Ar fi fost la fel de entuziasmat – ba nu, ar fi fost și mai entuziasmat! Dar adevărul este că nu am prietene pasionate de Starfield cu care să vorbesc despre asta. Despre cine va primi, în sfârșit, aripile stelare ale Federației și va călca pe urmele legendare ale lui David Singh, primul care l-a interpretat pe prințul Carmindor. Am scris luni de zile despre asta pe blog, în micul meu colț de lume, dar nu-l prea citește nimeni. Rebelgunner are rol terapeutic, mai mult ca un jurnal. Cei mai apropiați prieteni pe care îi am sunt membrii comunității on-line Stargunner, unde toată lumea a speculat la nesfârșit pe tema distribuției: poate tipul din ultimul Spider-Man? Sau poate băiatul acela drăguț de la Bollywood pe care îl vezi în toate GIF-urile de pe Tumblr? Oricine ar fi, sper că n-o să-i facă prințului meu pielea albă.

La televizor, Hello, America, unde tocmai se încheie un reportaj despre animale de companie care fac giumbușlucuri pe net. Gazda emisiunii zâmbește larg, după care camera filmează publicul. E plin de fete, o mulțime de fete, și toate sunt în extaz. Țin pancarte. Poartă tricouri cu același nume pe ele. Un nume care face ca nerăbdarea pe care o simțeam în piept să împietrească și să-mi cadă ca o bombă atomică în stomac.

Darien Freeman.

Fetele își ridică mâinile în fața camerei de filmat, urlându-i numele. Numele unei singure persoane. Unele dintre ele par gata să leșine.

Eu nu leșin.

Entuziasmul meu se transformă în groază.

Nu… Nu se poate. Sigur am greșit canalul.

Apăs pe butonul de informații de la telecomandă. Hello, America apare scris pe ecran și tot ce îmi doresc este ca Nebuloasa Neagră să mă înghită cu totul.

Ce șanse sunt? Ce șanse sunt să fie invitat la același talk-show matinal? Ce șanse sunt ca el să fie invitat la emisiunea care va anunța distribuția filmului Starfield?

Dar gazda emisiunii zâmbește, spune câteva cuvinte laudative și, dintr-odată, toate temerile mele se adeveresc.

Logoul Starfield strălucește pe ecran în spatele ei. E ca un accident de tren de la care nu-mi pot lua privirea. Entuziasmul meu de fan se prăbușește într-un puț fierbinte și clocotitor al disperării.

Nu. Nu, nu e el. Nu poate fi el.

Darien Freeman nu este Carmindor al meu, prințul Federației.

În limba română, starfield înseamnă „câmp stelar“, adică stelele care pot fi văzute într-o anumită zonă pe bolta cerească. (n.red.)

Abreviere de la fan fiction – literatură despre personaje sau locuri dintr-o operă de ficțiune originală, scrisă de fanii operei respective, nu de autorul ei (n.tr.)

Grup de oameni din serialul de televiziune Firefly și din filmul Serenity care locuiesc la periferia spațiului civilizat – sunt considerați sălbatici (n.tr.)

În limba engleză, substantivul cove înseamnă „golf mic“, dar și „tip“, „băiat“, în argoul vechi. Astfel, Seaside Cove s-ar putea traduce și „Golfulețul“, și „Tipul de la malul mării“. (n.red.)

DARIEN

În public e plin de monștri.

Mă rog, nu sunt monștri propriu-zis. Dar ia încearcă tu să te duci la New York cu un zbor de noapte, să supraviețuiești doar cu cafea din boabe arse și jumătate de grepfrut, să stai jumătate de oră pe un scaun înalt doar pentru ca stilistul să-ți aranjeze perfect părul cârlionțat (pentru numele lui Dumnezeu, e doar păr), în blugi de firmă care te ciupesc în locuri care nici măcar nu s-au trezit la ora aia, în timp ce încerci să-ți amintești răspunsurile la întrebările pe care prezentatorii ți le vor pune, și toate astea după doar trei ore de somn, repet, trei, și să mai fii și încântat de cohortele de fani.

„Respiră“, îmi spun eu. E totul în regulă.

Mă plimb încolo și încoace în spatele scenei. Încă nu m-a observat nimeni, dar simt furnicături de parcă aș fi urmărit. Așa se întâmplă mereu.

Acum înțeleg de ce Gail, asistenta mea, mi-a spus să iau două pastile de Advil[5] înainte de emisiune. Am fost la concerte rock (și, pe vremuri, la convenții), dar publicul ăsta e ridicol. Gail mi-a zis că mulți stăteau la coadă de la 04.00. Ce om întreg la cap s-ar așeza la coadă așa devreme ca să mă vadă pe mine? Lângă mine, Gail se fâțâie în tenișii ei jerpeliți. Nu cred că s-a mai desfăcut la șireturi de pe vremea când filmam al doilea episod din Seaside Cove. Își verifică e-mailurile și dă din cap.

– Totul e pregătit. Ți-am rezervat biletul de avion pentru diseară, ți-am rezolvat drumul către și de la aeroport, doi asistenți care să se ocupe de paparazzi... Apoi își ridică privirea spre mine și zâmbește. Stăm bine de tot!

Îmi dă o sticlă cu apă pe care mi-o lipesc de gât. Și-a prins părul blond căpșună într-un soi de coc dezordonat mult prea strâns, semn că e la fel de stresată ca mine.

– Respiră. O să te descurci. E doar încălzirea pentru campania media care te așteaptă. Te vei descurca.

– Zici că o să cresc în nivel, încerc eu să glumesc.

Îmi aruncă o privire inexpresivă.

– Ca-ntr-un joc? Când o s-aduni destule puncte de experiență și... Bine, am tăcut.

Desfac sticla de apă și iau o înghițitură. Prin crăpătura cortinei din culise arunc o privire la fanii care se foiesc nerăbdători.

– Tipa aia are un tricou cu moaca mea pe el? întreb eu.

– Nu lua prea mult în seamă chestiile de genul ăsta, răspunde ea.

Îi bipăie telefonul. Îl scoate și se încruntă.

– S-a întâmplat ceva? o întreb, privind-o cu coada ochiului.

Citește un e-mail.

– Pământul către Gail!

Nimic.

– *Gail Morgan O'Sullivan.*

– Ce?! Ah!

Își bagă telefonul înapoi în buzunar.

– Scuze, scuze ! Ți se întâmplă vreodată să ai senzația că ai uitat ceva?

– Da. Chiloții. Mi se întâmplă mereu, îi răspund cu un aer cât se poate de serios. Uneori mă trag de ei ca să fiu sigur că îi am pe mine.

Privirea îngrijorată i se înveselește dintr-odată.

– Nu cred!

Gail e mai mare ca mine, are vreo douăzeci și cinci de ani, și pistrui pe obraji care se închid la culoare vara și aproape că strălucesc când se înroșește. În afară de exemplarul meu cu autograf din Batman: Year One, e cea mai bună prietenă a mea. Oamenii ca mine nu-și fac prieteni adevărați prea ușor. Sau chiar deloc. Probabil că am avut cândva, dar am învățat pe pielea mea cum se schimbă lucrurile în viață. Mai ales când ești celebru.

Un asistent de platou vine să-mi pună lavaliera. Mi-o trec pe sub sacou și o prind la spate, de blugi.

– Două minute, îmi spune omul, apoi dispare.

– În regulă! zice Gail. Nu uita să zâmbești și să dai tot ce poți.

Îmi aruncă o privire de vultur, îmi aranjează o șuviță și-mi netezește sacoul peste tricou. E cel mai scump lucru pe care îl am – sacoul, nu tricoul – și l-am luat la insistențele managerului meu. Vrea să arăt ca un tocilar abordabil, dar, în același timp, ca un tocilar care se îmbracă de la Burberry și are stofă de Seaside Cove. Din punctul meu de vedere, sunt două perspective diametral opuse, care n-ar trebui să se întâlnească niciodată.

– Privește stelele! Țintește-le! Aprinde-le! repetă Gail și mă îmbrățișează strâns. Sunt atât de mândră de tine, Darien. La fel ca tatăl tău.

– El e mândru de banii mei, mormăi eu.

Văd gura lui Gail cum se strâmbă ușor.

– Nu cred că e vorba doar de...

Ovațiile ascuțite ale publicului o întrerup. Se aud niște țipete ascuțite de parcă s-ar fi dezlănțuit iadul pe pământ. Sunt aproape convins că partenera mea din film, Jessica Stone, o tipă dulce, populară, cu un palmares de filme independente care eclipsează serios rolul meu din Seaside Cove, are fani mult mai… calmi. Oamenii care o adulează nu-și scriu pe tricouri O IUBESC PE JESS, cu inimioară în loc de „iubesc“, ci doar... Mă rog, nu mai contează.

Nu vreau să mă gândesc la ce ciudățenii caută pe Google fanii lui Jess Stone. Pur și simplu, avem admiratori diferiți. Probabil că regizorul Starfield, Amon Wilkins, devenit celebru pentru filmele lui cu roboți uriași, s-o fi gândit că prezența ei în film va atrage atenție și distincții. Probabil că o să aflu curând, căci filmările încep chiar mâine.

Cât despre mine... S-ar părea că aduc o armată de monștri într-un cult al personalității. Fanii mei își spun SeaCos... sau poate darieniți. Iar ziua de azi e doar pentru publicitate, doar o strategie a managerului și a echipei mele de PR.

Scotty mă poate teleporta când vrea el.

Asta e o altă chestiune. Știu că nu sunt primul tip tânăr care preia un personaj pe care lumea îl adoră deja. Sunt convins că nici pe Chris Pine nu l-a plăcut toată lumea când a devenit Kirk 2.0. Dar lucrurile stau altfel în cazul meu. Eu am optsprezece ani. El avea douăzeci și ceva. A avut timp să își șlefuiască atitudinea miserupistă. Eu încă sunt atent să-mi asortez șosetele și îngrijorat ca nu cumva să mi se vadă boxerii cu Star Wars. În plus, chiar acum am mâinile umede și cred că încep să transpir, cel mai îngrozitor lucru pe care îl poți face în timpul unui interviu la televizor.

„Inspiră, expiră. Te vei descurca, Darien!“

Asistentul de platou vine în spate și mă conduce în sus pe treptele care duc spre scenă. Începe să numere secundele rămase pe degete.

„Cinci... patru...“

Îmi netezesc sacoul. Încerc să mă liniștesc.

– Și acum, să-l întâmpinăm pe următorul invitat, zice unul dintre prezentatori, potolind publicul. Este vorba despre tânărul actor cunoscut ca regele din Seaside Cove...

Frate, ce lovitură pentru reputația mea!

– ... care preia acum mantia regală a personajului nostru stelar favorit, prințul Federației, Carmindor... Darien Freeman!

„Inspiră. Expiră. Zâmbește.“

Ca un supererou care-și pune masca, ies din pielea mea și intru în rolul lui Darien Freeman, înghițit de țipetele isterice a cinci sute de adolescente.

Medicament pe bază de ibuprofen (n.red.)

ELLE

Fața frumoasă, enervant de frumoasă a lui Darien Freeman umple ecranul uriaș al televizorului cu plasmă al mamei mele vitrege, zâmbind oarecum relaxat. E genul de față pe care o ții minte, pentru că va apărea în fiecare reclamă la parfum și pe fiecare afiș în următorii zece ani. Are pielea bronzată, genele lungi, părul creț. Poate că arată cum trebuie, dar zâmbetul lui e aproape orbitor. Nu e ursuz și deprimat, cum ar trebui să fie prințul Federației. Nu e nici pe departe făcut din același aluat.

În toate cele cincizeci și patru de episoade, Carmindor a zâmbit o singură dată, prințesei Amara în episodul cincizeci și trei. Episodul dinainte de...

Nu. Nu! Nimeni nu se gândește la ultimul episod, cu atât mai puțin să vorbească despre el. E ca și cum n-ar fi fost niciodată. Ba chiar am interzis și pe blog orice referire la el.

Centrul Rockefeller e plin de culorile Starfield: albastru și argintiu. Un cârd de puștoaice din primul rând flutură pancarte cu SĂ NE PRĂBUȘIM ÎMPREUNĂ PRINTRE STELE și VREAU SĂ MĂNÂNC CEREALE WABBA-WABBA CU TINE, de parcă ar fi urmărit în mod direct misiunile interstelare împotriva populației nox. Lucru pe care clar nu l-au făcut.

Nici măcar eu nu l-am făcut.

Tata, în schimb... El chiar a fost acolo de la bun început. Primul fan. Ba chiar a inițiat o convenție a fanilor. ExcelsiCon îi zicea. Mergeam în fiecare an. Îmi amintesc că i-am cunoscut pe actorii din distribuția inițială, că mi-au dat autografe pe arma spațială. O ascundeam în ghiozdan la școală. Ceasul cu alarmă al tatei mă trezea în fiecare dimineață pe melodia de pe genericul filmului. Mâncam cereale Wabba-Wabba la micul dejun (care erau, de fapt, cereale Frosted Flakes, dar la șase ani eram prea mică să-mi dau seama). În

nopțile senine de vară priveam stelele și mă războiam cu nocși în curte. Salvam galaxia de la a fi înghițită de Nebuloasa Neagră.

Viața cu tata părea desprinsă dintr-un univers în care Carmindor, prințul Federației, exista cu adevărat.

Și apoi, într-o clipită, universul acela a dispărut.

Zăbovesc cu degetul pe butonul de la telecomandă. Nu reușesc să-mi iau privirea de la ecran. Oare cum vor conviețui fanii serialului Seaside Cove cu noi, stargunnerii? E ca și cum aș urmări doi bolizi gonind unul spre celălalt la viteză maximă, gata să se ciocnească. Nu pot să pierd așa ceva.

Darien Freeman se lasă pe spate în fotoliul care pare destul de confortabil și le face cu mâna, puțin timid, puțin surprins, cohortelor de fani, în timp ce prezentatorii îi urează bun venit la emisiune. Pun pariu că i se pare foarte drăguț ce se întâmplă.

– Mă bucur mult să fiu aici, începe Darien Freeman.

Admiratoarele încep să țipe ca sirenele de pe ambulanță:

– Te iubesc, Darien!

– Însoară-te cu mine!

Bleah, mi se face rău!

Unul dintre prezentatori, un tip cu bărbie proeminentă, spune:

– Ne bucurăm să te avem alături de noi! Îmi aduc aminte, chiar dacă asta mă va face să par foarte bătrân, că stăteam treaz nopțile ca să mă uit la serial. E un clasic! Cum te simți să ai un rol atât de important precum cel al lui Carmindor?

Actorul zâmbește. Are dinții prea albi, buzele prea bine controlate. Pun pariu că exersează în oglindă.

– Este o onoare, categoric, începe el, cu toate că n-ar recunoaște un film clasic nici dacă ar trage în el cu un tun energetic. Sunt nerăbdător să intru în pielea lui Carmindor. Trebuie să mă ridic la nivelul predecesorului meu.

– Nu că ai avea vreo șansă, adaug eu, vorbind de una singură. David Singh a fost fenomenal. A rupt barierele într-o eră în care aproape niciun alt film SF nu distribuia actori de culoare în roluri principale. Un apărător al drepturilor omului, pe ecran și în afara lui. Un om care credea cu adevărat în filosofia Starfield.

– Ei bine, spre deosebire de colegul meu, Rick, eu nu am urmărit niciodată Starfield, spune prezentatoarea, o tipă minionă în costum cu pantaloni, de culoare albă, care, deși probabil că nu vrea să semene cu un stormtrooper[6], exact așa arată. Dar se pare că în ziua de azi toată lumea știe de el. Cum era mottoul?...

– „Privește stelele! Țintește-le! Aprinde-le!“, spune Darien. Și sper că vei deveni și tu curând fană, pentru că în Starfield fiecare găsește câte ceva pe sufletul lui. E o poveste despre o navă, Prospero, și echipajul ei, și despre lupta lor pentru a apăra galaxia și principii precum pacea și egalitatea. Ah, zâmbește el larg, și despre lupte cu extratereștri.

– Vai, dar sună de-a dreptul înspăimântător! exclamă prezentatoarea.

Îmi dau ochii peste cap. Nu aș zice că înfruntarea regelui nocșilor înseamnă să te lupți cu extratereștri. Practic, în serial oamenii sunt extratereștri. Dar, pe de altă parte, eu sunt o fană adevărată.

– Acum, să nu ne bombăni, dar nouă aici, la emisiune, ne place să organizăm fel de fel de jocuțe și, cum pari să știi atâtea despre Starfield, m-am gândit să te provocăm la un set de întrebări!

Camera se retrage și filmează o cabină plină cu apă, cu o țintă pe margine. Apoi se mută înapoi pe chipul lui Darien, care e șocat. Sau, în fine, se preface a fi șocat.

– Aoleu, pe bune?!

– Bineînțeles!

Prezentatoarea scoate apoi din spatele fotoliului o pușcă cu apă.

– Hai să vedem dacă ne poți da lecții despre Starfield! La fiecare răspuns greșit, voi trage la țintă cu această pușcă cu apă.

Asta va fi interesant, îmi spun eu în gând. N-are cum să știe altceva despre serial în afară de cum se numește.

Publicul începe să scandeze tare, răgușit:

– În apă! În apă! În apă!

Darien își întinde mâinile spre public, cu un gest dramatic.

– Pe bune? Pe bune? Vreți să mă vedeți căzând în apă?

– În apă! În apă! strigă mulțimea, iar eu nu am cum să nu fiu de acord.

– Ce zici, Darien? Te bagi? rânjește prezentatoarea.

El oftează și își pleacă capul, de parcă ar spune: „Bine, bine, hai s-o facem și pe-asta.“ Apoi se sprijină de brațele fotoliului, se ridică și își dă jos sacoul, care pare scump.

– În regulă! S-a făcut.

Da? Ia să vedem ce-o să greșești, Darien Freeman. Îmi încrucișez brațele și mă las pe spate în fotoliu. Pe ecran, Darien se cațără pe cabina cu apă, își pune ochelarii de protecție și face semn că e pregătit.

Prezentatoarea își pregătește arma și se uită la un cartonaș pe care îl ține în mână.

– Prima întrebare! Cum se numește guvernul din care face parte Carmindor?

– Pe bune? E prea ușoară! strigă Darien. Federația!

Se aude o sonerie care indică faptul că răspunsul este corect, iar publicul huiduie, strigând ca actorul să fie scufundat. Un obiect trece razant pe lângă capul lui Darien. Cred că e o pereche de chiloți. Nu pare deloc tulburat, ci continuă să zâmbească cu gura până la urechi, legănându-și picioarele.

– Bine, să trecem atunci la întrebări ceva mai grele! strigă prezentatorul cu bărbie proeminentă și citește următoarea întrebare. Cine este cel mai bun prieten al lui Carmindor?

– Euci. Întrebați-mă ceva mai greu! îi provoacă Darien.

– Zi atunci cu ce se ocupă Euci pe navă. Sau în ce episod îl trădează pe Carmindor în fața nocșilor, ca să își salveze colonia? Sau în ce episod sare colonia în aer? mormăi eu din fotoliu. Ce zici de întrebările astea, băiețaș?

Publicul scandează tot mai tare.

– În apă! În apă! În apă!

– Cum se numește nava?

– Prospero!

– Cum se numește salutul Federației?

– Jurământul-promisiune.

Prezentatoarea rânjește și scoate cartonașul cu ultima întrebare. E limpede că vrea să-l ardă. Mă aplec peste marginea fotoliului.

– În ultimul episod al serialului, cum îi spune Carmindor femeii de care este îndrăgostit? întreabă ea.

Darien ezită. Se uită în jur, la public.

– Nu trișa! strigă prezentatoarea. Te-am blocat? Zece, nouă...

Sus pe platformă, Darien își mușcă obrazul, legănându-se înainte și înapoi. Pufnesc. Normal că nu știe răspunsul. N-a văzut în viața lui un episod din

Starfield.

– Cinci, patru, trei...

Publicul numără de zor. Prezentatoarea se așază în poziția de tragere și ține cu o singură mână, foarte dramatic, dar complet aiurea, în timp ce Darien se scarpină la ceafă, încurcat.

– Doi... UNU! zbiară publicul.

Prezentatoarea trage, și jetul nimerește fix la țintă. Se aude o sirenă și o lumină orbitoare se rotește deasupra coafurii perfecte a lui Darien Freeman. Trapa cabinei cu apă de sub el se deschide, iar el cade, în uralele publicului, care se distrează de minune.

Eu însă, nu. Ce ciudat!

– „Ah'blena", mormăi eu, deși a căzut deja în apă.

Deși-l privesc printr-un ecran. Deși clar nu are cum să mă audă și vorbesc, pur și simplu, cu un televizor plat cu plasmă. Totuși. Dacă o să fie Carmindor, ar trebui să știe asta. Cu sau fără picat în apă. „Ah'blena", așa îi spune.

Pe ecran, Darien iese ud leoarcă și își scutură părul spre public, iar fetele zbiară și întind mâinile. El le zâmbește.

Eu mă încrunt. În clipa de față, filmul mai poate fi salvat doar dacă au în distribuție eroul negativ perfect. Evident, ar trebui să fie regele nocșilor. Cât de grozav ar fi? Nocșii sunt dușmanii firești ai Federației, dar, din păcate, celor de la efecte speciale de la începutul anilor '90, din serialul inițial, nu prea le-au ieșit urechile lor uriașe. Poate că acum, la remake, vor arăta mult mai bine. În plus, sincer vorbind, să ne gândim la potențialul de slash fiction[7] al filmului. Mă uit la telefon ca să văd cât e ceasul, dar mai am vreo douăzeci de minute până la datorie.

Pe ecran, Darien ia un prosop de la un asistent de platou și începe să se șteargă. Dar apoi cineva din public îi strigă să își dea jos tricoul. Se oprește

și se întoarce spre public.

– Pe bune? întreabă el.

Drept răspuns, toată lumea din platou începe să țipe.

Țipetele se întețesc când Darien își apucă marginile tricoului ud. Deja îi văd pieptul prin material. Eu și restul lumii. Mârâi iar. De ce n-are viața și un buton de dat pe repede înainte?

Spre deosebire de gemene, eu nu sunt fana lui Darien Freeman. Și clar nu sunt fana siropului ăluia pentru puștoaice numit Seaside Cove.

Dar apoi Darien Freeman își dă jos tricoul, iar eu rămân cu gura căscată. Pieptul și abdomenul parcă luminează ecranul cu plasmă al televizorului lui Catherine, pătrunzându-mi în creierul amorțit ca o rază de speranță în universul ăsta al destrăbălării.

– E... Are categoric ce-i trebuie ca să fie prințul Federației, bombăn eu. Trebuie să recunosc.

Mă holbez mai mult decât aș vrea. Mai mult decât aș recunoaște vreodată. Darien, care evident că savurează fiecare moment, își desface brațele și apoi, o clipă mai târziu, face o plecăciune spre public.

Prezentatoarea începe să își facă vânt cu pușca cu apă.

– Ei bine, asta da consolare! Pot să-i ating?

De afară se aude un huruit atât de puternic, încât se clatină pozele de pe șemineu și sar ca arsă din fotoliu. Rahat! Aș recunoaște sunetul ăla și pe lumea cealaltă.

Se apropie Dovleacul Magic.

Mă întorc repede spre televizor, apucând telecomanda și implorând:

– Haideeee! Ziceți odată cine va juca personajul negativ! Să fie regele nocșilor. Vă rog, vă rog!

– Deci, fiind eroul Federației galactice, spune prezentatorul cu bărbie lată, privindu-și condescendent colega în timp ce Darien se îmbracă, ai nevoie de un dușman de moarte…

– Gândește-te la monologuri! La OT3[8]-uri! strig eu, vorbind iarăși de una singură. Nu mă lăsa așa, universule!

Bărbie-Lată își vede de discurs, neimpresionat de insistențele mele.

– Am înțeles că despre personajul negativ nu se știe mare lucru și că au circulat niște… zvonuri… despre o anumită… domnișoară.

Rămân cu gura căscată. Dacă este vorba despre o domnișoară, atunci nu are cum să fie regele nocșilor. Asta înseamnă că este...

Mă aplec ca să aud prin huruitul Dovleacului Magic, ținând cu mâna lumânarea de pe măsuță, ca să nu zăngăne în borcanul ei. Darien Freeman spune ceva sarcastic, își aranjează manșetele de la sacou și așteaptă... așteaptă...

Mijesc ochii, ca să-i citesc pe buze. Măcar sunt drăguțe. Și înțeleg silabele pe care le rostește. Felul în care spune numele personajului negativ, felul în care buzele i se mișcă la fiecare sunet.

Dovleacul claxonează de pe alee, iar alături Franco începe să latre. Încă un claxon, dar Sage va trebui să aștepte... Oricum a venit mult prea devreme. Mă las pe spate, uluită. Nu-mi vine să cred. Au ales singurul personaj negativ, singurul personaj, de altfel, la care nu vreau să mă mai gândesc niciodată. În Starfield-ul original, prințul Carmindor îi strigă numele către cer, în agonie, de ți se rupe inima. E imaginea care circulă pe net sub formă de memă, cu mesajul „Angoasă care te face să urli furios și îți rupe sufletul“.

Pe de altă parte, e singurul personaj negativ pe care are sens să-l bagi într-un remake. Singurul care îți poate smulge inima din piept și-ți poate folosi șira spinării pe post de ață dentară ca să-și curețe colții durerii și amărăciunii. Singura de care a fost vreodată îndrăgostit prințul Carmindor.

Prințesa Amara.

Bărbie-Lată se uită la ecran.

– Și dacă vrei să te numeri printre puținii norocoși care îl vor cunoaște pe prințul Federației în persoană, Midlight Entertainment, în parteneriat cu ExcelsiCon, organizează un concurs special pentru fani! Costumează-te în personajul tău preferat din Starfield și poți câștiga bilete la balul mascat ExcelsiCon. E o ocazie unică în viață! Câștigătorii vor avea parte și de o întânire față în față cu Darien Freeman și vor primi și bilete la premiera Starfield, în Los Angeles!

Clatin din cap. Din tot premiul m-ar tenta doar biletele spre Los Angeles. Și poate ocazia de a-i spune insipidului de Darien Freeman în față ce părere am despre varianta lui insipidă de Carmindor.

Darien Freeman se uită ciudat la prezentator.

– Ă... Poftim?!

Prezentatorul se holbează, pur și simplu, la el, cu gura căscată. Urmează o pauză ciudată. Apoi Darien Freeman se uită din nou spre televizor. Spre mine. Pe chip i se citește o emoție pe care n-o pot defini, pe care încearcă să o ascundă, în timp ce milioane de americani îl privesc.

– Ei, haide, Darien… ExcelsiCon!

Darien dă distrat din cap.

– Da, da. Scuze! Bineînțeles.

Prezentatoarea îi pune mâna pe genunchi.

– Darien, ne-a făcut mare plăcere să te avem în emisiune. De-abia așteptăm să vedem Starfield, care va rula în cinematografe la primăvară.

Dintr-odată, se aude un zgomot din afara cadrului. Țipete. Cineva se cațără pe scenă și o zbughește spre actor. E o fătucă în bikini și cu un tricou pe care scrie NE VEDEM LA COVE.

Îl sărută atât de pasional, că se prăbușesc amândoi peste canapea. Agenții de pază intervin. Transmisiunea se întrerupe. Intră o reclamă la scutece.

Mă afund și mai tare în fotoliul lui Catherine. Asta s-a ales de Starfield? A fost invadat de o turmă de SeaCos și darieniți? De persoane care pun mai mult preț pe abdomene lucrate și apusuri de soare decât pe promisiuni-jurăminte eterne și pe bucuria de a nu fi ca toți ceilalți?

Bine. Dacă asta are de gând să-mi servească universul, asta o să-i servesc și eu. Mă ridic în picioare și urc apăsat scările până în camera mea. Îmi deschid repede laptopul, exact când Sage începe să claxoneze pe alee.

O ignor și intru pe blog. Zău acum, Chloe și Cal aveau dreptate: în mediul on-line chiar trebuie să reacționezi cât mai repede cu putință. Și de-ar fi singurul lucru pe care îl fac în viață, trebuie să scriu despre ce catastrofă e pe cale să devină Starfield. Să relatez în detaliu. Așa ne răsplătește Hollywoodul, după patruzeci de ani, pe noi, pe fani? Cu Darien Freeman?

FAN-TASTIC SAU FAN-SERVICE? tastez rapid în câmpul pentru titlu. Perfect.

Degetele îmi tremură alergând pe taste. Cuvintele se revarsă, pur și simplu, din mine. Nu știu de unde izvorăsc. Poate din anii de furie reprimată că nu sunt apreciată îndeajuns. Poate de la privit reluări la un televizor vechi, ani de zile, pentru ca la cel HD să văd moaca unei vedete cretine care frânge inimile adolescentelor și își bate joc de personajul favorit al tatălui meu.

Al meu.

Se aude din nou claxonul și știu că vecinii se întreabă ce caută o rulotă cu mâncare pe alee.

– Vin imediat! urlu eu.

Cu un ultim click, postez articolul, trimițându-l în cealaltă dimensiune.

Jumătate de minut mai târziu, mi-am tras deja tricoul de la muncă pe mine, mi-am luat geanta tip poștaș pe umăr și m-am dus glonț spre monstruozitatea

portocalie în care lucrez.

– Ai întârziat, îmi spune Sage pe un ton după chipul și asemănarea părului ei verzui. Tern. Destul de ciudat. N-o interesează să vorbească cu mine. Probabil că a fost cândva de un verde aprins, pentru că e genul de persoană care și-ar asorta părul cu numele, Sage, adică salvie. Te-aștept de-o veșnicie.

– Scuze, zic eu repede.

De oglinda retrovizoare atârnă un dovleac care rânjește sinistru, pe care colega mea îl aranjează în timp ce dă cu spatele.

– A trebuit să... rezolv ceva, adaug eu. Nici într-un milion de ani, într-un milion de universuri, nu aș recunoaște în fața lui Sage că sunt fan Starfield. Sigur ar râde de mine. Stai așa, stadionul RiverDogs nu e în cealaltă direcție? exclam eu când rulota o ia pe una dintre celebrele străzi cu sens unic din Charleston.

– S-a schimbat planul.

– Păi... Cred… dau să zic și mă opresc, cu ochii la un semn de circulație. Cred că suntem pe sens interzis.

Sage nu scoate o vorbă, doar apucă mai strâns volanul și rânjește cu buzele ei roz aprins. Pe chipul ei, de altfel, inexpresiv, nuanța pare... deplasată. Ca un animal de pluș într-o baltă de sânge. Aproape demonic.

– Hopa! strigă Sage așa de tare, încât tresar și trage de volan.

Îmi caut centura de siguranță. Am și eu permis de conducere, dar din moment ce mama ei e patroana, deci și șefa noastră, doar Sage conduce rulota. Partea proastă este că e și tembelă rău la volan. Și în general, de fapt. Zău acum, dacă aș putea lucra oriunde în altă parte, aș face-o. Dar, din moment ce în CV-ul meu apare doar experiența aceea nefericită de la club, la care nu am de gând să mă întorc, orice ar zice Catherine, probabil că sunt norocoasă că Dovleacul a vrut să mă angajeze.

Mă gândesc că există și joburi mai nasoale. De pildă, aș putea să fiu atacată de admiratoare, ca bietul frumușel, Darien Freeman.

Soldat cu armură albă din Star Wars (n.tr.)

Gen de fan fiction care se concentrează asupra atracției sau a relațiilor sexuale între personaje de același sex (n.tr.)

În limba engleză, abreviere de la one true threesome, „un trio adevărat“ (n.tr.)

DARIEN

– Îmi pare atât, atât, atât de rău!

Gail îmi dă o pungă cu gheață de îndată ce ajung în camera verde.

– Ce s-a întâmplat?

O iau și mă strâmb când o apăs pe ceafă.

Gail clatină din cap.

– Am crezut c-o să se ocupe cei de la pază de ea...

– Păi, s-au ocupat, zic eu. După ce s-a ocupat ea de mine. Pe podea. Am crezut c-o să mă înec cu limba ei.

Părul umed, care acum nu mai este perfect cârlionțat, mi se lipește de gât ca niște alge.

Admiratoarea s-a năpustit asupra mea așa de repede, că mi-am dat seama cu ce, sau cu cine, am de-a face doar după ce începusem deja să mă răstorn de pe canapeaua tare ca piatra, aterizând pe spate, care și-așa e ca vai de el. Ceea ce e aiurea, știu. Am optșpe ani; n-ar trebui să am probleme cu spatele. Dar, după ce mi-am cărat doi ani partenera din Seaside Cove – cică era romantic, fanilor le-a plăcut la nebunie –, chiropracticianul mi-a zis să mă las o vreme de cascadorii. Și sunt convins că asta include și fete necunoscute care mă țintuiesc cu limba la pământ în toiul emisiunii Hello, America.

Gail își freacă agitată mâinile.

– O să am grijă să nu se mai întâmple una ca asta. Îmi pare rău. A fost numai vina mea. Ar fi trebuit să cer mai multă pază. Ar fi trebuit să spun ceva.

– Hei, o întrerup eu, atingând-o ușor pe cot. Sunt convins că nu e vina ta, știi asta. Știam amândoi că am un abdomen fenomenal.

Mă privește amărâtă, dar zâmbește.

– Nu mă face să râd! Eu mă ocup de tine; ar fi trebuit să mă ocup de asta înainte să te ia prin surprindere în timpul unei emisiuni live. Mark o să-mi tragă un șut în fund de data asta.

Mă trântesc pe canapeaua din camera verde. Mark. Managerul meu, majoreta mea, cel care mă scoate din închisoare și, undeva pe la sfârșitul listei, într-o galaxie foarte îndepărtată, tatăl meu. Gail îl cam calcă pe bătături de ceva vreme. Pentru el, e o idioată care se foiește întruna, și poate că uneori o mai dă în bară, dar ni se întâmplă tuturor. Și dacă pe ea o consideră o idioată agitată, nici nu vreau să știu ce părere are despre mine.

În plus, Gail e singura care a rămas din cei dinainte de Seaside Cove. Pe toți ceilalți, asistenții mei, asistenții lor și asistenții lui Gail i-a cernut Mark, dar Gail a rămas. E ca un monument care amintește de unde vin. Un artefact dintr-o vreme în care nu credeam că vreo fană m-ar ataca pe scena emisiunii Hello, America.

Nu credeam nici că voi rata intenționat o întrebare despre Starfield. Știam răspunsul, era atât de ușor. Dar așa era scenariul. Trebuia să nu știu răspunsul, să cad în apă și să-mi arăt abdomenul. Și toate astea într-o singură zi.

Gail arată spre gâtul meu.

– Te doare tare?

– Îl simt, deci cred că e semn bun.

Dă din cap și se așază lângă mine. După ce agenții de pază au luat-o cu forța pe admiratoare, producătorii m-au dus în cabină, ca să fiu consultat și ca să-mi amintească jargonul legal pe care l-am semnat ca să apar în emisiune. În mare, că nu-i voi da în judecată pentru vătămare. Bineînțeles că nu aveam de gând să-i dau în judecată, dar, în clipa în care Mark a aflat ce s-a întâmplat,

ne-a ordonat să rămânem la studio până ajunge și el. El, în schimb, ar da în judecată Hello, America într-o clipită.

Dar nu asta mă îngrijorează cel mai tare.

– Deci... zic eu, întorcându-mă spre Gail, cine trebuia să-mi spună despre concursul ăla de la ExcelsiCon?

– Îmi pare rău. Doar că... Gail mă privește de obicei în ochi când vorbește, dar acum își scoate telefonul. E o perioadă aglomerată și am uitat, pur și simplu.

– Gail?

Începe să își verifice e-mailul. Un alt avantaj al faptului că lucrăm de atâta vreme împreună e că îmi dau seama când minte.

– E cald aici? zice și începe să își facă vânt. E cald. Mă duc să rog pe cineva să dea drumul la aerul…

Îi pun o mână pe umăr ca să nu se ridice, apoi îi întind punga mea cu gheață. O ia și și-o lipește de obrajii roșii.

– Nu sunt făcută pentru asta, zice ea.

– Glumești? Aș fi pierdut fără tine, Gee. Doar știi asta.

– E vina mea, spune și clatină din cap, acoperindu-și fața cu punga cu gheață. Mereu dau chix.

– Ba nu, îi răspund eu. Nimeni nu s-ar fi gândit c-o s-apară Gură-de-Pește.

– Gură-de-Pește? Ce poreclă îngrozitoare, Darien.

Ridic din umeri.

– Păi, nu e ca și cum ar fi catadicsit să se prezinte. De obicei, când mai aterizează vreuna pe mine, măcar îmi spune cum o cheamă mai întâi... Ai văzut ce față a făcut tipul ăla?

– Rick Daley?

– Și-a acoperit fața așa de repede, de zici că și-a asigurat bărbia pentru jumătate de milion de dolari.

Se pare că mai bine nu ziceam. Panicată, Gail lasă din mână punga cu gheață și începe să se uite din nou la mine, ridicându-mi părul acum pleoștit și verificându-mi brațele.

– Rahat, rahat, rahat! Fața ta! E bine? Ești lovit? Mâine filmezi! I-am zis lui Mark să nu te lase să te dezbraci în emisiune. I-am zis că e o idee proastă! Mark o să mă omoare dacă…

O apuc de mâini și îi lipesc palmele una de alta.

– G., sunt bine, o mint eu.

– Dar… se bâlbâie ea.

– Sunt bine, repet eu, împingând-o ușor înapoi pe canapea și dându-i din nou punga cu gheață.

Aș putea zice că Gail e prietena mea, asta după ce prietenii mei adevărați au devenit niște nemernici. O cunosc pe Gail. Am încredere în ea. E ca o voce suavă în mintea mea care îmi spune când ceva nu e o idee bună. Cum ar fi să iau lecții de zbor de la Harrison Ford sau să-mi cumpăr o casă pe aceeași stradă ca Justin Bieber. Și mereu pare să mă scoată ca prin magie la momentul oportun din mijlocul fanilor infernali sau al paparazzilor care mă urmăresc peste tot.

– Dar am uitat să-ți spun de convenție! strigă ea. De ExcelsiCon. Am uitat cu desăvârșire.

La auzul numelui, simt ca un junghi de gheață în stomac. Gail probabil că observă că m-am strâmbat, pentru că începe să se agite din nou.

– Of, rahat... O, nu! E convenția la care mergeai înainte? Cu...

– E-n regulă, o mint eu din nou. De fapt, stai așa. Mă întorc imediat.

Ies încet din camera verde, cu spatele și închid ușor ușa după mine. Îmi duc mâna la gură și pipăi rana pe care mi-au făcut-o dinții lui Gură-de-Pește pe interiorul buzei. Poate că Mark are dreptate. Poate chiar am nevoie de cineva care să-i țină pe fani la distanță, cineva cu mușchi, pentru orice eventualitate...

„Nu!“ îmi spun eu. „Termină! Tu ai încredere în oameni. Îți iubești fanii. Ești simpatică, amuzantă și relaxată. Ești Jennifer Lawrence.“

Dar, chiar când îmi spun asta, mi se strânge inima. Pentru că ExcelsiCon poate că este o convenție, dar nu este doar o convenție. Înainte zburam jumătate de țară ca să merg cu prietenul meu, Brian. Dar asta era înainte să fiu nevoit să mă ascund când mă duc la o întâlnire la restaurant. Pe vremea când încă puteam să merg la întâlniri. Când nu se rezuma totul la publicitate. Când abdomenul meu nu apărea la televizor mai mult ca restul persoanei mele.

Gândul mă face să mă scarpin nervos pe burtă. Machiajul special cu care m-au dat pe abdomen, pentru „conturare“, mă mănâncă rău de tot. Chiar și gândul de a merge din nou la o convenție doare. Dacă mă întorc înseamnă că nu mai sunt, de fapt, Darien de atunci. Omul normal, mă rog, cam tocilar și necunoscut, cu prieteni normali care nu-l trădează.

Așa că am spus mereu că nu-mi plac convențiile. Toată lumea știe asta: Gail, Stacey, agenta mea de presă, Mark, nenumărații asistenți pe care i-a concediat de-a lungul carierei mele. Nu e un secret. Probabil că scrie chiar și în dosarul meu de la agenție, îngroșat și subliniat cu marker parfumat. Deci, da, povestea asta mă cam calcă pe nervi.

Nici nu apuc bine să-mi trag sufletul, sprijinit de ușa de la camera verde, când aud o voce asurzitoare care mă face să tresar.

– DARIEN!

E tata. Mi se pune un nod în gât.

– Bătrâne! încerc eu să glumesc. De trei ani nu m-a mai lăsat să-i spun „tată“. Cică pentru a-mi proteja imaginea. Încerc chiar să par bucuros că îl văd,

ceea ce e o glumă și mai bună. Gata? Ai reușit, în sfârșit, să te târăști din Los Angeles?

Îi cam pică fața. În lumina slabă cu iz instituțional, pare încordat și cam neprietenos. Își lasă brațele pe lângă corp. Cred că a ajuns să fie făcut mai mult din plastic decât din carne și oase, dar majoritatea celor care urăsc ridurile devin, mai devreme sau mai târziu, daleki[9].

– De ce nu e și Gail cu tine? Știam eu că trebuia să-ți angajez un bodyguard!

– Gail e înăuntru, îi răspund eu, arătând cu degetul spre ușă. Și n-am nevoie de bodyguard. Admiratoarele mele sunt… mă rog, pasionale, dar...

– Și dacă venea altcineva acum, și nu eu? Nu mai poți să te duci, pur și simplu, de unul singur unde te taie capul. E prea riscant. Știi că e, subliniază el, mai ales acum, că vei fi prințul...

Se bâlbâie. Dă disperat din mână.

– Carmindor, îl ajut eu.

– Exact! rânjește Mark. Personajul principal. Toată lumea vrea să fie în preajma ta. Ești valoros acum. Ești un om de un milion de dolari.

– Aș fi acceptat rolul și gratis, mormăi eu.

Mark pocnește din degete în fața mea.

– Nu spune asta! Să nu spui niciodată asta. Se uită în stânga și în dreapta pe hol, de parcă s-ar teme că m-a auzit cineva îndrăznind să-mi exprim entuziasmul. Și, dacă tot veni vorba, ce cauți aici, pe hol?

Ezit o clipă. Trebuie să i-o spun pe șleau. Fără ExcelsiCon. Nici nu se pune problema. Pentru că, în loc să hoinăresc de colo colo și să iau autografe, va trebui să stau la poze. Să zâmbesc până mi se blochează și mă dor toți mușchii feței. Până orbesc de la blițuri. Până o dau în sindrom de tunel carpian. Și o să apară fel și fel de prieteni, chipurile, care se prefac că mă cunosc. Și o să mi se trezească o grămadă de amintiri neplăcute. Nu asta îmi doresc la o convenție.

– Păi... încep eu. Aș vrea să vorbim despre...

– Unde e Gail?

Arăt iar cu degetul spre ușă.

Mormăie ceva pe sub mustață și își aranjează butonii.

– N-o plătesc ca să aibă atacuri de panică.

– A avut o zi grea.

– Și eu am avut o zi grea! Și tu ai avut o zi grea. Și nici măcar nu e luni.

– Ba cam e...

– Conferințele de presă și chefurile de după filmări ar trebui să fie grele, nu asta! continuă el. Emisiunea asta ar fi trebuit să fie ușoară.

– Lui Gură-de-Pește i-a fost chiar ușor să ajungă pe scenă, zic eu. De fapt, chiar voiam să vorbim despre...

– Poate aștepta? mă întrerupe el, scoțându-și telefonul, care bâzâie din nou. Probabil un e-mail sau un SMS, habar n-am. Mă ocup de asta, continuă el. Tu du-te la masă, bine? Vorbim mai târziu despre ce voiai să-mi zici. Promit!

Îmi las umerii în jos, descurajat. Mark s-ar încadra perfect la definiția antonimului promisiunii-jurământ. La el, „mai târziu“ înseamnă „niciodată“.

– Bine.

– Bun. A, Darien?

– Da?

– Nu uita de dietă. Cred că e o cantină la etajul al treilea.

Mă strâmb.

– Mâncare de cantină? Zici că mănânci carton, frate!

– Atunci ia-ți o salată, frate!

Mă bosumflu puțin. De când am un nou regim de antrenament și un antrenor personal (care e un fel de Wolverine cu personalitatea unei pisici ude... deci, practic, Wolverine), supraviețuiesc doar cu shake-uri proteice și mâncare pentru iepuri. Și cu pui. La cât pui mănânc, mă mir că nu mi-au crescut pene deja. Și nici măcar nu e condimentat cum trebuie. Și toate ca să arăt pe măsura milioanelor de dolari, cât se pare că valorează corpul meu.

David Singh, actorul care l-a jucat inițial pe prințul Federației, n-a fost nevoit să-și bată capul cu abdomene, antrenamente cardio, conturări sau admiratoare care sar pe el în direct la televizor. Serialul original Starfield abia a reușit să supraviețuiască la capitolul audiență și, cu toate astea, a inspirat cumva o mișcare-cult. Și-a atras fani pentru munca depusă, pentru că i-a inspirat pe oameni și i-a făcut să gândească la scară universală și să aprindă stelele.

Eu îmi atrag fanii cu pătrățelele de pe abdomen.

Dacă aș fi David Singh, dacă chiar aș fi Carmindor, i-aș spune lui Mark să se care. Bineînțeles, într-un mod diplomatic. Iar el ar asculta, și eu m-aș duce la Shake Shak și mi-aș lua un hamburger.

Dar nu sunt Carmindor. Cel puțin nu în universul acesta.

Cantina de la etajul al treilea are chestii mai rele decât cartonul. Un ospăț de lăcomie și desfrâu. Pentru că au gogoși. Doar gogoși. Cât vezi cu ochii, gogoși. Și undeva, în margine, ca un copil emo într-o cantină școlară, un pahar mic și trist cu fructe.

– Al meu ești, prietene!

Iau paharul cu fructe și mă îndrept spre o masă.

Mai sunt câteva persoane care iau micul dejun, adică mănâncă gogoși, dar trec pe lângă ele și mă duc la o masă din colțul cel mai îndepărtat, la geam, cu vedere spre Rockefeller Center. Grupul de fani Starfield, în costume albastre-argintii, aproape că s-au risipit. Mi-e greu să cred că au venit pentru mine. Pentru mine. Mi se strânge stomacul, și nu de la salata de fructe.

Înțep o bucată de ananas. Cu coada ochiului îl văd pe unul venind spre mine. E același care cu câteva momente în urmă savura o gogoașă care părea divină, cu glazură de ciocolată. E mai mare ca mine; are ochelari cu ramă groasă și mustață.

– Hei, zice el, tu ești Darien Freeman.

Când ești celebru, auzi chestia asta foarte des. Nu înțeleg ce se așteaptă să le răspund – „Da! M-ai prins!“ Îi întind mâna.

– Salut. Îmi pare bine.

Nu dă mâna cu mine.

– Ai făcut un spectacol pe cinste azi.

Mă prind repede când oamenii sunt sarcastici.

– Mulțam! îi răspund, zâmbind cu buzele strânse.

– Chiar vorbeam cu niște tovarăși despre asta, spune el, aplecându-se spre mine, conspirativ. Pot să te întreb ceva? Doar așa, între noi.

Nu-mi place direcția în care o ia discuția, dar nu am de ales, așa-i? Și nici Gail nu e prin preajmă, ca să-i distragă atenția, iar eu s-o zbughesc spre ușă. Mă foiesc pe scaun, simțindu-mă incomod.

– Da... Sigur.

– Măcar știi cât de cât ceva despre Starfield?

Ridic mirat din sprâncene.

– I-oi fi dus tu de nas pe fanii Seaside, dar ei n-ar recunoaște un serial adevărat nici dacă le-ar pica în cap. Pun pariu că nici nu știi care e diferența între Carmindor și căpitanul Kirk.

Nu e o întrebare. E o supoziție.

– Vezi tu, există multă lume care chiar iubește Starfield. Pentru noi nu e doar un moft sau un mod de a face o căruță de bani. Nu e doar o șansă ca să-ți pui tu moaca pe ditamai posterul. Pentru oameni contează. Deci nu-l distruge, frate.

Dă să plece, dar se oprește și-mi aruncă o privire peste umăr.

– A, și, ca să știi și tu, nu sunt singurul care crede asta. Ești ca o glumă proastă.

– Adevărul e că nu m-am priceput niciodată la glume, zic eu, încercând să zâmbesc. Nu-s așa amuzant.

Nu-mi răspunde la zâmbet.

– Pentru noi, Starfield nu e un joc. Suntem o familie, nu o franciză. Caută și tu pe net.

Apoi pleacă, până să apuc eu să găsesc o replică politicoasă, demnă de o vedetă.

Strâng tare furculița. Aș vrea să-l apuc de gulerul apretat al cămășii și să-i bag promisiunea-jurământ (adică arătătorul și degetul mic întinse, celelalte îndoite) direct în ochi. Apoi să-i povestesc, în detalii extrem de precise, toate cele cincizeci și patru de episoade pe care le-am urmărit cu religiozitate pe vremea când eram doar un adolescent din suburbia Los Angelesului. De la regele nocșilor la prințesa Amara, la fiecare lună care orbitează în jurul lui Galactic Six și fiecare planetă-pitică din nebuloasa Helix până la Andromeda. Vreau să-i spun ce a însemnat pentru mine monologul de la final. Ce a însemnat să văd că cineva care arată ca mine comanda Prospero. Vreau să-mi scot inima de fan adevărat din piept și să-i

arăt că sângerează la fel ca a oricărui alt fan. Vreau să-i spun că prințul Federației, Carmindor, mi-a salvat viața.

Dar nu-i spun. Pentru că aud în cap vocea lui Mark: „Nu-ți pierde cumpătul. Fă ce zice regizorul. Încasează-ți cecul. Fii vedetă“. Și mai ales: „Nu deveni un titlu de prima pagină“.

„Caută și tu pe net“, așa mi-a spus așa-zisul „fan adevărat.“ Dau mai încolo salata deprimantă de fructe și îmi scot telefonul, ca să văd la ce se referea. Oare a postat vreo vedetă ceva despre mine pe Twitter? Sau or fi apărut deja articole pe site-urile de bârfe?

Nu durează mult. Câteva căutări prin hashtaguri despre Starfield și o găsesc. O postare de pe un blog, preluată de o platformă on-line. Titlul este „FAN-TASTIC SAU FAN-SERVICE?“.

Deschid linkul, deși știu că n-ar trebui.

„Alegerea idolului adolescentelor, Darien Freeman, în rolul nobilului prinț Carmindor este o palmă dată adevăraților fani Starfield.“

Are peste o mie de distribuiri. Și sute de comentarii. Minunat.

Copiez linkul către postare și dau să i-l trimit lui Gail, ca să-i demonstrez de ce nu este o idee bună să mă duc la o convenție a fanilor. Oamenii m-ar mânca de viu. Dar mă opresc. Mark e cu Gail și, dacă află că am publicitate negativă, chiar dacă e doar o postare a unui blogger, probabil că mă va pune sub supraveghere non-stop. Și o să mă oblige să mă duc la convenție. Iar dacă la convenție o să fie plin de indivizi ca domnul Fan-adevărat și ca acela care scrie blogul cu pricina, Rebelgunner, atunci sunt terminat. Va fi umilitor. Mai umilitor ca orice picat în apă în direct la televizor. Dar dacă Gail nu mă poate scăpa de asta, și Mark nu va vrea să mă scape...

Oare ce-ar face Carmindor?

Îmi trântesc enervat telefonul pe masă. Cu siguranță nu i-ar învinui pe alții pentru problemele lui. Ar prelua controlul asupra situației. Poate aș putea suna, de ce nu, chiar eu la ExcelsiCon. Să mă dau drept asistentul meu. Doar

sunt actor, nu? Aș putea să vorbesc cu directorul convenției și să lămuresc toată treaba asta chinuitoare. Dau o căutare după ExcelsiCon și încep să mă uit pe site-ul lor. Încerc să sun la compania care se ocupă de evenimente, dar nu răspunde decât robotul. Am nevoie să vorbesc cu o ființă umană. Mai caut ce mai caut pe site și găsesc secțiunea „Despre noi“ a convenției. Nu apare niciun număr de telefon acolo, dar figurează numele ăluia care a înființat-o. Caut rapid pe net și-i găsesc datele de contact.

La fix!

Îmi dreg vocea, formez numărul și aștept să sune. Poate că fanii mă cred doar „un actor de telenovelă fără minte, cu mai mult gel în cap decât talent“, cum scrie foarte elocvent pe blogul ăsta, dar sunt actor, la urma urmei, așa că mai bine mă pun pe treabă.

Specie extraterestră ficțională de mutanți (n.tr.)

ELLE

Sage a dus mașina chiar în colțul parcării publice, fentând regulile din zona Isle of Palms, care nu permit accesul rulotelor cu mâncare. Deși e multă lume pe plajă, vânzările merg cam încet. Luna iunie în Charleston vine la pachet cu un aer greu și parcă lipicios, ca siropul de la Waffle House. Nici măcar briza oceanului nu atenuează umiditatea, așa că nimeni n-are chef să se miște. Turiștii stau, pur și simplu, pe plajă, ca niște fripturi la grătar care se rumenesc la soare.

Ronțăi capătul pixului, holbându-mă la jurnalul meu. Lângă mine, Sage desenează ceva într-un caiet. Se aude zgomotul ușor al minei pe foaia de hârtie.

Trag cu ochiul. E un desen cu o fată... Ba nu, pentru că fata nu are chip. E o rochie.

– Uau, ce desen frumos! zic eu. Sage își ridică privirea spre mine, încruntându-se cu sprâncenele ei creionate. Nu că aș fi surprinsă, adaug eu repede, simțind cum îmi ard urechile. Vreau să zic că nu știam că desenezi așa de bine. Nu, adică, eu habar n-am să desenez, așa că...

Încă o mostră de discuție genială între două colege de serviciu. Jur că încerc să fiu prietenoasă cu toată lumea, mai puțin cu gemenele și cu prietenii lor de la club, dar sunt praf la capitolul abilități sociale. Una am în cap și alta scot pe gură, de zici că-s posedată. De prea multă prostie.

După o clipă îndelungată, Sage se concentrează din nou la caietul ei de schițe, fâșâind ușor cu creionul pe hârtie.

– Cine crezi că a pictat dovleacul de pe rulotă? mă întreabă ea fără să își ridice privirea. Dau să-i răspund, dar mă întrerupe din nou: Spoiler: eu. Apoi face semn din cap spre un client care se apropie. E rândul tău.

Oftez, închid jurnalul și mă întorc spre fereastra pentru comenzi. Tipul e tânăr și înalt, iar părul vâlvoi, care a început să i se cârlionțeze pe la urechi, trebuie tuns de urgență.

Ne recunoaștem în același timp.

– A, bună, Elle!

Strâng din buze.

– James.

Simt furnicături și broboane de sudoare pe ceafă și încep să intru ușor în panică. James Collins este unul dintre apropiații gemenelor de la club. E și motivul pentru care am jurat că nu voi mai avea încredere în băieți. Niciodată. Poate că a fost vina mea că m-am gândit că unuia ca James ar putea să-i placă vreodată de mine, dar nu eu am filmat întâlnirea noastră fatidică de la club și nu eu am pus-o pe YouTube, trimițând linkul întregii școli. Nu, asta au făcut încântătoarele mele surori vitrege, vloggerițe de felul lor. Pentru că nu-mi nenorociseră deja viața destul, cum ar veni. Și James a făcut parte din planul lor.

E îmbrăcat cu o pereche de bermude albastre-închis și cu un tricou pe care scrie AȘ VREA SĂ FIU PE PROSPERO, cu nava spațială înconjurând ultimul cuvânt cu viteza luminii.

Îmi dreg vocea și arăt spre tricoul lui.

– Am auzit că puntea de observație e frumoasă în perioada asta a anului.

– Ce? Se uită când la mine, când la Sage, dar ea nici măcar nu ne bagă în seamă. Apoi își coboară privirea spre tricou. A, ăsta? E-o vechitură de-a lui frate-meu. Lui îi plac prostiile astea pentru tocilari.

– „Prostii“, repet eu și, o clipă, îmi vine să-i bag o friptură vegană rece și insipidă pe gât. „Prostii“. Minte de îngheață apele. Vara trecută nu le considera prostii. De ce ar fi prostii…

Sage îmi trage una pe sub tejghea.

Mă încrunt la ea. Se încruntă și ea la mine, pe sub genele ei false cu sclipici. Mă întorc din nou spre James.

– Cu ce te servesc? întreb eu, zâmbind cu buzele lipite.

– Vrea niște chimichanga[10], zice Sage, lăsând din mână caietul cu schițe. Nu-i așa?

– Ă... Mai mult chiar decât mâncare vegană, James pare că și-ar dori să scape de nebuna care e fană Starfield și de acolita ei țipătoare, plină de piercinguri. Sigur, zice el.

Plătește cu cardul lui, bineînțeles, ia niște chimichanga de la Sage și pleacă apoi cu viteza luminii. Mă așez pe o ladă frigorifică și îmi deschid din nou caietul, încă supărată pe James. Mă folosesc de furia care mă încearcă pentru a mai scrie o postare usturătoare de pus pe blog despre alte posibile întrebuințări ale corpului înșelător de perfect al lui Darien Freeman.

Numărul unu: Scândură de spălat rufe.

Numărul doi: Costum din piele umană pentru infractori.

Numărul trei: Matriță pentru păpuși Ken în mărime naturală.

Numărul patru: Nu pentru rolul lui Carmindor.

În partea cealaltă a camionului se aude creionul lui Sage scrijelind hârtia. O șuviță de păr verde îi cade peste față, iar ea o dă la o parte absentă.

– Tipul ăla părea un cretin. Una dintre cele mai lungi propoziții pe care mi le-a zis vreodată. Nici măcar nu știu cum să răspund. S-a întâmplat ceva între voi?

Nu-i răspund, așa că ridică din umeri și face semn cu bărbia în direcția în care a plecat James.

– Nu mergem la același liceu? Sunt convinsă că ai văzut filmulețul.

Se încruntă doar, iar din felul în care ronțăie cu gura ei roz piercingul portocaliu din buza de jos, nu-mi dau seama dacă l-a văzut sau nu. Dar, chiar dacă ar fi vrut să insiste asupra acestui subiect, renunță, spre bucuria mea. Mai bine să lăsăm vara trecută acolo unde am azvârlit-o: în Nebuloasa Neagră. Mai bine să nu mai fie.

Din fericire, chiar atunci îmi vibrează telefonul pe tejghea. Îl ridic, dar nu recunosc numărul, lucru deloc surprinzător. De când am moștenit numărul tatei, am primit apeluri și mesaje de la diverse persoane, de obicei în legătură cu ExcelsiCon. Și de obicei – de fapt, de fiecare dată – le ignor. În cele din urmă vor ajunge la cine trebuie și cel mai bine e să ignori lucruri pe care nu vrei să ți le amintești. Nu că nu aș vrea să-mi amintesc de tata, ci pentru că, de fiecare dată când mă gândesc la ExcelsiCon, la faptul că nu pot să merg la convenție, am impresia că îl dezamăgesc.

Dar de îndată ce ajunge în căsuța vocală, mă simt prost. Nu e vina persoanei cu pricina că cei de la ExcelsiCon au lăsat informațiile tatei pe site atâta amar de vreme. Le este la fel de dor de el ca și mie. Și o parte din mine, atât de mică, încât de obicei reușesc să o nimicesc, crede că ar putea fi tata, care mă sună dintr-un alt univers.

Așa că, atunci când telefonul vibrează din nou, de data asta la primirea unui SMS, îl ridic.

Necunoscut 11.36

— Bună ziua. Îl puteți scoate pe prințul Federației din program?

— Vă cere scuze, dar a intervenit ceva.

Enervarea mea se transformă rapid în curiozitate. Probabil că este unul dintre ăia din juriul cosplay. După anunțul de astăzi, probabil că toată lumea se va costuma în Carmindor, așa că participanții cosplay profesioniști probabil că vor vrea să se costumeze în altcineva.

Înainte să apuc să răspund, telefonul vibrează din nou.

Necunoscut 11.39

— Vă roagă mult. Va fi foarte obosit. Are mult de muncă.

Ziua de astăzi vrea să mă îngroape în Starfield, nu-i așa? Răspund fără să mă gândesc cu adevărat la ce scriu.

11.40

— De muncă? Cum ar fi? Din câte am auzit, Carmindor nu caută pretexte.

Primesc răspuns aproape imediat.

Necunoscut 11.41

— O, țin să vă contrazic.

— Am nimerit numărul? ExcelsiCon?

11.42

— Nu.

— Dar, hei, vă pot oferi cea mai bună ofertă din univers la chimichanga vegane.

Necunoscut 11.42

— Sună galactic. Poate altă dată.

— Știți cumva cu cine ar trebui să vorbesc?

Da. Poate.

Aș putea să-l îndrum în direcția corectă. Nu am mai păstrat legătura cu colegii tatei de la ExcelsiCon de când... Mă rog, nu a trecut chiar atât de mult timp de-atunci. Dar probabil că aș reuși să dau de cineva. Nu m-am mai oferit până acum. N-am vrut să fac asta niciodată.

11.43

— Mă tem că nu.

— Poate că nu va fi totuși așa de rău.

— Știți cum se spune, să mergi cu îndrăzneală[11].

Necunoscut 11.43

— Ați greșit serialul, dar mulțumesc.

— Și forța fie cu chimichanga alea.

– Uite, uite! cârâie Sage.

Îmi ridic ochii din telefon. Afară, în fața noastră, James iese dintr-un magazin cu haine de plajă, îl împinge pe un tip păros îmbrăcat în slip din fața lui și o zbughește spre un veceu public.

Mă holbez la Sage, cu ochii cât cepele.

– Ai...

Sage rânjește ca un drac împielițat, cum face ea adeseori.

– Oare i-am dat din lotul proaspăt de chimichanga? Sau din alea de săptămâna trecută? Ridică din umeri. Cine știe? Timpul ăsta e foarte relativ.

Își mișcă degetele și nenumăratele ei brățări încep să zdrăngănească.

Colega mea de muncă m-a răzbunat cumva prin intoxicație alimentară vegană? Nu știu dacă să fiu recunoscătoare sau îngrozită. Telefonul îmi vibrează din nou.

– Scuze, trebuie să... zic în timp ce ridic telefonul. Tot primesc mesaje de la un număr necunoscut…

Dar apoi mă uit la mesaje și simt un ghem în stomac.

Maștera 11.44

— Patrula de cartier[12] m-a sunat și mi-a zis că e o rulotă cu mâncare pe aleea noastră.

— Vorbim despre asta diseară.

— După ce cumperi alimentele de pe lista asta.

— [1 fișier atașat]

Când îmi ridic din nou privirea, Sage desenează iarăși în caietul ei de schițe și tace mâlc. Iar în următoarele patru ore, numărul misterios nu-mi mai răspunde.

Sunt iarăși complet singură.

S-ar părea că domnul Ramirez s-a plâns de gălăgie în ziua lui liberă, adică, practic, m-a pârât la Catherine. Așa că, după ce Sage mă lasă în capătul străzii, ca să nu audă Catherine rulota, sunt pedepsită să fac curat în pod. Și să mă ocup de cupoane toată luna viitoare. Și de vase. Și de cumpărături. Practic, toate treburile pe care le fac deja, doar că acum sunt considerate „pedeapsă".

Catherine îmi dă niște mănuși de cauciuc și o mască de protecție împotriva prafului.

– Ai noroc că nu te pedepsesc toată vacanța, zice ea. A fost umilitor să-i cer iertare lui Giorgio! Abia de-o să-l pot privi în ochi la cursul de Pilates. Locuim într-o comunitate respectabilă, Danielle. Nu poți să parchezi, pur și simplu, rulote urâte pe alee. Serios acum, dragă, ce-ar zice tatăl tău?

Tata ar zice că este un monstru pentru că îi ia apărarea cuiva care își lasă șoricarul afară pe vreme rea. Tata probabil că l-ar adopta pe Frankenșoricar într-o clipită. Dar, mai ales, ar certa-o pentru că i-a aruncat lucrurile, pentru că ne irosește banii, pentru că se preface că totul e în continuare perfect.

Tot nu înțeleg cum și de ce s-a îndrăgostit de ea.

– Și să lucrezi cu cineva care are atât de multe piercinguri! Sunt convinsă că fata aia cu păr verde te influențează negativ.

Îmi ridic, în sfârșit, privirea, temându-mă o clipă că mă va pune să-mi dau demisia.

– Îmi place ce fac.

Dar ea continuă de parcă n-aș fi zis nimic.

– I-am spus eu lui Robin că o să ajungi o haimana. Probabil că era de așteptat.

Mâinile încep să-mi tremure.

– Mă duceam la muncă! La slujbă! Eram responsabilă!

– Nu mă contrazice!

– Te porți de parcă aș fi comis o infracțiune!

Mă privește surprinsă.

– Du-te, zice ea calm, arătând spre scări. Fă-ți curat în pod. Înainte să se facă prea târziu.

„Bine.“

Ies cu pas apăsat din bucătărie și urc scările, îmi pun masca la gură când trec pe lângă camera gemenelor, apoi aud bubuind în boxe o melodie tâmpită. Mă opresc și mă întorc. Prin ușa întredeschisă, le văd pe Chloe și Cal stând în mijlocul camerei, cu fața spre Macul lor, așteptând ca melodia să înceapă din nou. Mă holbez, cu gura căscată, cum Chloe începe să își miște buzele, folosind un pieptăn pe post de microfon și purtând... chestia aia roz... în jurul bărbiei. Orice ar fi drăcovenia aia – gemenele sunt obse1date de cosmetice coreene –, abia dacă își poate mișca gura, dar tot dă din fund și își întoarce capul. Și Cal o imită, cu o mască cosmetică mov care o face să semene mai mult cu un luchador[13] decât cu o vloggeriță care vorbește despre frumusețe.

Pe la jumătatea melodiei, Cal mă observă cu coada ochiului. Încremenește în timpul unei mișcări. Chloe se ciocnește de ea. Se împleticesc amândouă.

– Doamne! Ce naiba? se răstește Chloe la ea.

Mă rog, oarecum. Sună ca o amestecătură de cuvinte, pentru că nu își poate mișca maxilarul.

– Împiedicato!

Cal își ia rapid privirea de la ușă, dar e prea târziu. „Ups.“

Chloe se uită încoace, să vadă ce anume a distras-o pe Cal, și se schimbă la față când dă cu ochii de mine. Se apleacă spre calculator și pune piesa pe pauză.

– Ciudato! N-ai auzit de intimitate? strigă ea, venind valvârtej spre mine.

– Era deschisă ușa, ripostez eu, și am auzit că ascultați Spice Girls. Exersați?

Se uită urât la mine.

– Când o să ne mutăm, o s-o rog pe mama să te țină sub scări.

Îmi dau ochii peste cap.

– În fine. Apoi pornesc spre camera mea, dar mă opresc când îmi dau, în sfârșit, seama de ce a spus și fac cale întoarsă. Ce-ai zis?

Chloe își încrucișează brațele, înfumurată, și se sprijină de prag.

– Probabil că mama nu ți-a spus încă.

În spatele ei, Cal începe să își dea jos masca, strâmbându-se.

– Chloe, las-o-n pace!

– Ba nu, cred că ar trebui să-i spună cineva.

– Ce să-mi spună?

Se apleacă spre mine. Gemenele sunt înalte și cu picioare lungi, așa că, atunci când Chloe vrea să domine, zici că e Ochiul lui Sauron.

– De ce crezi că vrea mama să faci curat în pod, hm?

– Pentru că e murdar, zic eu, perplexă. Nu cred că s-a mai atins nimeni de el în ultimii șapte ani…

– Vinde casa, deșteapto, zice ea.

Fac ochii cât cepele. Mă uit când la ea, când la Cal, care nu minte niciodată. Cal, care e făcută oarecum din alt aluat. Cal, care își smulge tot părul de pe față când își dă jos masca. Cal, care nu mă poate privi în ochi.

Chloe zâmbește afectat.

– Acum știi.

Casa părinților mei? Casa asta? Mă dau puțin în spate. Chloe minte. Sigur minte.

Fac stânga-mprejur și o zbughesc în jos pe scări, după care intru în bucătărie. Văd pereții ca prin ceață. Catherine își ridică privirea din cupoanele ei.

– O vinzi? Îmi dau jos masca de la gură, încercând să respir, dar se pare că nu reușesc. Vinzi… Vinzi casa?

Mama mea vitregă își înclină capul de parcă n-ar avea idee despre ce vorbesc. O clipă, mă gândesc că e semn bun. Ca și cum n-ar fi putut face ceva atât de îngrozitor. Dar apoi spune:

– Of, Danielle, e cel mai bine așa. Înțelegi și tu.

Mi se pune un nod în gât și nu pot rosti niciun cuvânt.

Continuă:

– E atât de mare și friguroasă. Când gemenele vor pleca la facultate, ce vom face cu ea? Cred că cel mai bine este să o vindem.

– Când o vinzi?

Mă privește răbdătoare, cu compătimire.

– Draga mea, de-aia te-am rugat să faci curat în pod. Am dat deja anunț.

Mă sprijin de tocul ușii, să nu cad. Camera începe să se strângă în jurul meu, să se deformeze, să se topească, de parcă universul s-ar schimba din nou. Ca atunci când a murit tata. Uși trântite. Luat la sănătoasa. Drumuri care dispar. O mulțime de întrebări fără răspuns risipindu-se ca praful în vânt.

Fac un pas în spate. Apoi încă unul.

Catherine mă privește răbdătoare.

– Danielle, cu toții trebuie să facem sacrificii. Greutățile ne clădesc caracterul, la urma urmei.

Clipesc ca să-mi înăbuș lacrimile, mă întorc spre scări și le urc iarăși. Nu-mi bat capul cu podul în seara asta. Podul poate aștepta. A așteptat șapte ani. Poate aștepta până după ce plecăm.

În drum spre camera mea, trec pe lângă Chloe.

– Ți-am zis eu, îmi spune ea.

Mă întorc și mijesc ochii spre ea. Și-a dat jos drăcovenia aia care îi îngustează bărbia, dar pot să văd urmele pe care i le-a lăsat pe față.

– Știi? Chiar mi se pare că ai bărbia mai subțire.

I se luminează ochii.

– Serios?

– Nu.

Apoi închid ușa de la camera mea și o încui.

Ce-o să mă fac acum? Unde o să mă duc? Aici e căminul meu. Casa asta, zidurile astea. Mă șterg la nas, hotărâtă să nu plâng și mă așez la calculatorul meu vechi. Camera e mică, doar cât să încapă un pat de o persoană și un birou. Gemenele nu intră aici, iar Catherine nu suportă spațiile mici. E singurul loc din univers care e doar al meu.

Și nici măcar acesta nu va mai fi prea mult.

Mișc mouse-ul până când calculatorul prinde viață, apoi iau o ciocolată Hershey's Kiss din stocul meu secret din fundul sertarului, sub care se află cei șapte sute douăzeci și unu de dolari pe care i-am economisit din vara trecută, când am lucrat la club. E singurul loc sigur care mi-a venit în minte, unde n-ar căuta nici gemenele, nici Catherine.

O clipă îmi imaginez că urc în primul autocar Greyhound, ca să scap de aici, și că Franco vine în spatele nostru. Oare se acceptă câini în autocarele Greyhound? Sunt numite după un câine[14], deci nu văd de ce nu. Dau să caut pe Google, când îmi dau seama că am multe notificări pe e-mail. De la blog.

Grozav. Alți spammeri. Și eu care credeam că nu avea cum să fie mai rău de-atât. Mă loghez și mă pregătesc să apăs pe „Șterge" la greu. Îmi ia o clipă până să-mi dau seama că e altceva. Că sunt comentarii la ultima mea postare, nu spamuri. Postarea despre Darien Freeman în rolul lui Carmindor.

Dar pe blogul meu nu comentează nimeni. Niciodată. Nimeni nu știe măcar că există.

Și sunt peste două sute de comentarii.

Mai scot o ciocolățică Hershey's Kiss și dau click pe postare, derulând temătoare până la comentarii.

Măcar l-au făcut mai alb.

Dar HABAR N-ARE să joace

Dau click pe vizualizările paginii și aproape că mă înec cu ciocolata. Peste o sută de mii. Și alte site-uri cu știri au pus link către ea. Site-uri cu știri pe bune.

„REACȚIA ELOCVENTĂ A UNUI FAN LA DEZVĂLUIREA DISTRIBUȚIEI DIN STARFIELD“, spune un titlu.

„FAN-TASTIC SAU PROBLEME CU FANII?“ întreabă altul.

Și toate conțin extrase din postarea mea de pe blog. Ce... ce se întâmplă?

„Visezi, Elle“, îmi spun eu, verificându-mi abonații – zece mii. Și celelalte postări? Douăzeci și șapte de mii. Treizeci de mii. Și atât de multe comentarii!

Seaside e de toată jena!!!!

nu pot SĂ CRED că îl primesc la ECon lolol

da, gunnerii kiar NU vor fi prea încântați să-l aibă p d-free la convenția lor

nu l-aș lăsa să-mi dea autograf pe NICIUNA dintre kestiile SF pe care le am!!!! XCLUS!

Inima îmi tresaltă ciudat în piept. Părinții mei s-au cunoscut la coadă la autografe, cu peste douăzeci de ani în urmă. Din câte povestea tata, mama s-a dus la el când stătea la coadă să ia autografe de la actorii principali: David Singh și Ellen North, Carl Thompson și Kiki Sanchez, cei care au interpretat prima oară rolurile lui Carmindor, Amara, Euci și CLE-o. Tata povestea că mama i-a zâmbit și i-a spus: „Am auzit că puntea de observație e frumoasă în perioada asta a anului“. Și aia a fost.

Împreună, erau de neoprit. La cum povestea tata, el abia dacă știa să își cârpească pantalonii, nici vorbă să facă costume cosplay, dar mama era profesionistă. Era cunoscută în cercurile de fani ca una dintre reginele cosplay. De ziua lor, i-a făcut cadou tatei uniforma de prinț al Federației și arăta grozav în ea (pe vremea când mai avea păr). Spunea mereu că era un gagiu bine în costumul ăla. Râdeam atunci, dar chiar arăta bine în toate

pozele pe care le-a aruncat Catherine. În felul ăla gen Marty McFly prin anii ’80.

În lumea Starfield, mama și tata au devenit celebri în felul lor: fani celebri înainte ca internetul să existe măcar, după care tata a fondat ExcelsiCon.

Derulez în continuare. Și mai multe comentarii, dar e prea copleșitor să le citesc pe toate. Mă ridic de la calculator, mă îmbrac în pijama și mă întind în pat cu fața în jos. Nu se poate să am atâtea vizualizări. E o păcăleală. Cineva își bate joc de mine. Dar prietenii lui Chloe nu sunt atât de deștepți și nu cunosc pe nimeni altcineva care ar face așa ceva.

Pe fereastra podului văd un fulger deasupra oceanului. Prin lemnul lui umed, simt miros de ploaie în aer. Tatei îi plăceau furtunile cu fulgere. Stătea lângă mine pe verandă și le priveam împreună.

„Sunt lupte stelare, lumini de stele“, îmi zicea el. Lumină de stea, așa mă alinta el. Ca în poezioară.

„Lumină de stea, stea scânteietoare, prima stea care pe cer în seara asta apare...“

De câte ori ne-am uitat împreună pe ferestrele astea? Îmi ascund fața în pernă, ca să nu mai văd cerul. Fără casa asta, nu am niciun motiv să rămân aici. Catherine nu mă vrea și, cu siguranță, nici gemenele. Dar nu am unde să mă duc. Am nevoie ca Prospero să vină să mă ia pe sus. Am nevoie de un bilet spre un alt univers.

Afară, norul de furtună traversează încet oceanul, înghițind toate stelele de pe cer.

Preparat culinar asemănător cu un burrito prăjit, popular în gastronomia de inspirație mexicană din sud-vestul SUA (n.tr.)

În original, „boldly go“. Trimitere la celebra frază din Star Trek „To boldly go where no man has gone before“ („Să mergi cu îndrăzneală acolo unde

niciun om n-a mai fost“) (n.red.)

În SUA, grup organizat de cetățeni care veghează asupra ordinii din cartierul în care locuiesc (n.red.)

Luptător mexican de wrestling, de obicei, mascat (în spaniolă, luchador înseamnă „luptător“) (n.red.)

Greyhound, „ogar englezesc“ (n.red.)

DARIEN

Salteaua de la hotel e prea moale. Mereu sunt prea moi. Uneori visez că mă înec în ele. Sunt cele mai rele coșmaruri, dar nu la fel de rele ca alea în care cad. Nu am avut coșmaruri în care să cad până la o cascadorie care a ieșit prost când filmam punctul culminant al primului sezon din Seaside Cove. Mi s-a rupt hamul și am căzut vreo șase metri, pe spumă, ce-i drept, dar, oricum, două secunde am uitat că spuma camuflată nu era, de fapt, ciment.

Cum o să filmez pentru Starfield, rotindu-mă în hamuri în „spațiul îndepărtat“, dacă nu pot să trec nici măcar peste o cădere de la șase metri? Ba mai rău, dacă ăla de la cafenea avea dreptate?

Îmi umflu iarăși perna și mă întorc pe spate, încercând să uit de el. Tavanul e imaculat. Așa îți dai seama cât de scump e, de fapt, un hotel. Îmi amintesc de vremea în care Mark nu mă caza la hoteluri de cinci stele, când am dat probă pentru rolul din Seaside Cove. M-a dus cu mașina la castingul din Santa Barbara și mi-a rezervat o cameră la un Motel 6 dărăpănat, cu gândaci care mișunau pe tavan.

În zadar. Nu pot să dorm. Mă ridic în fund, mă scarpin pe burtă unde m-am iritat de la machiaj și mă duc la minibar. Bere cu puține calorii, sticle de apă. De fapt, nu vreau bere, deși sunt convins că mai toată populația de tipi de optsprezece ani m-ar renega pentru asta, iar apa e din aia ciudată, cu electroliți.

De fapt, vreau un suc Orange Crush. E singura kryptonită pentru mine, indiferent că sunt sau nu la dietă. Trebuie să existe un automat de sucuri la unul dintre etaje și chiar și să faci o plimbare pe coridor e mai bine decât să stai pitit într-o cameră de hotel.

Îmi iau pe mine un hanorac, când luminița de la ușă se face verde, și Mark intră în cameră, încheind un apel cu vreun alt manager, producător sau mai

știu eu ce.

– Hei! Nu te-a-nvățat nimeni să bați la ușă? mormăi eu și trag în jos de hanorac, supărat.

– Ba parcă, da.

Își ia o bere fără gust din minibar și o deschide pe blatul îngust din bucătăria deschisă.

– Îți place camera?

– Tocmai mă duceam să-mi iau un suc.

– Sună la room-service, îmi răspunde el, scoțând meniul din spatele telefonului de pe birou, care se află în zona de sufragerie. Da, camera mea de hotel are o zonă de sufragerie. Ce vrei? Îi sun eu…

– Lasă. O să-mi iau o sticlă de apă. Mă duc îmbufnat să-mi iau o apă din frigider. Apa cu electroliți are un gust la fel de insipid cum mă simt eu. Tu ce voiai?

– Ce, acum nu mai poate un tată să stea și el cu băiatul lui?

Îi arunc o privire sceptică.

– Bine.

Mai ia o gură de bere, apoi o pune pe măsuță. Se așază pe unul dintre fotoliile moi de catifea. Mă așez și eu pe cel din fața lui.

Semănăm oarecum – amândoi avem pielea măslinie și părul la fel. Dar am moștenit nasul mamei și, se pare, firea tatălui ei. Cel puțin așa mi-a zis Mark. S-au despărțit acum multă vreme, în perioada Î.S.C. (adică înainte de Seaside Cove). Mama s-a întors la familia ei sus-pusă din Londra, și nu pot să zic că n-o-nțeleg. Dacă să fii fiul lui Mark e așa de nasol, nici nu-mi imaginez cum o fi să fii căsătorit cu el. În ultima vreme se ocupă mereu de acțiuni de binefacere cu noul ei soț, în India, sau lucrează ca model pentru niște reviste italienești sau ceva de genul ăsta. Înainte mă invita la ei, ca să

cunosc și partea Dayal a familiei. M-am dus o dată, dar, întrucât am crescut cu tata, nu știam cum să mă adresez bunicilor, nu cunoșteam bunele maniere la masă (folosești mâna dreaptă, nu-ți torni niciodată singur de băut, mănânci doar după ce a mâncat cea mai în vârstă persoană). Familia Dayal a fost deschisă și primitoare, dar m-am simțit ca un idiot, ca o piesă de puzzle în tabloul de ansamblu.

După întâlnirea aceea dezastruoasă nu m-am mai dus, iar după o vreme, mama nu m-a mai invitat, eu fiind fiul unui parvenit – pardon, manager – de la Hollywood. Acum suntem doar noi doi, eu și Mark, uniți sub brandul Freeman.

– Deci, uite care-i treaba, zice el. Îți mutăm concediul în weekendul de după încheierea filmărilor.

– Ce surpriză!

Aștept indiferent restul veștilor. Vreau să deschidă el subiectul: ExcelsiCon. Pentru că bineînțeles că n-a zis nimic încă. Eu am dat chix lamentabil azi-dimineață, când l-am sunat, de fapt, i-am trimis mesaje, străinului aceluia. Nu l-am nimerit pe cel care se ocupa de convenție și, în plus, m-am dat de gol. A fost, categoric, una dintre cele mai proaste idei pe care le-am avut vreodată.

– A apărut un eveniment de ultimă oră. O ședință foto pentru Entertainment Today, o reclamă la mașini – presupunând că măscăricii ăia de la BMW SUA își ascut puțin creioanele –, și mai trebuie să mergi și la... știi tu. Chestia aia, spune el, dând din mână.

– Convenție, zic eu imediat.

Pocnește din degete.

– Așa! Uite ce e, știu că ăștia de la Hello, America ne-au stricat surpriza, dar…

– Au stricat surpriza? Nu sunt idiot, Mark. Știu că nu mi-ai spus ca să mă poată încolți în timpul filmării și să nu am încotro și să accept în fața

camerei!

Oftează.

– Hai, mă, puștiule! Doar îți plac convențiile, nu-i așa? Mergeai mereu cu prietenul tău. Billy sau Bucky…

– Brian.

– Da, el. Și nu ai mai fost la nicio convenție de multă vreme. Mi-am zis: „Hei! Hai să-l lăsăm și pe el să facă ceva care chiar îi place!“

Îmi masez nasul la rădăcină.

– Mark, știi bine că nu merg…

– Da, da, tu „nu mergi la convenții“. Te înțeleg…

– Hei, tocmai ai făcut semn că mă citezi?

– Dar hei, știi ce? La sfârșitul verii va fi momentul perfect să le amintești tuturor că joci în Starfield. Atunci tocmai ce vei fi terminat filmările! Vei fi într-o formă grozavă! Și e o ocazie belea să-ți faci reclamă pe-acolo și să-i cunoști pe fani.

– Pe fani, repet eu.

„Cum ar fi bloggerul ăla, Rebelgunner, care e gata să mă pocnească-n mutră pentru că am pătat reputația impecabilă a lui Carmindor“, îmi zic în sinea mea.

– Haide! Îți va prinde bine să ieși și să faci și tu ceva obișnuit. Măcar încearcă să argumenteze. Trebuie doar să te duci…

– Nu.

– Și să te întâlnești…

– Nu.

– … cu un câștigător norocos al unui concurs și apoi să-ți faci apariția la petrecerea lor ciudată de după convenție…

Sar în picioare.

– De câte ori să-ți zic? Nu.

– Ei bine, îmi pare rău să-ți spun, amice, dar ai fost de acord să mergi în timpul unei emisiuni live. Dacă te răzgândești acum, nu va da bine. Vei părea instabil. O divă. Cu care este greu să lucrezi, adaugă el mai încet.

– Mă rog.

Mă privește îngrozit.

– Ce te-a apucat, puștiulică? Știi cât de importante sunt toate astea pentru imaginea ta! Se mai potolește și continuă: Și că îți plac mult convențiile.

– Îmi plăceau. La timpul trecut. Îmi plăcea mult și să hotărăsc singur, dar probabil că așa n-aș avea suficientă publicitate pozitivă, nu-i așa?

Fac stânga-mprejur, iau cartela de la cameră de pe blat și o bag în buzunarul de la spate.

– Unde naiba te duci?

– Să-mi iau un suc, scrâșnesc eu și deschid larg ușa.

– Nu uita că ești la dietă…

Trântesc ușa după mine.

Pe holul alb și imaculat, așa cum se întâmplă într-o mulțime de hoteluri new age, e liniște. De fapt, holul îmi amintește de platoul de filmare de la Seaside, ziduri de un alb desăvârșit cu becuri cu halogen. Pustiu. Doar că platoul de filmare era fals și puteam să trag de placajul din care erau făcute cele mai multe dintre „casele“ noastre și să arunc o privire pe furiș la tehnicienii de după ele. Aici nu există cale de scăpare.

Nu este niciun automat pe etaj, așa că o iau pe scări în jos până la etajul al zecelea, apoi la al nouălea. Ajung până la etajul al optulea și nu văd niciun automat, dar nici oameni. În clipa asta, cu cât sunt mai puțini oameni în viața mea, cu atât mai bine.

Pe palierul de la etajul al șaptelea, însă, aud voci. Mă lipesc de perete pe măsură ce cresc în intensitate și mă îndrept spre casa scărilor. Mă așez acolo și aștept să plece.

Poate că sunt doar oameni obișnuiți. Poate că nu mă vor recunoaște. Sau poate că sunt țicnit și paranoic. Pe scurt, există oameni ca tata, care vor să-ți cultive faima și să te ajute să ajungi în vârf. Și apoi există oameni ca Brian, care îți fac poze compromițătoare când îi inviți să viziteze platoul de filmare și apoi le vând la TMZ[15]. Asta a durut rău, mai rău decât momentul în care am căzut de pe iaht. Și nu, în ciuda articolului, al cărui titlu întreba „SĂ FIE OARE DARIEN FREEMAN DIN SEASIDE COVE ÎN CĂDERE LIBERĂ?“, nu eram nici beat, nici drogat, nici nu cădeam din picioare. Nu a fost o chestie de publicitate.

Și, da, am și o cicatrice ca dovadă.

Îmi cuprind fața cu mâinile și devin nerăbdător. Voiam doar un Orange Crush. Doar unul. A trecut o zi. Merit și eu un suc.

Chiar merit.

Mă ridic, îmi trag gluga de la hanorac pe cap, deschid ușa de la casa scărilor și… mă izbesc de unul dintre inșii care o ard aiurea pe hol. Sunt trei, dintre care și o fată. De vârsta mea, poate cu un an sau doi mai mici ca mine. Turiști, după sandale și rucsacuri.

– Scuze, mormăi eu și las capul în jos când trec pe lângă ei.

„Nu mă recunoașteți, nu mă recunoașteți“, mă rog eu. În ziua de azi, când toată lumea are un aparat foto de un catralion de megapixeli în buzunar, nici măcar nu mai trebuie să-ți faci griji din cauza paparazzilor oficiali. De ce n-oi fi apucat și eu să trăiesc pe vremea telefoanelor cu clapetă?

Telefoane. Îmi duc mâna la buzunar… Gol. Mă întorc. Turiștii sunt încă acolo.

– Hei, mă strigă unul dintre ei.

Mă întorc din nou și o apuc în direcția opusă. Accelerez.

– Stai așa! adaugă fata, cu un ușor accent franțuzesc sau canadian.

Bineînțeles că fata avea să mă recunoască. O aud cum începe să alerge pe hol după mine.

– Hei… Hei, ți-a căzut telefonul.

Îl întinde, iar eu îl apuc, încercând să nu o privesc în ochi fără să par nepoliticos.

– Mersi, mormăi eu.

Se încruntă.

– Îmi pari cunoscut…

– Mi se spune des, îi răspund eu și fac iarăși rapid stânga-mprejur, după care mă îndepărtez pe hol.

– Ce băiat ciudat! mormăie unul dintre prietenii ei.

– Mă rog, suntem în New York. Toată lumea e ciudată aici.

Da, puțin spus. Continuă să vorbească, iar eu mă străduiesc să nu-i ascult, urmărind indicatoarele spre automatele cu diverse. Deschid ușa, iar becurile fluorescente ale automatului de sucuri luminează straniu în încăperea întunecată. Bingo. Nu mă sinchisesc să aprind lumina, ci mă caut prin buzunare după monede și le bag în automat.

– Ia te uită, ce noroc, mormăi eu și apăs butonul pentru suc de portocale.

EPUIZAT scrie pe ecranul automatului.

Apăs din nou.

EPUIZAT.

EPUIZAT.

EPUIZAT.

– Crăpar-ar nocșii, hai odată! implor eu, apăsând pe buton de parcă aș fi condamnat la moarte.

Oftez și mă hotărăsc să-mi iau, în schimb, o apă, iar automatul huruie în timp ce împinge o sticlă cu nimic interesant. Ați observat vreodată că automatele nu rămân niciodată fără apă?

Mă sprijin de perete și iau o gură. Nu vreau să mă întorc încă în cameră, dar nu vreau nici să mai trec o dată pe lângă gașca aia care se află între mine, casa scărilor și lift.

Dacă aș fi avut prieteni sau o iubită – ce idee amuzantă! –, acum le-aș fi trimis mesaj să le spun ce s-a întâmplat, să-i salut, să mă plâng de cum mi-a mers ziua. Mă așez pe jos în încăperea cu automatul și derulez aiurea prin mesaje, de jos în sus, contact după contact. Câteva mesaje din martie de la actorii din Seaside, dar nu am fost niciodată apropiat de ei. Toți au pe la douăzeci și cinci de ani și locuiesc în capătul celălalt al țării. Apoi câteva cu agentul de presă de la Seaside, agenta mea de presă, Stacey, Gail, Mark... toți oamenii pentru care lucrez sau care lucrează pentru mine.

Nu mă simt singur. Jur că nu.

Apoi, sus de tot, numărul pe care l-am greșit. Aia cu chimichanga, sau ăla, dar nu știu de ce am presupus că e fată.

Îmi beau apa insipidă. Nu mai are niciun rost să trimit vreun mesaj la numărul ăla. Absolut niciun rost. Dar sunt plictisit și prizonier în cămăruța asta, așa că degetele încep să scrie repede un mesaj și apasă „Trimitere“ înainte ca mintea să le ajungă din urmă.

Site de știri tabloide (n.red.)

ELLE

MĂ ROSTOGOLESC PE PAT, îmi scot telefonul din buzunarul de la spate și apăs cu degetul mare pe ecranul crăpat, ca să deschid mesajul.

E necunoscutul ăla. Adică cosplayerul. Carmindor.

Necunoscut 21.42

— Cum ziceai că sunt chimichanga alea?

Îmi mușc buza. Ar putea fi un psihopat. Sau vreun ciudat care are un fetiș cu Carmindor. Sau doar un om care vrea să știe despre mâncarea mexicană de pe nava mea spațială, El dovleac.

21.47

— Foarte vegane.

— Ai reușit să dai de cel pe care-l căutai?

Necunoscut 21.48

— Din păcate, nu.

— Nu am avut timp să mă ocup.

Mă ridic în fund. Convenția era o parte din mine de care n-am mai vrut să știu după moartea tatei. Nu am vrut să mai particip, nu am mai vrut să intru pe ușile acelea de sticlă și să mi se pară că îl văd pe tata în hol, în uniforma lui apretată de Carmindor, cu aripile stelare strălucind. În plus, nici oamenii de la ExcelsiCon nu prea au păstrat legătura cu mine. M-au cam lăsat baltă după moartea tatei. Halal comunitate!

Dar tata a crezut mereu că e bine să ajuți pe toată lumea, cu orice preț. Prin amabilitate și disponibilitatea de-a face un efort. Aș fi vrut să fiu măcar pe jumătate așa de bună cum era el, dar mereu zicea că învățase asta de la mama. Deci, dacă mama era bunătatea întruchipată și tata era pe jumătate la fel de bun ca ea, eu cu ce rămân? Un sfert?

Îmi mușc obrazul și răspund, întrebându-mă de ce oare fac acum o excepție.

21.48

— Poate reușesc să te ajut eu.

— Deși să știi că ADEVĂRATUL Carmindor nu caută pretexte.

Necunoscut 21.48

— Și atunci ce s-a întâmplat în episodul 26?

21.48

— Ă, un nox i-a pervertit mintea?! Să fim serioși.

— Sau poate mă înșel și vrei să mă corectezi, Înălțimea Voastră a Federației.

Necunoscut 21.48

— Nu știu de ce, dar am impresia că ar fi o idee proastă să te corectez când vine vorba de Starfield.

— Și de obicei îmi vin idei proaste.

21.50

— Nu ai fi Carmindor dacă n-ai avea idei proaste.

— Fără supărare.

Necunoscut 21.51

— Nu-i bai. Mi-e milă de biata galaxie care va ajunge sub domnia mea.

— Muaaaahaha!

— Deci... ești un stargunner?

21.51

— Am sânge de Federație în vene.

— Tu?

Necunoscut 21.52

— M-am născut din însăși Devastarea Brinx. Promit-jur.

— \m/

De parcă i-aș crede promisiunea-jurământ... Oricine ar fi el. Fulgerul spintecă cerul din nou, de data asta mai aproape. Aștept tunetul. Unu – o mie. Doi – două mii. Trei – trei mii... Și apoi se aude, lent și suav ca un cântec.

Tatei i-au plăcut mereu furtunile cu tunete. Felul în care bubuiau în toată casa, ca o inimă care bubuie în cutia toracică.

Necunoscut 21.59

— Îți pot pune o întrebare mai ciudată?

22.00

— Ăăă... Cred că da.

Necunoscut 22.00

— Ce părere ai despre noul Carmindor?

Ah. Of. Mă gândesc la postarea de pe blog. La postarea care a devenit virală. L-aș minți dacă aș zice altceva în afară de ce e absolut adevărat.

22.00

— Adică, Darien Freeman?

Necunoscut 22.00

— Da.

Îmi las capul pe spate și privesc pe fereastră cum se apropie furtuna. Aș putea să-i dau link către postarea mea de pe blog, dar, dacă e un stargunner, probabil că știe deja ce părere am. Adică ce părere are autorul. Că în niciun univers Darien Freeman nu va fi vreodată Carmindor. Hotărăsc, în schimb, să trag de timp.

22.01

— De ce? Ești cumva fan Seaside Cove?

Necunoscut 22.01

— Te rog, prefer Fetele Gilmore. Cafea. Istețime.

— Deci nu crezi că o să se descurce?

— Darien, adică.

Nu știu de ce îi răspund așa. Presupun că din cauză că, dacă întreabă, chiar îi place distribuția.

22.01

— Cred... Cred că, dacă o să se străduiască, o să-i iasă, până la urmă.

— Adică așa ar face Carmindor. S-ar strădui. Chiar și atunci când pare că nu mai e nicio speranță.

— Dar cine știe dacă lui Darien Freeman îi pasă așa de tare, încât să se străduiască...

Necunoscut 22.01

— Deci CREZI că se va descurca? Ca fan?

22.01

— Plouă. Pot să-ți răspund altă dată?

Necunoscut 22.01

— Depinde. Cât o să plouă?

Mă uit pe geam afară, unde toarnă cu găleata. Îmi vine să scriu că nu se va opri niciodată. Dar îi răspund, în schimb:

22.02

— Probabil că până va face ceva care să-mi schimbe părerea.

— Care să demonstreze că-și va da silința cu adevărat.

DARIEN

Mark e tot unde l-am lăsat, bând din berea lui. Ridică din sprânceană de îndată ce intru înapoi pe ușă.

– Întoarcerea fiului risipitor, zice el în loc de salut. Te-ai mai răcorit?

– Da, m-am răcorit.

Mă așez în fața lui în zona de sufragerie a camerei de hotel. Își butonează Blackberry-ul străvechi, țăcănitul tastelor înghițind tăcerea dintre noi. Îmi lovesc sticla de apă pe jumătate goală de coapsă, în ritmul melodiei din Starfield.

Dacă fanii vor să dovedesc că sunt Carmindor, că sunt ca ei, chiar dacă am ratat întrebarea cu ah'blena la emisiunea Hello, America, lucru care sigur mă va bântui pe viitor, atunci trebuie să fiu fan. Și există un singur mod în care știu să fac asta.

Vor exista mereu oameni ca Gură-de-Pește și ca ăla de la cantină sau ca ăla care scrie pe blogul Rebelgunner, care urlă atât de tare, încât e greu să se mai audă altceva. Dar vor exista și oameni ca tipa cu care mi-am scris mesaje, care se vor auzi ca un murmur necontenit. Pentru ei am semnat contractul. Pentru că știu cum e să fii ca ei. Starfield mi-a fost alături când părinții și prietenii mei de rahat nu au fost lângă mine. De-asta am acceptat jobul ăsta. Pentru că sunt fan.

– O să merg la convenție, zic eu.

Își ridică privirea din telefon.

– Serios?

– Tocmai ți-am zis.

Dă să se ridice.

– Grozav! Mă bucur că…

Ridic o mână.

– Cu o condiție.

Se așază la loc.

– Bineînțeles. Sigur nu sunt două? Trei?

Se uită la tavan și aproape că își dă ochii peste cap.

– Păi, zi, ce condiție?

Acum e-acum. „Țintește! Aprinde!“

– Vreau să ajut la jurizarea concursului de cosplay. Nu vreau să fiu doar o vedetă cu nasul pe sus, cu care oamenii își fac poze. Vreau să fac parte din comunitatea asta de fani.

– Parte din... ce? Din comunitatea de fani?

Fruntea mult prea netedă a tatei se încrețește foarte puțin; așa se întâmplă când e cel mai tulburat.

– Nu se pupă cu imaginea ta, Darien.

– Te rog, doar de data asta. Ca să le arăt că sunt ca ei.

– Dar nu ești.

Îmi țugui buzele.

– Oricum o să fiu acolo. Am putea să facem cumva să se potrivească.

Mark se foiește pe fotoliu și îmi dau seama că gândește intens. Oare Chris Pine ar binevoi să jurizeze un concurs de costume? Dar Chris Evans? Chris

Hemsworth?

– Ar fi dificil, zice el, în cele din urmă.

– Dar, dacă mă vei lăsa…

– Dar… Ridică un deget, semn să mă opresc. Cred că ar putea funcționa, dacă ne dăm silința. Și ăștia de la ExcelsiCon vor fi cu siguranță de acord. Mai ia o gură de bere. Da... da, cred că putem face asta. Să te ținem în centrul atenției. Ești un geniu.

Nu-mi place mutra aia pe care o face, de parcă ar zâmbi cu superioritate și ar ticlui un plan diabolic în același timp. Oare ce pune la cale? Nu sunt convins că vreau să știu. Și totuși, nu m-a refuzat. M-a ascultat pentru prima oară.

– Mersi, îi zic eu.

Și, o clipă, aproape îi spun „tată“.

ELLE

Nu știu la cât timp am adormit, în sfârșit, după ultimul mesaj, dar știu exact când m-am trezit.

– Danielle! se răstește mama mea vitregă smulgând pilota de pe mine. Danielle, jos din pat!

– Ce… bâigui eu și tresar când îmi bagă lumina de la lanternă în ochi.

Ploaia se izbește cu putere de geam, în timp ce fulgerele spintecă cerul. Mă uit la ceas cu ochii mijiți, dar e întuneric beznă. Probabil că a căzut curentul din cauza furtunii. Vuietul vântului aproape că îi acoperă vocea – aproape –, dar Catherine n-ar permite niciodată să se audă ceva mai tare decât ea.

– Ridică-te! răcnește ea luându-mă de braț și trăgându-mă din pat, înainte să apuc să-i admir cum trebuie părul pus pe bigudiuri mari din spumă și halatul caraghios de mătase.

Mă frec la ochi, încă somnoroasă, și mă împleticesc după ea, în timp ce își înfige unghiile în mâna mea, până în capătul holului, unde îmi dă drumul.

– Ce s-a întâmplat?

Arată cu o gheară roz în sus. Clipesc somnoroasă. O pată închisă la culoare se întinde pe tavan. Mi se face inima cât un purice. O infiltrație. În pod.

– Parcă ți-am spus să-l repari data trecută!

Mai încolo, pe hol, gemenele ne privesc pe furiș din camera lor. Grozav. Avem și public.

– Nu poți să faci nimic cum trebuie? spumegă ea, încrucișându-și brațele.

Pe halat se văd câteva pete umede. Probabil că picură în camera ei, altfel nu s-ar fi deranjat să mă trezească.

– L-am reparat, zic eu în barbă.

Oricum nu contează. Nu are de gând să vândă casa? Probabil că vântul a desprins din nou vreo șindrilă…

– Ba se pare că nu l-ai reparat. Se încruntă la mine în timp ce eu mă mut de pe un picior pe altul. Deci? O privesc confuză. Arată din nou spre tavan. Du-te și repară-l!

Simt că mă schimb la față.

– Acum?

– Până să se facă și mai rău! strigă ea și îmi întinde o lanternă. După atitudinea ta de mai devreme, asta ne mai trebuia. Serios, Danielle, ai mare noroc că sunt așa îngăduitoare!

Pe de o parte, aș vrea să-i spun că e o țicneală să mă duc pe acoperiș să văd pe unde pică în toiul nopții pe timp de furtună. Și mâine-dimineață mai trebuie să merg și la muncă devreme. Ele nu.

– Deci te duci în pod și faci ce-oi face ca să nu mai picure. Și eu zic că ar trebui să plătești și paguba, nu crezi? Nu pot să vând o casă în starea asta.

Rămân cu gura căscată.

– Nu are nicio noimă! S-ar fi putut întâmpla în orice casă. Ce naiba?! E furtună!

– Ah, da? Și tot furtuna a uitat să repare podul când trebuia? Nu mai zic nimic. Cum naiba să te cerți cu o nebună? Așa mă gândeam și eu, îmi răspunde Catherine, după care face rapid stânga-mprejur și se întoarce cu pași apăsați în camera ei. Înapoi la culcare, fetelor! Se ocupă Danielle.

Gemenele se uită una la cealaltă și închid ușa. Oftez, mă întind să apuc sfoara și trag de ea ca să cobor scara, până când gura întunecată a podului se

cască deasupra mea. Luminez cu lanterna în întuneric, ca să alung fantomele, și mă urc pe scară.

Chiar dacă am stat toată viața în casa asta, podul mi se pare un loc interzis. De fapt, toată casa în care mi-am petrecut copilăria mi se pare străină acum, exact așa cum s-a simțit prințul Federației după ce a fost salvat din mâinile nocșilor. Familiară, dar străină. Nu mai e cum mi-o aminteam. Nu mai sunt jocuri de societate în sufragerie. Nu mai sunt săbii și scuturi deasupra șemineului. Când tata s-a căsătorit cu Catherine, le-a pus în cutii, iar la moartea lui, Catherine le-a dat pe toate. A șters și ultima rămășiță din trecutul meu. Sau a încercat. Nu poți șterge o casă sau poveștile dintre zidurile ei.

Dar Catherine a găsit o soluție și pentru asta. O poți vinde, în schimb.

În pod e foarte cald, întuneric și umezeală. Cu siguranță se infiltrează apă pe undeva. Dar sunt și o grămadă de lucruri îngrămădite aici, ceea ce, dacă mă gândesc mai bine, e firesc. Catherine e din fire ca un șobolan care adună o grămadă de gunoaie pe ascuns: jos, casa este „perfectă“, în timp ce toate troacele au fost înghesuite aici, ca să nu le vadă nimeni.

Luminez coșurile de plastic puse unul peste celălalt până la tavanul triunghiular, când un tunet asurzitor zgâlțâie toată casa. Tresar și îmi simt inima bubuind. Plouă așa de tare, încât ai impresia că intră apă peste tot. Cum naiba să găsesc o crăpătură când plouă cu găleata?

Merg de-a bușilea pe podeaua din furnir, împingând încet la o parte cutii de carton cu etichete pe care scrie „haine de iarnă“ și „jucării“, căutând porțiuni ude. Pe măsură ce înaintez, lemnul devine tot mai umed.

Ce caraghios! Uită-te la mine: merg de-a bușilea într-un pod în toiul nopții, căutând o infiltrație. Și nici nu prea știu cum o voi opri în caz că o găsesc. Poate că voi țipa la ea până își revine. La Catherine funcționează.

O cutie dubioasă dintr-un colț îmi atrage atenția. Văd un mâner de fier care licărește. Îndrept lanterna spre ea. Un cufăr. Ba nu, nu e un cufăr oarecare. Îmi amintesc de cufărul ăsta. Îl știu de multă vreme. E ca o amintire ștearsă, de demult.

Mă târăsc încolo, țin lanterna cu gura și îmi strecor unghiile sub încuietoare. Îmi tremură mâinile. Lacătul se desface, nefiresc de zgomotos în comparație cu răpăitul ploii pe acoperiș. Se mai aude un bubuit, și grinzile vibrează din nou, în timp ce ridic capacul și văd la lumina lanternei o haină albastră superbă.

Îmi amintesc materialul înainte să-l ating. Îmi amintesc textura și cum foșnea când se îmbrăca tata cu ea, ca o pelerină în urma lui. Costumul lui de prinț al Federației. Trag încet de jachetă, centimetru cu centimetru, de parcă aș readuce-o la viață.

O îmbrac cu grijă, temându-mă să nu care cumva să se fărâmițeze.

Haina mi-e mare, bineînțeles. Nasturii trebuie cusuți din nou, ciucurii prinși iarăși. Bag nasul în guler și trag adânc aer în piept. Încă are mirosul lui, amestecat cu apretul pe care îl folosea pe partea despicată și lungă din spate.

Dar apoi lumina lanternei cade pe un material mov-închis, cu sclipici. Nu se poate! Catherine a aruncat toate astea! Așa a zis. Că le-a donat cu hainele gemenelor și nimicurile adunate de ea.

Bag mâinile în cufăr și găsesc o rochie care pare făcută dintr-o bucată de cer înstelat, dintr-un material mov sclipitor, moale și mătăsos. O ridic și simt mătasea delicată alunecându-mi printre degete. În lumina difuză, strălucește de parcă în ea ar fi fost țesută o întreagă galaxie.

Ochii mi se umplu de lacrimi. E rochia mamei. Rochia prințesei Amara. Nu am cunoscut-o niciodată cu adevărat, nu așa cum l-am cunoscut pe tata. Dar mi-aș fi dorit din toată inima.

Strâng tare rochia la piept și închid ochii. O clipă, mă simt de parcă nu aș fi singură în pod. De parcă ar fi aici, cu mine.

În minte începe să-mi încolțească o idee. Catherine poate vinde casa. Îmi poate lua părinții și îi poate închide în cutii. Mă poate obliga să fac treburile în casă. Mă poate jigni că lucrez într-o rulotă cu mâncare... Dar, în afară de ce se află în cufărul ăsta, sunt ultima fărâmă din tata care a mai rămas în

universul ăsta. Poate că sunt un nimeni, dar tata a fost extraordinar. Și m-a iubit mai mult decât orice altceva pe lume.

Ce fiică ar lăsa asta să dispară?

Pe de altă parte, ce pot face când tot ce am pe lume sunt costumele vechi ale părinților mei?

Răspunsul mă trăsnește dintr-odată.

Mă voi duce la ExcelsiCon și voi participa la concurs. Voi ieși învingătoare. Și îmi voi câștiga biletele să pot pleca de-aici, departe de Catherine și de gemene, și voi crea un univers în care să pot fi cine vreau eu să fiu, și nu ce cred ceilalți.

Voi fi ca tatăl meu.

Voi avea mult de lucru. Va trebui să le curăț, să le modific ca să-mi vină bine, să găsesc o modalitate de-a ajunge la Atlanta pentru convenție. Dar tata m-a învățat cu multă vreme în urmă că e nevoie de mai mult decât de câteva piese vestimentare bune ca să fii demn de însemnul Federației. E nevoie de curaj și de perseverență. E nevoie de toate lucrurile extraordinare pe care încă le simt în costumul vechi al tatei. De toată bunătatea pe care o simt în rochia mamei.

Și, cu ajutorul lor, îi voi face mândri de mine.

Voi aprinde stelele.

PARTEA A DOUA

ȚINTEȘTE-LE!

——————————

„Când nu poți câștiga bătălia, ia-ți arme mai mari.“

episodul 14, „Mai bine în spațiu decât niciodată“

DARIEN

Mi-am cunoscut pieirea, și încă n-am luat nici micul dejun.

Peste doi metri, lat în umeri ca un linebacker[16] de la New York Jets, cu degetele ca niște cârnați care m-ar putea rupe în două… Chiar și pe varianta mea beta, musculoasă, cu nouă kilograme de mușchi pe care le-am pus pentru un film. Un tatuaj tribal i se încolăcește într-o parte a capului în mare parte ras.

Sfinte Sisoe, ce păr amenințător ai în nas, Batman!

Mark se uită când la mine, când la pieirea mea, rânjind mândru. De parcă ar fi câștigat premiul cel mare la un târg rural cu un porc furat.

– Deci? zice el, tot așteptând un compliment pe care n-am de gând să i-l fac. N-are decât să mă facă ciufut. N-are decât să-mi spună că se vede după cum mă port că sunt adolescent. Nu-mi pasă. Ce zici, Darien?

– N-am nevoie de bodyguard, îi răspund eu, încrucișându-mi brațele la piept.

Încerc să stau cât de drept pot, dar, chiar și atunci, domnul Pieire se înalță deasupra mea cu mai bine de cincisprezece centimetri. Imaginați-vă o combinație între The Rock și Terry Crews. O sută treizeci de kilograme de mușchi. Și când eu încerc să stau drept, se îndreaptă și el. Face pe grozavul!

– N-a venit pentru binele tău, îmi răspunde Mark zâmbind, cu dinții încleștați. A venit la insistențele companiei de asigurări.

– Nu e vina mea că mi-ai asigurat tu abdomenul. Ei n-au cerut niciodată așa ceva. Dacă nu m-ai fi obligat să fac cascadoria aia idioată la Hello, America…

– Mă gândesc la viitorul tău, Darien. Nu vrei să-l distrugi și mai tare, nu?

Mă bate ușor pe bărbie, în locul în care am o cicatrice care-ți „termină cariera“. După ce am căzut de pe iaht, Mark mi-a dat câteva nume de chirurgi plasticieni, la fel cum fundașii din NFL dau pase lungi și disperate. Copcile nu mi s-au părut așa de rele, dar producătorul a trebuit să reia și să mai filmeze o dată aproape toate scenele de la final ca să le înlocuiască pe celelalte. Bineînțeles, cicatricea nu mi-a pus capăt carierei. Singurul lucru care s-a încheiat a fost ultima și singura mea prietenie.

Îmi iau privirea de la Terry Crews Jr. și mă încrunt la tata.

– Nu te uita așa la mine, Darien, zice el și oftează. Vreau doar să fac ce e mai bine pentru tine. Vreau doar să găsești de lucru în orașul ăsta. Înțelegi, nu?

– Bine. Bine. Nu are sens să mă cert cu el. Pentru cât timp?

– Păi, vezi tu, asta-i chestia…

– Cât timp? Și Gail ce zice?

– Gail e de acord cu mine și crede că este o idee bună. Și pe termen nedeterminat. Își scoate telefonul care îi vibrează și se uită la număr. Trebuie să răspund. Încercați și voi să vă cunoașteți mai bine. Va fi o aventură, nu-i așa?

Nici măcar nu apuc să răspund, că Mark se și întoarce, ținând, cu capul aplecat, telefonul pe umăr.

– Bună ziua. Da, Mark la telefon. Harrison! Ce mai faci? Ce-ți face glezna?

Ar vrea ca ușa să se trântească mai repede în urma lui.

Eu și bodyguardul ne privim și așteptăm. Îi măsor din priviri costumul negru dichisit, cravata cu nod perfect și Rolexul argintiu de la mână, care te fac să te întrebi cât de bine sunt plătiți bodyguarzii, de fapt, și mă uit urât la el. Nu tresare, așa că mă dau bătut, îmi dau jos tricoul pe care îl port de ieri și mă duc hotărât în colț, unde mi-am lăsat valiza.

Am ajuns la Atlanta noaptea trecută. N-am putut să pun geană pe geană în avion, pentru că a fost o furtună năprasnică. În clipa în care am ajuns la hotel

am adormit în hainele cu care eram îmbrăcat și încă sunt obosit. Ceasul electronic de pe noptieră arată, cu cifre roșii, 08.31, ceea ce înseamnă că am dormit doar patru ore.

– Probabil că te pricepi să îndeplinești ordine, nu-i așa? bombăn eu mai mult în barbă decât spre bodyguard, răscolind prin valiză după un tricou care să nu fie mulat. Ca agenții CIA, nu-i așa? Bodyguarzii fac o școală de body-guarzi? Ești ca asasinul plătit din Hitman?

Își aranjează manșetele.

– Știi regulile Fight Club?

Îl privesc surprins.

– Deci știi să vorbești!

Ridică din sprânceană.

– O să fiu la ușă în caz că ai nevoie de mine. Trebuie să ajungi la studio în douăzeci de minute. Îți sugerez să te grăbești.

Apoi iese agale, așa, voinic cum e, din cameră.

Îmi trag pe cap un tricou curat și, când să-mi bag mâinile în mâneci, bipăie telefonul.

Un mesaj. Mă rog, două.

Gail 08.36

— ÎL CHEAMĂ LONNY. POARTĂ-TE FRUMOS.

Lonny?

Un nume total nepotrivit pentru o mașinărie ucigașă de o sută treizeci de kilograme, dar fie. Găsesc un șort și șosete. Telefonul bipăie din nou și atunci îmi aduc aminte de celălalt mesaj.

Necunoscut 08.44

— OK, scuze că te deranjez, dar m-am gândit că tu s-ar putea să știi. Cum se cheamă chestia aia pe care o face Eucinedes cu armele navei? Le reglează? Le fixează?

— Uff.

Da. Necunoscutul. Zâmbesc ușor în timp ce îi răspund.

08.44

— Scrii fanficuri așa devreme?

Necunoscut 08.44

— NU.

— A sunat prea categoric, așa-i?

08.44

— Oarecum. Îți dau un indiciu.

— Începe cu „C“.

Necunoscut 08.44

— Rahat, știam eu că începe cu „C“! Stai să mă gândesc…

Îmi iau pe mine șortul și șosetele, îmi bag telefonul în buzunar și îmi trec mâinile prin păr, uitându-mă în oglinda din baie. Cicatricea de pe bărbie e mai proeminentă la lumină puternică, ca o dungă albă adâncă pe pielea mea măslinie.

Mark are dreptate. Carmindor nu are cicatrice. Încă un motiv pe listă pentru care directorul de casting a fost nebun să mă aleagă pentru rolul ăsta. O nebunie și mai mare este să cred că aș putea continua să lucrez cu David Singh.

Ecranul se luminează de la alt mesaj și sunt oarecum îngrozit. Nu-mi place să vorbesc prin mesaje. Mai ales cu străini. Dar, cumva... Nu știu... Mă simt cumva mai bine când vorbesc cu persoana asta. Când sunt complet anonim. Nu trebuie să fiu cineva anume. Nici măcar nu m-a întrebat cum mă cheamă, nici eu n-am întrebat-o pe ea. Nu trebuie să scornesc scuze pentru faptul că am bodyguard, sau că țin o dietă ciudată, sau că vreau să mă îmbrac numai cu tricourile mele preferate, deși au găuri la subraț.

Noi doar... Doar vorbim.

Necunoscut 08.45

— Corectează? Calculează?

— Haide, Carmindor!

— Colectează? Catering? NU am nici cea mai vagă idee

— Stai așa!

— GATA, CALIBREAZĂ.

— Groaznic.

08.46

— Și mai zici că-ți place Starfield…

Necunoscut 08.46

— ÎNGROZITOR!

— N-o să mi-o iert niciodată.

— Vă mulțumesc, Excelența Voastră.

– Zece minute, șefu'. Lonny, adică pieirea mea, a băgat capul în cameră.

– Ce, ești și cronometru, cumva?

– Sunt orice sunt plătit să fiu.

– Te pot plăti să dispari? Îmi aruncă o privire lipsită de orice emoție. Era o glumă, îi zic eu, băgându-mi telefonul în buzunar și luându-mi cheile.

N-aș zice că ies din cameră rapid, dar nici nu mă lungesc cu încălțatul, în caz că vă întrebați. Și, chiar înainte să plec, trimit un ultim mesaj.

08.56

— Poți să-mi spui, simplu, Car. :)

La fotbal american, coordonatorul apărării, care se află în spatele liniei defensive (n.tr.)

ELLE

Calibrare.

O să-mi trag palme eoni în șir de-acum înainte.

„Euci își calibrează armele, Elle“, bombăn eu încet, notând în caiet. De ce naiba mă gândeam la calculează?

E marți și soarele e sus pe cer, strălucind deasupra noastră, în timp ce eu îi privesc pe turiști hoinărind pe promenada Battery. Telefonul meu ca o cărămidă stă la umbră, chinuindu-se să ruleze pe ecranul lui antic un filmuleț de pe YouTube despre cum se măsoară și se cos pensele. Cred că l-am văzut de vreo patruzeci de ori. Conține o mulțime de termeni de specialitate pe care nu-i înțeleg, iar doamna din tutorial folosește o mașină de cusut, lucru pe care eu nu-l am și nici nu am cum să-mi cumpăr. Deja mi-am alocat toate economiile pentru materiale și, în cele din urmă, pentru un bilet de autocar și un bilet la convenție. O să am noroc dac-o să-mi permit să cumpăr și ac, și ață, lăsând la o parte să-mi dau seama cum să le folosesc.

– De ce nu putea să fie un concurs cu povești? mormăi eu. Să scrii e ușor. Când voi fi scenaristă, voi putea scrie dialogul și descrie personajele cât vreau eu, iar de costume se va ocupa altcineva.

Dar, momentan, mă ocup singură de toate.

Am hotărât să particip cu costumul de Carmindor, oricât ar părea de prostesc. Rochia mamei de prințesă Amara probabil că mi se potrivește mai bine, dar are ceva care mă ține la distanță. Mereu trebuia să cer voie să port rochia asta. Tata o scotea de pe raftul de sus al dulapului și mă punea să promit că o să am mare grijă cu ea, altfel galaxia cusută pe poalele ei avea să mă înghită. De fapt, mă ruga să nu distrug costumul în care era amintirea mamei. Să mă port frumos cu el. Să-mi imaginez că era cusut cu fir de aur. În

plus, te costumezi în cine vrei să fii, iar eu mi-am dorit să fiu Carmindor de când mă știu.

Bineînțeles, problema este că haina tatei mă înghite cu totul. Era un om destul de masiv, dar cred că am uitat exact cât de mare era. După o vreme, memoria începe să-ți joace feste. În mintea mea, e un erou lat în umeri, cu un zâmbet blând în colțul gurii și ochi adânciți în orbite, și albaștri-închis ca Oceanul Atlantic. Eu am moștenit ochii căprui ai mamei. El fredona adeseori „Brown-Eyed Girl“ când dansa cu ea în sufragerie. Capul ei se potrivea perfect pe umărul lui.

Mă întreb dacă a dansat vreodată cu Catherine în sufragerie. Mama mea vitregă are ochi albaștri și nu-mi vine în minte niciun cântec vesel despre femei cu ochi albaștri. Oare tata și Catherine au fost vreodată fericiți? Trebuie să fi fost la un moment dat. După seara aceea în care am cunoscut-o, când a apărut în prag într-o rochie albă minusculă, ținând în mână o sticlă de vin într-o plăsuță elegantă, tata m-a întrebat ce părere am despre ea. Aveam opt ani. Mama murise de patru ani. Îmi venea să-l scutur bine și să-i amintesc că prințesa Amara moare la sfârșit, că mama a murit la sfârșit. Că poveștile n-ar trebui să aibă continuări. Continuările sunt mereu proaste. Ca o roșie stricată pe scara criticilor de la Rotten Tomatoes.

Dar nu am făcut așa.

„Îmi place de ea“, am zis, în schimb.

Șapte luni mai târziu s-au căsătorit. Apoi s-a produs imposibilul, și eu și Catherine ne-am ales una cu cealaltă. Prizoniere într-o lume în care el nu mai există. Sau cel puțin așa credeam. Îl simt în haină. Îl aud fredonând „Brown-Eyed Girl“ când privesc poalele, nasturii și epoleții.

Poate că e-adevărat că nimic nu e veșnic, dar poate că, într-un fel, ceea ce piere se întoarce într-o zi.

Ușa de la Dovleac se deschide tare și îmi ascund telefonul sub caiet. Sage urcă, cu două pahare de înghețată în mână.

– Uff, altă dată să-mi spui să nu mai dau fuga să iau înghețată din capătul celălalt al orașului la prânz, zice ea, gâfâind, și îmi întinde un pahar cu înghețată deja topită puțin. Lingurița înfiptă în ea a început deja să se încline. Caramel? Sau praline?

Mă uit la ea, confuză.

– Pentru... mine?

Își dă ochii peste cap și pune ambele pahare pe tejghea.

– Nu, pentru cealaltă colegă pe care o avem. Frate! O mănânc eu pe-aia cu caramel.

Se așază pe găleată și începe să mănânce.

– A fost o coadă incredibilă. A venit cineva cât am fost plecată?

Dau din cap că nu și îmi iau înghețata de praline. De fapt, chiar îmi place mult asta de praline. Dar mi se pare... ciudat. Și nu doar că Sage vorbește cu mine.

– Ai luat înghețată, spun eu prostește.

– Ă, da. E foarte cald.

Sage amestecă în supa ei de înghețată.

– Dar înghețata are... lapte.

Clipește nedumerită cu pleoapele ei fardate cu mov.

– Și? A, exclamă ea, zâmbind larg, ai crezut că sunt vegană? Nici vorbă! Doar șefa e. Pe mine nu mă prea interesează subiectul.

– Nici pe mine, zic și eu. Sunt fan bacon, declarat!

– Mmm, înghețată cu aromă de bacon! Ei bine, ăsta da păcat într-o rulotă de mâncare vegană, spune Sage râzând. Am ajunge direct în iadul veganilor.

Deși nu știu ce iad ar fi ăsta, având în vedere că ne aflăm deja în el.

– Nu-ți place să lucrezi aici?

Își întoarce privirea, ca și cum s-ar simți vinovată.

– Păi, dacă spun că nu, atunci sunt rea, așa-i? Că nu vreau să moștenesc lumina ochilor șefei noastre.

Bate ușor în tejghea, de parcă ar fi un câine, ceva de genul „Stai liniștit, cuțu, n-am nimic cu tine“.

– Atunci... ce ți-ar plăcea să faci?

Ridică din umeri.

– Încerc să nu mă gândesc la asta.

– Îți place să desenezi, nu? Și să-ți faci singură hainele?

Se uită la fusta ei, care e făcută din fâșii de materiale de șapte culori, cu tul pe dedesubt. Îmi amintește de revistele de modă japoneze pe care le citește, de parcă ar fi ieșit dintre paginile lor.

– Se vede?

– Nu în sens rău! adaug eu repede. Arăți, pur și simplu, foarte tare mereu.

Pufnește. Mai fac o încercare:

– Vrei să te faci creatoare de modă?

Mai ia o gură de înghețată și murmură:

– Vreau să mă mărit cu înghețata asta, asta vreau. Să fugim în Tahiti.

O fracțiune de secundă, mă gândesc să o rog să-mi explice și mie tutorialul ăla de croitorie, dar, înainte să apuc să deschid gura, mă întrerupe o voce.

– Ia te uită! Sora noastră îngălată în habitatul ei natural!

Chloe și Cal rânjesc la fereastra de plasare a comenzilor. Lucrez de-atâtea săptămâni la Dovleac, și gemenele nu m-au găsit. Bineînțeles că trebuia să se întâmple tocmai astăzi. Și evident că sunt flancate de toată trupa de la club: prietena lor comună, Erin, și iubitul ei, și câțiva băieți din echipa de fotbal, cu părinți cu iahturi în port. Și, puțin mai în spate, James. Grozav.

Sage lasă pe tejghea paharul cu înghețată și se ridică.

– Vă putem ajuta cu ceva? întreabă ea, cu lingura în colțul gurii.

Chloe o ignoră. Are părul blond prins sus într-o coadă mai lejeră; e îmbrăcată cu pantaloni scurți roz și un tricou cu College of Charleston, colegiul la care vrea să meargă la anul. Lângă ea, un tip înalt și lat în umeri, linebacker în echipa de fotbal, tuns periuță, care pute a tată cu bani, dă din cap spre Sage.

– Doar tu lucrezi cu ea?

Sage se apleacă spre ei pe tejghea.

– Ce-ți pasă ție?

– S-ar putea să trebuiască să ai grijă cu ea. E nebună, zice el, uitându-se la mine.

În spatele mulțimii, James ridică din umeri și își întoarce privirea. Vârfurile urechilor îmi ard de rușine.

Sage fie îi ignoră, fie nu-i aude.

– Avem pârjoale de dovleac, tartine cu dovleac și tofu, taco cu dovleac și bețișoare prăjite de dovleac, zice ea sec. Nu mai avem chimichanga. Deși sunt convinsă că am putea avea din nou dacă îți dorești tu.

Linebacker-ul se uită atent la Sage de data asta, la părul ei verde și la cercelul din buză.

– Hei, tu ești cu mine în clasă, nu-i așa?

– Iar tu ții coada pe loc, îi răspunde ea.

Se uită în spatele lui.

– Nu e nimeni.

Sage zâmbește cu buzele strânse.

– Atunci înseamnă că sperii toți clienții. Acum, valea de-aici! Du-te și arde-o în altă parte!

Chloe mijește ochii la ea.

– Scuză-mă, dar cine te crezi?

Colega mea se preface șocată.

– Vai, te rog să mă scuzi, nu m-am prezentat, așa-i? Apoi face o pauză foarte lungă, timp în care ei așteaptă să se prezinte. În cele din urmă, le spune: A, nici n-aveam de gând.

În spatele lui Chloe, Cal își mușcă buza de jos, încercând să ascundă un zâmbet.

– Ciudato, rânjește Chloe batjocoritor, îl apucă de braț pe James, care zâmbește la rândul lui, pentru că nimeni nu o face pe Chloe să pară o idioată, așa cum tocmai a făcut Sage, și-l târăște de-acolo.

Acoliții lor îi urmează, ca o cireadă de vite. Cal zăbovește o clipă, holbându-se la Sage de parcă ar încerca să își dea seama care-i treaba cu ea, până o strigă sora ei, apoi se îndepărtează și ea grăbită.

Sage își dă ochii peste cap și se întoarce spre mine.

– Surorile tale sunt un blestem pentru umanitate. Pun pariu că abia aștepți să termini liceul.

– Cam așa, răspund eu, dar cuvintele îmi lasă un gust amar, pentru că nu știu ce se va întâmpla după ultimul an.

Ba da, știu. Voi câștiga concursul și o voi tuli de-aici, direct spre Los Angeles. Și nu mă voi mai întoarce niciodată.

Își ia din nou înghețata și se întoarce spre mine.

– În fine. Ce ziceai?

– Ă... nimic.

Nu am curaj să o întreb despre filmulețul cu lecțiile de croitorie. Știu că Sage nu e precum ceilalți, tocmai ce-am văzut, dar va dori să știe la ce îmi trebuie și ea sigur n-are nicio treabă cu Starfield. Dacă tot e să dau greș, nu vreau să o trag după mine și pe Sage, care e așa de tare.

Ridică din umeri.

– Cum vrei.

În plus, pot să mă descurc singură. Mereu am făcut totul singură.

DARIEN

Mijesc ochii în oglinda din garderobă, foindu-mă, cu aripile stelare pe rever.

– Gail, nu e bun costumul.

Gail stă pe un scaun roșu și tare, citind e-mailuri, itinerare și scrisori de la admiratori, adică toate lucrurile pe care nu vreau să le fac eu, în timp ce molfăie șnurul de la hanorac, pe care scrie APRINDE STELELE. Pare la fel de obosită cum mă simt și eu.

Se filmează într-un studio din Atlanta, din Georgia, sub numele de cod Kingship. Aici o să locuiesc în următoarele douăzeci și trei de zile de filmare. Regizorul ține morțiș să folosim efecte practice ori de câte ori se poate, adică să filmăm pe un pod adevărat într-un studio de sunet și să fac cascadorii adevărate și... și să o sărut pe Jessica Stone pe podul cu pricina din platou în timpul ăsta.

Asta mă îngrijorează cel mai tare. Sărutul, nu cascadoriile. Mă rog, poate și cascadoriile.

– Ce?

Gail își ridică privirea din smartphone și mijește ochii la uniforma de prinț al Federației. Care-i baiul cu ea?

– Nu e bună culoarea. Albastrul ăsta… Nu e îndeajuns de albastru.

– Are aceeași culoare ca la probe.

– Ba nu, e un albastru mai țipător, Gee. Sigur e.

– Ba nu e.

Trimite un e-mail și lasă din mână telefonul, fiind, în sfârșit, atentă numai la mine.

– E doar din cauza luminii de-aici. Ai încredere în mine.

– Dar m-ai mințit în legătură cu Lonny. E foarte de treabă, apropo. Vorbăreț chiar.

Vârfurile urechilor i se înroșesc și se foiește pe scaun.

– Mark mi-a spus foarte clar că trebuie să fie o... surpriză.

– Pentru că aș fi zis „nu“.

– Surpriză!? încearcă ea, cu jumătate de gură.

Mă uit la ea cu subînțeles și își întoarce rapid privirea spre telefon.

– Hai să ne certăm pe tema asta mai târziu, bine? Trebuie să fii la machiaj în zece minute. Ai nevoie de ceva? Apă? Sau am putea să repetăm scenariul de azi cât așteptăm, dacă te ajută să te liniștești…

Ușa de la garderobă se trântește de perete.

Lumina soarelui pătrunde în încăpere, făcându-mă să tresar. Mai întâi cred că e Donna, machieuza, care a venit să țipe la mine că am întârziat. Dar, din câte îmi amintesc eu, Donna nu are părul lung și închis la culoare, împletit perfect într-o coadă regală în stil arnorian[17]. Sau picioare care nu se mai termină. Sau o uniformă a Federației.

Gail sare în picioare, mai roșie ca niciodată.

– Ă! Ă, bună!

– Vă deranjează dacă mă ascund aici o vreme?

Fata uimitor de frumoasă se trântește pe scaunul de pe care s-a ridicat Gail și își pune un picior bronzat peste celălalt.

Cât despre mine, încerc să nu mă holbez. Pentru că, fir-ar el de bronz uniform, Batman.

– S-a făcut ora trol și sunt hoarde de paparazzi, zice ea, aplecându-se spre oglindă ca să își retușeze rujul. M-am săturat deja de ei. A trebuit să scap. Nu vă deranjează, nu?

Gail mă privește cu ezitare.

– Păi, de fapt…

– Nu, spun eu răspicat, privind-o pe Gail cu subînțeles.

Oare nu știe cine e?

Jessica Stone. Jessica Stone în persoană. Partenera mea din film. Adică Jessica Stone, cea mai cunoscută vedetă de film independent, iubită de tot internetul pentru că e sexy, drăguță și amuzantă, care cu siguranță va înhăța un Oscar la un moment dat. Cred că i-am văzut ultimul film la cinema de cincisprezece ori, și nu doar pentru că avea la bază un roman grafic.

„Nu te purta ca un fan“, îmi ordon în sinea mea. „Nu te purta ca un fan pueril.“

Gail mă privește surprinsă.

– Dar Dare, tocmai…

Tușesc. De două ori. Gail se uită când la Jessica Stone, când la mine, cu ochii mari și, în sfârșit, pricepe. Urechile i se înroșesc și mai tare.

– A. A.

Își ia rucsacul și se retrage repede.

– Eu... se bâlbâie ea. Sunt pe-aici, dacă ai nevoie de mine, Dare.

Ușa se închide și Jessica Stone mă privește… cu ochii ei ciudați, ca gheața albastră.

– Nu am vrut să vă deranjez.

Zici că am limba înnodată în zeci de locuri. Mă poate deranja cât vrea ea. Adică, nu să mă deranjeze, ci, mai bine zis, să fie de treabă și să mă lase să stau lângă ea tot restul vieții, dar accept și să mă deranjeze. Să-mi deranjeze viața. Cât vrea ea.

Oare e ciudat? Probabil că e ciudat. Dar e Jessica Stone.

„Fir-ar a naibii de treabă, omule, nu te purta ca un fan pueril.“

– Am obiceiul ăsta prost, continuă ea. Să dau buzna în diverse locuri. Terapeuta mea zice că n-am noțiunea de spațiu personal. Serios, îmi poți spune să plec, dacă vrei. Apropo, eu sunt Jess.

– Nu… mă bâlbâi eu, după care mă mușc de obraz. „Stai calm“, îmi zic răspicat în sinea mea. Mai încerc o dată, purtându-mă ca Sebastian, personajul pe care îl interpretez în Seaside Cove. Nu, Gail chiar trebuia să place… plece.

Face ochii mari și, o clipă, mi-e teamă că își va scoate un pantof cu toc și mi-l va înfige în ochi, cum a făcut în Huntress Rising, dar apoi o văd dând capul pe spate și râzând. E un râs fără rezerve, genul acela de râs în care, dacă ar dura prea mult, sigur ar fornăi. La coada ochilor face riduri când zâmbește. E frumoasă în toate sensurile tradiționale: evident, picioarele, dar și personalitatea o ajută, și felul în care joacă. Ar putea să se învârtă în jurul meu recitând din Shakespeare, și la fel mi s-ar părea. E o chestiune de respect, hotărăsc eu, nu de admirator.

Se potolește din râs și clatină din cap.

– Ești simpatic. Nu-i de mirare că te-au ales pentru rolul principal. Ești și tocilar, și sexy. O combinație de succes. Dacă aș fi băiat, m-aș îngrijora puțin. Vei începe să iei toate rolurile bune.

Mă uit din nou spre oglindă, jucându-mă în continuare cu reverul uniformei.

– Te-ai îngrijora? Eu ar trebui să mă îngrijorez. Mă vei face să par un diletant. Ai fost uimitoare în Huntress. Chiar ai fost Sylvia. Ai adus-o la viață perfect, cum era în benzile desenate.

Ridică din umeri.

– Mulțumesc. Dar nici măcar nu le-am citit.

– Nu?

– N-am timp, zice ea, pur și simplu. Își ridică ușor capul și se uită la uniforma mea. Cum se face că bărbații poartă pantaloni, iar eu trebuie să port prostiile astea?

Arată spre tocurile ei de un kilometru.

– Sexism? zic eu șovăitor.

Jess râde. Cu mine, nu de mine, de data asta.

– Din păcate, spune ea. E, pur și simplu, absurd.

– Da, sunt de acord eu. Pentru că, la o adică, Federația nu le-a obligat niciodată pe femeile ofițer să poarte tocuri, așa că nici măcar nu e obligatoriu, corect?

Jess mă privește inexpresiv.

– Nu, zice ea, dar nu arțăgos. Faza e că se așteaptă să alerg cu ele.

– A, zic eu. Așa e. Bineînțeles.

– Cu tocuri! Cu toate cascadoriile alea! Serios, îl întrebam pe Nicky – directorul nostru de costume – dacă nu a văzut Globurile de Aur. Eu și tocurile nu avem un trecut prea fericit împreună. Dar mi-a zis să le port oricum.

Își privește manichiura și ridică din umeri.

– Va fi un infern. Dar nu e ca și cum n-aș fi știut asta când am acceptat rolul. Scopul scuză mijloacele, înțelegi?

– Ce... ce scop? întreb eu.

Jess își ridică privirea.

– Un film mai bun.

– Mai bun ca Starfield? zic eu fără să vreau.

Jess dă să spună ceva, dar se răzgândește.

– Așadar, ești fan, nu-i așa? zice ea.

Ridic din umeri, deși acum e destul de evident că sunt.

– Tu nu?

Pufnește.

– Eu sunt fan cecuri. Probabil că mi se citește dezamăgirea pe față, pentru că adaugă rapid: Nu că nu i-aș respecta pe fanii Starfield! La urma urmei, ei vor face filmul cunoscut. Binevoiește să-mi mai zâmbească o dată, un zâmbet perfect. Iar filmele de genul ăsta, cu buget mare, mă rog, nu sunt artă, dar sunt distractive. Cel puțin la început. Ceva nou, strălucitor, colorat. Până te plictisești. Și treci la următorul. Mă privește fix și, dintr-odată, nu mai știu sigur dacă vorbim despre același lucru. Știi ce zic, Darien?

A. Da. Faza aia. Dau din colț în colț. O altă idee genială pe care au avut-o ca să atragă publicitate: au dat sfară-n țară cum că eu și Jess am fi, cum ar veni, împreună. Așa se explică de ce sunt atât de emoționat să o cunosc.

– Da, Gail, asistenta mea, mi-a zis că suntem împreună, spun eu.

– Douăzeci și trei de zile, cât filmăm, subliniază Jess. Și atât. Dup-aia nu mai vreau nimic, OK? Poate doar dacă devenim prieteni buni și atunci s-ar putea să te sărut la premieră.

– Nu știu dacă aș putea săruta pe cineva care nu e fan Starfield, glumesc eu.

În colțul buzelor mov îi încolțește un zâmbet.

– Poate reușești să mă convertești.

– Jur pe aripile stelare ale Federației că voi încerca.

O salut cu promisiunea-jurământ.

– Tocilarule! spune ea râzând. Nu e de mirare că ai fost ales pentru rol. Te-ai născut pentru el.

„Născut pentru el.“ Mi se strânge stomacul când o aud, de parcă presiunea nu era și-așa destul de mare. Îmi întorc rapid privirea.

– Ha, cum să nu!

Jessica mijește o clipă ochii spre mine, după care își ia picioarele de pe partea laterală a scaunului și se așază cum trebuie. Mă privește drept în ochi.

– Darien, pot să fiu sinceră o clipă?

Nu mă pot uita în altă parte: privirea ei e prea intensă. Va trebui să poarte lentile de contact. Prințesa Amara are ochii verzi, verzi ca radiația de la quasarii supraîncălziți din spațiu.

– Hmm, da.

Trage aer în piept.

– Deci tu n-ai mai avut niciun rol important pân-acum…

Și Seaside Cove ce crede c-o fi? O activitate extrașcolară?

– Dar eu da, și știu că fanii pot fi îngrozitori uneori. Pot fi grozavi, dar și îngrozitori. Iar tu ești un fan. Așa că vei fi îngrozitor cu tine însuți. Te vei judeca cel mai aspru. Sfatul meu pentru tine… este să nu faci asta. E doar un rol. Nu trebuie să te definească. Ai încredere în intuiția ta, ai încredere în

regizor, și va fi floare la ureche. Și apoi poți trece mai departe la lucruri mai importante și mai bune. E doar o rampă de lansare, nu o capcană cu lipici. Are noimă ce zic aici?

– Ă...

Dar s-a ridicat deja și, când se apleacă să mă pupe pe obraz, simt cum îmi rămâne pe piele rujul ei lipicios.

– Ne vedem pe platou, da?

– Bineînțeles, prințesă, mormăi eu.

Rânjește.

– Nu ești genul ăla de actor metodic, nu?

Rânjesc la rândul meu, deși nu-mi vine.

– Nu. Dacă aș fi vrut să intru cu adevărat în pielea personajului, ți-aș fi spus „ah'blena".

– Nu ăsta era răspunsul la întrebarea aia din Starfield pe care ai ratat-o?

O privesc ofensat.

– Oare s-a uitat chiar toată planeta la emisiune?

– YouTube-ul e veșnic, crede-mă! Ai în fața ochilor cel mai gifuit moment de pe covorul roșu din istoria Globurilor de Aur. Se strâmbă la tocuri. Pa, pa, Darien.

Și, zicând acestea, Jessica Stone, partenera mea din film, Amara mea, falsa mea iubită în următoarele douăzeci și ceva de zile, îmi face cu mâna, mișcând câte un deget pe rând, și mă lasă în rulota mea. Dar cuvintele ei s-au lipit ca smoala de pereți.

„Lucruri mai importante și mai bune". „E doar o rampă de lansare."

Mă întorc din nou spre oglindă și mă uit la așa-zisul Carmindor îmbrăcat cu o uniformă care are, cu siguranță, altă nuanță de albastru decât ar trebui. Și nu pot să nu mă întreb dacă eu chiar sunt altfel decât ea… Sau dacă ar trebui să fiu. Oare și eu joc doar pentru un cec?

De-asta vrea Mark să joc. Nu m-ar fi înscris la casting dacă nu s-ar fi gândit la banii care-ar putea ieși din asta. N-ar fi angajat un bodyguard dacă nu și-ar fi închipuit fața mea pe un afiș uriaș.

Pe bufet, telefonul vibrează. Îl apuc orbește, rugându-mă să nu fie Mark, care să mă pună să mai merg la vreo convenție.

Dar nu e Mark.

Necunoscut 08.32

— Cum dai jos din copac un nox care are un singur braț?

— Îi faci cu mâna!!!

Îmi mușc buza de jos, ca să nu zâmbesc. Măcar știu o persoană care nu crede că Starfield e doar un mod de a face un sac de bani. Îmi îndrept spatele în oglindă și îmi bag telefonul în buzunarul lui Carmindor.

Poate că e o rampă de lansare. Poate că, fiind fan, sunt cea mai proastă alegere pentru acest rol. Poate că o voi da în bară mai tare ca unul căruia nu-i pasă așa cum îmi pasă mie. Jessica vrea credibilitate artistică, roluri serioase, statuete aurii pe șemineu… Și va fi o Amara pe cinste. Drăguță și, cu siguranță, frumoasă. Fanii o vor accepta. Eu… am avut postere cu Starfield în cameră de când aveam șapte ani. Știu fiecare galaxie și fiecare lume din spațiul Federației. Știu toate ticurile prințului. Îi știu pe de rost monologul de la sfârșit. Știu ce-și ia de băut când se duce la Belowgaze.

Nu vreau nominalizări la Oscar sau discursuri de premiere… Sau nu încă. Vreau doar să fiu bun. Vreau doar să le fac cinste fanilor. Aș putea să-mi țin

capul plecat și să trec fluierând prin filmarea asta, cum se așteaptă toată lumea, dar inima mea de fan nu mă lasă.

Pentru că cel mai mult îmi doresc să fiu suficient de bun pentru o continuare.

Referire la regatul Arnorian din Stăpânul Inelelor, situat în sudul regatului Gondor (n.tr.)

ELLE

După muncă, îl duc pe Frank la cimitirul Vremea binecuvântării noastre, cu un buchet de narcise pe braț. Pentru că e ziua cea mare – Ziua – și pentru că... În fine, pentru că simt că am nevoie de permisiunea lor. Sau de binecuvântarea lor. Sau ceva de genul.

Cimitirul e gol și liniștit. Este unul dintre cimitirele mai mici din Charleston, deloc turistic, pentru că nu este la fel de vechi ca alea bântuite, dar la fel de frumos, cu sălcii care se leagănă domol în bătaia vântului și stejari cu rădăcini mari și noduroase. Suntem doar eu și Franco, în afară de paznic. Scot florile ofilite din vaza de la mormântul familiei Wittimer și le înlocuiesc cu narcisele galbene, pline de viață.

Mă așez pe iarba umedă. Franco gâfâie lângă mine, frecându-și capul de brațul meu.

Pietrele funerare sunt vechi și cenușii. Pe ele scrie LILY WITTIMER și ROBIN WITTIMER cu litere bine definite, mai noi ca pe multe dintre celelalte pietre funerare din jurul lor. Înmormântarea tatei e mai vie în mintea mea, în timp ce a mamei e ca o negură întunecată, dar îmi amintesc cuvintele predicatorului ca ecoul unui sunet care se izbește de o stâncă înaltă și ascuțită.

„Prea tânără.“ „Prea timpuriu.“ Prea, prea, prea.

Prea de toate. Prea puțin timp. Prea puține amintiri. Prea puține ori în care eu, mama și tata ne-am spus că ne iubim. Mai ales tata. Mi-e dor și de mama, dar așa cum ți-e dor de un loc îndepărtat și frumos despre care ai auzit, dar în care n-ai fost niciodată, de fapt. Chipul ei e neclar, zâmbetul, neștiut. Nici măcar nu-mi amintesc vocea ei.

Dar, în mintea mea, vocea tatei e încă acolo. Mă agăț de ea ca de-o geamandură, temându-mă că o voi pierde în furtuna timpului.

– V-am găsit costumele, îi zic eu pietrei funerare. O clipă m-am gândit că poate voi ați făcut să picure, pentru că am simțit, într-un fel, că erați acolo. Ca și cum ați fi fost încă...

Mă șterg la ochi cu dosul palmei. Franco își pune capul pe genunchii mei, măturând cu coada pe jos și implorându-mă să-l scarpin după urechi. Întind mâna să-l scarpin, dar telefonul îmi vibrează în buzunarul de la hanorac. Îl scot în timp ce Franco scâncește, așa că îl mut în cealaltă mână și respect dorința animalului.

Necunoscut 20.36

— Crezi că ălora de pe Prospero li se face vreodată dor de casă?

Dau cu degetul pe ecran, ca să-l deblochez. E prima oară când îmi scrie el primul.

20.36

— Ți-e dor de casă, Carmindor?

Necunoscut 20.36

— A fost aruncată în aer, nu mai știi? Episodul 43. La ultima întoarcere a timpului.

20.36

— Asta nu înseamnă că nu-ți poate fi dor de ea.

Necunoscut 20.37

— Mi-e dor de anumite chestii din ea. Nu mi-e dor de loc, în sine. Nu e niciodată așa de frumos cum îți amintești.

— Scuze, aberez. E o prostie.

Nu e chiar așa o prostie cum crede.

20.37

— Ar fi ciudat dacă ți-aș spune că știu ce simți?

Necunoscut 20.38

— Atunci putem fi ciudați împreună.

— Ție unde ți-ar plăcea să te întorci?

Ce întrebare grea. Pentru că locul n-ar mai fi la fel de frumos cum mi-l amintesc eu. Acum, știind ce știu, m-aș întoarce într-un singur loc.

Vreau să-i răspund că nu știu… Că e o întrebare dificilă.

Dar e o minciună. Știu exact unde m-aș întoarce, știu momentul exact: cu șapte ani în urmă, când stăteam pe treptele verandei, ținând în mână povestea pe care o scrisesem în ziua aceea, așteptându-l pe tata să se întoarcă acasă. I-aș zice fetiței să intre în casă. Să încuie ușa. Să nu primească veștile proaste.

Telefonul îmi vibrează din nou.

Necunoscut 20.43

— Lasă-mă să ghicesc. Te-ai întoarce pe vremea în care încă se dădea Starfield la televizor, nu?

Zâmbesc.

20.44

— Nu l-am văzut niciodată live. Eram bebe.

Îmi dau seama prea târziu că tocmai i-am spus unui străin că sunt adolescentă, lucru pe care știu că n-ar trebui să-l faci niciodată, dar chiar niciodată. Dar apoi îmi răspunde.

Necunoscut 20.44

— Și eu. Reluări pe Syfy? De la 11 la 12 noaptea? Adormi la școală dup-aia?

20.45

— ZI DE ZI.

Oricine ar fi acest număr necunoscut, nu ai zice că suntem străini. Sau că nu ne cunoaștem. Stângace, apăs „Salvează contactul“ și tastez încet numele.

CARMINDOR.

Franco stă cu mine în timp ce soarele apune după copaci. În lumina amurgului, paznicul de noapte își începe rondul.

Când ajunge la mine, își duce mâna la pălărie ca să mă salute.

– E ora de închidere, domnișoară Danielle.

– Doar câteva minute?

Sprâncenele lui cărunte și severe se înmoaie.

– Doar să nu-l lași pe șobolanul ăla gras să facă pipi pe vreo piatră funerară.

– Tu n-ai face niciodată așa ceva pe o piatră funerară, nu-i așa? îl întreb eu pe Franco după plecarea paznicului de noapte. Drept răspuns, câinele mă linge pe obraz, dând din coadă. Doar dacă e a lui Catherine, nu-i așa, nu-i așa?!

Frank latră și îmi sare în poală și mai stăm o clipă. Sinceră să fiu, paznicul de noapte m-ar lăsa să stau cât vreau… Și, dacă aș putea, aș sta ore întregi. M-aș ghemui lângă piatra de mormânt și aș vorbi, pur și simplu, cu pământul.

Dar nu în noaptea asta. În noaptea asta, pentru prima oară, chiar mai e cineva pe lume care știe cum mă simt.

DARIEN

Mai întâi aflu că am un bodyguard pe care îl cheamă Lonny, apoi cea mai sexy fată de la Hollywood îmi zice că suntem împreună în următoarele douăzeci și trei de zile, și acum o să mor. Probabil.

Oare e prea târziu să încasez banii de pe abdomenul meu asigurat?

– Cred că am nevoie de o clipă, îi spun coordonatoarei de cascadorii, despre care sunt aproape convins că e nebună.

Are treizeci și ceva de ani, părul negru și o privire goală. Ajustez cureaua care mă înțeapă în micuțul stâng. Când vine vorba despre cascadorii, asta e cea pe care o așteptam cu cel mai puțin entuziasm.

– Ce-i, ți se face frică, eroule?

Mă plesnește peste umăr. „Erou“ e porecla pe care mi-a dat-o și, ținând cont de cât de speriat sunt, probabil că e ironică. E ca și cum l-ar face pe Lonny „crevete“. Altfel spus, foarte flatant.

– Vreau doar să… îmi scriu mai întâi testamentul, răspund eu.

Sau cel puțin cred că vreau. Îmi simt pulsul așa de tare în urechi, că nu mai aud nimic în rest. Mă holbez în jos, foarte în jos, la hăul de cincisprezece metri până la ecranul verde de dedesubt.

Dacă pic acum, voi fi mai plat ca o clătită. Singura consolare e că va veni și cameramanul cu mine.

– Știi ce, poate-ar fi mai bine să luăm o pauză. Cui îi e foame? Ție nu ți-e foame? îl întreb pe cameraman.

Acesta face un balon de gumă și mă privește plictisit, ca și cum n-ar înghiți rahaturi de genul ăsta. Oare sunt singurul căruia i se pare o nebunie?

– Controlează-te, eroule!

Coordonatoarea de cascadorii trage de curelele hamului, verificând a treia oară că nu voi sfârși ca o clătită.

– Încă… Încă nu am stabilit un cuvânt de urgență, zic eu.

„Trage de timp“, aud în minte. „Trage de timp ca să scapi cu viață.“

– Adică m-ai pus în situația asta compromițătoare, și abia dacă te cunosc! adaug eu cu voce tare.

Femeia își dă ochii peste cap și îi comunică regizorului secund prin stație:

– Ți-am spus că ar fi trebuit să-l lăsăm pe Luis să facă chestia asta.

– Luis?

– Dublura ta.

– Stai așa, ar fi vrut?

– Vrei să-l chem, eroule? întreabă ea, accentuând ultimul cuvânt.

„Da.“

– Nu, chițăi eu.

– Bine.

Coordonatoarea de cascadorii se întoarce spre cameraman și îi verifică și lui hamul. Individul se tot joacă cu setările de la camera de filmat în timp ce vorbesc despre scenă.

Trag de guler, holbându-mă în jos, foarte în jos, la toți oamenii de sub mine. Încep să regret că am zis că fac eu majoritatea cascadoriilor.

Scena pare destul de simplă. Carmindor fuge ca să scape de inamici. În această parte a filmului, nocșii asediază o adunare a consiliului și întreaga clădire de pe Pământul Andromeda, planeta Federației, izbucnește în flăcări. Carmindor (adică eu) o ia la goană pe un coridor, urmărit de șapte cavaleri nocși. Se îndreaptă spre o fundătură, dar, întrucât este îmbunătățit genetic, poate trece prin fereastra de la capătul coridorului și se aruncă pe acoperișul următoarei clădiri, ca să scape.

În această ipostază mă aflu acum: trebuie să fug de nocși, să trec prin fereastra de sticlă și să las cablurile să mă coboare cincisprezece metri pe o platformă de aterizare moale. Cincisprezece metri nu par așa mult până nu te uiți în jos spre locul în care ar trebui să aterizezi. Dar probabil că nu mi-am dat seama că nu sunt prințul Federației și că n-am oase din titan și că mă voi face praf la fel de ușor ca oricine altcineva.

Înghit fierea pe care o simt în gât.

„Fug, mă întorc, genunchi, perete“, îmi zic întruna în minte, amintindu-mi ce-am învățat la repetiții. „Fug, cot, pas în spate, sar. Fug, fac ironic cu mâna, sar…“

Dintr-odată, simt o vibrație în uniforma zdrențuită. Pare pârjolită pe margine și plină de funingine, de parcă tocmai am trecut, cum ar veni, printr-o luptă de asediu.

Mă caut în haină.

Necunoscut 15.47

— Deci, referitor la întrebarea de ieri…

— TU unde te-ai duce?

— Orice loc, orice moment din trecutul tău?

– Hei, eroule, ești gata de spectacol? mă întreabă doamna Privire-Ucigașă.

Dumnezeu să aibă milă de sufletul meu sărman și nefericit.

– Am de ales?

Jos, Amon, regizorul, scoate un hohot de râs.

– Paramedicii sunt pe poziție. Ai coaie de fier, Darien! Tot respectul!

O urmez pe coordonatoarea de cascadorii înapoi pe coridorul construit special pentru această scenă de luptă. E o filmare continuă, deci fără greșeli.

„Fug, mă întorc, genunchi, perete. Fug, cot, pas în spate, sar. Fug, fac ironic cu mâna, sar.“

Am exersat asta. Pot să o fac.

15.48

— Chiar nu știu.

— Nu m-aș duce nicăieri singur… Universul e mare.

— Aș avea nevoie de o brigadă de tovarăși.

Necunoscut 15.48

— LOL ce pisoi sperios. Atunci, unde AM merge?

– Nu mai sta la taclale cu drăguța ta, eroule! Pregătește-te!

15.49

— Tundra înghețată din galaxia Arteysa cică e drăguță.

Necunoscut 15.49

— Dur! Îmi place.

– Amorezule! se răstește coordonatoarea de cascadorii. Îi ia cineva telefonul puștiului, vă rog?

„Pușți.“ Încerc să nu mă simt jignit de apelativ, în timp ce Gail dă fuga și îmi smulge telefonul din mână.

– Doar mă uitam să văd dacă e în regulă testamentul. Și asigurarea, adaug eu în barbă.

Cameramanul își aduce echipamentul de sute de mii de dolari mai aproape, pregătindu-se să mă urmărească pe coridor. Oare e prea târziu să renunț? Nu mă pricep la asta. Probabil că ar fi mai bine să…

– Pregătește-te, zice doamna Privire-Ucigașă și îi spune prin stație lui Amon: Suntem gata!

– Trei, doi... zice regizorul secund.

Mă întorc, legănându-mă înainte și înapoi cu picioarele pe podea.

„Simte momentul. Intră în pielea lui Carmindor, ca și cum ți-ai pune o mască de Halloween care încă miroase a cauciuc. Inspiră. Expiră.“

– Fugi. Dă-i drumul! spune regizorul secund, apoi strigă: Acțiune!

Se aude un claxon.

O iau la fugă pe coridor. Un nox iese pe prima ușă. Fac stânga-mprejur, ferindu-mă de pumn. O bucată de zid din ghips explodează deasupra mea – o împușcătură simulată. Alte trei se declanșează mai încolo. Îl apuc pe nox de guler și-l izbesc cu fața de peretele fals.

– Și BUM! strigă regizorul secund.

Mă împiedic la comandă, piciorul îmi alunecă. Alt nox iese pe ușa următoare și îmi lipește țeava puștii de frunte. Trage.

Mă feresc, îi apuc arma și-l lovesc cu cotul în coaste. Fac un pas în spate, țintesc, trag. Noxul este tras în spate cu corzi elastice.

– ULTIMUL REPER! răcnește regizorul secund.

Arunc arma într-o parte, sar peste noxul doborât, mă feresc de un alt cavaler care încearcă să pună mâna pe mine. Simt hamul cum mă împunge. Îmi simt inima în gât.

Aproape că văd focul, aproape că simt gustul de sânge fals, ghipsul căzând din tavan, țipetele celor prinși în clădirea Federației în timp ce aceasta arde, titanul din oase care mă dor… Pentru că oasele îl dor și-l vor durea mereu pe Carmindor, întrucât partea lui umană se răzvrătește împotriva părții lui artificiale și, o clipă, mă uit la fereastră și nu mă tem.

„Fug, fac ironic cu mâna și…“

Sar pe fereastră, dând din brațe, simțind aerul vâjâind în jurul meu. Ecranul verde de pe podea se apropie așa de mult, atât de repede, iar între bătăile inimii, viața îmi trece prin fața ochilor. Nu regret nimic, în mare parte… Doar un lucru minor, neînsemnat.

N-am întrebat-o niciodată pe prietena mea misterioasă cum o cheamă.

Hamul se strânge, apăsându-mă pe piept, tăindu-mi respirația. Aterizez, cu picioarele depărtate, așa cum am exersat, pe ecranul verde. Exact unde trebuie.

Mi-a ieșit perfect.

Mențin poza de aterizare o secundă… Două…

– Și TĂIAȚI! strigă Amon de jos.

Aleargă spre mine și mă plesnește pe spate.

– Uimitor! Te-ai descurcat grozav. A fost demențial.

– Mersi, spun eu gâfâind și trăgând de ham.

Mă bucur de moment, că stau cu picioarele pe pământ, dulce pământ. Îmi tremură mâinile; îmi înfig degetele mari în ham, pentru ca regizorul să nu observe.

De la fereastră, coordonatoarea de cascadorii aplaudă.

– Perfect! Ai putea fi cascador, adaugă ea.

Simt cum frânghiile de la ham se întind din nou. De parcă mă vor trage în sus.

– Doar că, data viitoare, încearcă să nu mai țipi ca o fată.

– Cam sexistă remarcă, strig eu cu o voce tremurătoare, după care îmi dau seama ce-a spus. Stai, data viitoare?

Amon mă plesnește peste umăr.

– Să-ți dau un sfat? Nu te mai strâmba de parcă te-ar înțepa hamul în coițele alea de fier. Nu cred că ți-ar plăcea să se înregistreze sunetul de la scena asta la postproducție, nu? Ar fi jenant. Îi face semn coordonatoarei de cascadorii să mă coboare la loc, iar unul dintre asistenți vine și îmi dă hamul jos. În regulă, pauză cinci minute!

Slavă zeilor efectelor speciale! În clipa în care asistentul îmi dă jos hamul, o iau la goană spre toaleta din colțul clădirii, pentru că tot înghiontitul ăsta nu i-a făcut deloc bine nici vezicii. Dar, când trec sfios prin mulțimea de asistenți de producție care o ard la barul cu gustări, am o senzație ciudată, ca un déjà-vu, de parcă aș fi trecut pe lângă cineva cunoscut. Mă uit din nou, dar nu știu pe nimeni… Sunt doar niște norocoși de asistenți de producție care înfulecă gogoși.

Intru repede în baie și îmi fac treaba, dar mâinile încă îmi tremură de la cascadorie. E de la adrenalină, care își face de cap în ochi și în creier și mă face să am vedenii.

„Revino-ți, Darien“, îmi zic eu.

Mi-aș da cu niște apă pe față, dar ar strica machiajul cu efecte speciale de pe frunte: un ciob de sticlă în păr, o dâră de sânge pe tâmplă. Sunt, pur și simplu, paranoic. Nu încearcă nimeni să-mi facă poze. Adică nici măcar nu mai am prieteni care să mă vândă.

Cu cât petrec mai mult timp în această oază de arome contradictorii – unul dintre asistenții de producție a pus niște castronele cu chestii uscate și parfumate, mango deshidratat, în mare parte –, cu atât voi tărăgăna momentul

în care va trebui să ies și să filmez din nou scena. Mark mi-a spus că ar fi bine pentru imagine să-mi fac singur cascadoriile, și oricum le făcusem pe majoritatea din Seaside Cove, dar niciuna nu se compara cu astea.

Încă o diferență între mine și prințul Federației. El n-are rău de înălțime, nici nu se teme de incendii sau să zboare prin spațiu cu șanse de 0,1% de a nimeri ținta la aterizare.

Darien Freeman? Lui îi e frică de toate.

ELLE

Când telefonul începe să vibreze la ora revoltător de matinală la care mă trezesc de obicei, mă întind după el, bâjbâind după butonul de deblocare, ca să opresc alarma. Dar nu e doar alarma. Am și un mesaj.

De la Carmindor.

Mă rostogolesc în pat cu telefonul în mână. Lumina zorilor pătrunde prin perdelele cu steluțe peste care sunt trase draperiile, proiectând panglici galbene pe covor. În depărtare, cineva tunde peluza, la șase jumate dimineața! Ah, așa e vara!

Apăs pe ecran și mesajul se deschide cu sunetul lui caracteristic, ca un fâșâit.

Carmindor 23.23

— Hei, scuze că nu ți-am răspuns mai devreme. A trebuit să scap dintr-o tentativă de asasinat.

— De 23 de ori.

— Oricum, s-ar putea să pară cam târziu la nivelul ăsta, dar…

— Cum te cheamă?

Îmi mușc buza, încercând să nu zâmbesc.

06.34

— Erai ocupat să salvezi galaxia! N-are de ce să-ți pară rău.

— Și credeam că prințul Carmindor le știe pe toate.

— p.s. bună dimineața.

Pe partea cealaltă a coridorului, se aude alarma gemenelor, un sunet pițigăiat pe care Chloe îl va opri de cel puțin trei ori până să se trezească.

Mă dau jos din pat și arunc o privire la costumul din cutia de carton. Încă îmi vine să mă ciupesc, să văd dacă e de-adevăratelea. Costumul tatei. Costumul lui. Aici. Pe al mamei l-am lăsat pitit bine în pod, unde nu-l va găsi nimeni: nici Chloe, nici Cal, nici măcar regele nocșilor.

Îmi iau hainele de muncă de ieri și un prosop din dulap, dar apoi mă opresc. Mă duc încet la calculator și apăs pe spațiu, ca să-l trezesc și pe el. Rebelgunner are în continuare peste treizeci de mii de abonați. Nu e un vis.

Ar trebui să mă îngrijorez, pentru că universul nu mă lasă niciodată să am prea mult noroc, dar încerc să nu mă gândesc la asta. Fac rapid un duș, înainte să mă zorească Chloe sau Cal, după care mă îmbrac cu uniforma mea purtată. N-o să reușesc să mai scot niciodată mirosul de pârjoale din ea.

Carmindor 06.41

— Ă, nu e deloc bună dimineața asta.

— Și știm amândoi că nu știu nimic.

06.41

— Deci nu sunt în registrele lui CLE-o?

— Chiar mă simt aiurea, Carmindor…

Carmindor 06.42

— SAU ești o persoană prea importantă ca să apari în baza ei de date.

— Poate ai un dosar secret.

– Secret pentru că sunt o idioată de zile mari, bombăn eu, prinzându-mi părul sus în coadă. Mă uit în oglinda din fundul camerei: o fată roșcată, cu ochii căprui ai mamei ei și cu un semn din naștere ca o stea-de-mare pe gât, îmbrăcată cu un tricou ponosit pe care scrie RĂSFAȚĂ-ȚI DOVLEACUL și blugi rupți de la second-hand, plini de grăsime.

Mă întreb cum își închipuie Carmindor că arăt. Probabil mai bine decât în realitate.

06.43

— Vai! Mi-ai descoperit secretul.

— Sunt o persoană mult prea importantă, spre deosebire de tine, care ești un nimeni!

— Ar trebui să-mi spui împărăteasa intergalactică supremă.

Carmindor 06.44

— Deci ești fată.

— Scuze… a sunat ciudat.

— E o observație. Aleatorie.

— Eşti fată.

— Aaa! Mă sap singur, aşa-i?

06.45

— Da, aşa-i.

– Danielle! se aude vocea lui Catherine din bucătărie.

Înjur, bag costumul într-o geantă sport și mi-o pun pe umăr. Îi lipsesc câteva piese. Aripile stelare, de exemplu, și coroana. Am căutat peste tot în cufăr, dar nu erau. Probabil că le-a aruncat Catherine când s-a descotorosit de toate lucrurile din pod.

În timp ce cobor scările, Carmindor îmi mai trimite un mesaj.

Carmindor 06.48

— Mă pricep de minune la asta. Să mă sap singur.

— Să fac promisiuni imposibile. Să mă târăsc. Să-mi distrug sănătatea mintală. Apoi să mă mai târăsc puţin. Cu asta mă ocup eu.

— Deci sunt o râmă, împărătească intergalactică supremă.

Mă mușc de obraz, încercând să nu râd, după care o aud pe Chloe în bucătărie.

– Doamne, știu, OK? se răstește ea. Nu m-am gândit că va fi așa de greu să găsesc un tâmpit de costum.

– Nu cred că sunt doar costume, răspunde Calliope șovăitoare când intru în bucătărie. Adică, e o comunitate întreagă de oameni care se costumează pentru convenții.

– Se numește cosplay, mă ia pe mine gura pe dinainte.

Chloe se încruntă spre mine cu ochii ei negri.

– Ne-am prins, Elle. Ești o tocilară. Dar ghici ce? Tuturor le place serialul ăla cu stele acum. E retro-șic sau ceva de genul. Își țuguie buzele. Probabil că tu știi de unde am putea face rost de costume, nu?

Mi se strânge stomacul de frică. Apuc breteaua de la geantă.

– Nu, zic eu.

– Dragilor, zice Catherine. Nu trebuie să vă entuziasmați de ceva doar pentru că le place altora. Vouă vă plac alte lucruri. Nu fiți ca Danielle.

„Nu fiți ca Danielle.“

Cel mai clar semn să plec pe care l-am primit vreodată! Îmi las capul în jos, ridic geanta și ies rapid pe ușa din față. Mă grăbesc spre capătul străzii, când, cu un huruit, Dovleacul derapează scrâșnind pe trotuar și se oprește epuizat. Sage se apleacă pe geam spre mine.

– Urcă, luzărițo! Astăzi primim locul ăla bun!

Sar în rulotă și mai arunc o ultimă privire neliniștită spre casă, amintindu-mi de discuția gemenelor. Țin geanta strâns. Va fi bine.

Pentru ele, Starfield e doar o fază. În curând, se va pierde în neant, ca prințesa Amara în Nebuloasa Neagră, și nu se va mai vorbi despre el niciodată.

DARIEN

– Uită-te la mine!

O opresc pe Jessica. Valsăm prin sala de bal de două ore, cu o turmă de asistenți de producție în spatele nostru, gata să presare cenușă proaspătă și pământ pe urmele pașilor mei greșiți.

„Concentrează-te!“ Îi iau fața între palme și îi șoptesc:

– Tu mă aprinzi.

Își lipește buzele roșii-închis de ale mele, și lumea începe să se învârtă în jurul nostru.

Să se învârtă la nesfârșit. În minte aud melodia care apare în serial în acest moment, camera instabilă care filmează costumele prostești și recuzita din carton. Și, o clipă, sunt Carmindor. Sunt…

– Și gata! strigă Amon.

Realitatea se prăbușește peste mine ca Prospero pe cerul de pe Marte Doi, drept și rapid. Ies din rolul lui Carmindor atât de repede, că mi se taie respirația și mă simt gol pe dinăuntru. Sau, cum spun eu, mă simt cum se simte Darien Freeman în fiecare zi.

Jessica se dă în spate și îmi șterge cu degetul mare urmele de ruj de pe buze. Zâmbește.

– Și unde ai învățat tu să săruți?

– Păi, am deja vreo două ore de antrenament, îi răspund eu șmecherește – sper.

– Cu fata care sărută cel mai bine din tot Hollywoodul, zice ea amuzată.

Are buzele date cu ruj închis la culoare, și acum și eu la fel. Simt aromă de cireșe și ceva ce a mâncat la prânz. Mă bate ușor pe bărbie, pe cicatrice, și trece vaporoasă pe lângă mine, ieșind de pe platou. O urmăresc spre rulote, desfăcându-mi nasturii de la jacheta transpirată. Trebuie să-i spun costumierului să-l curețe cu aburi până mâine. Altfel, o să înceapă să crească pomi din el.

– Slavă Cerului că s-a terminat. Își desprinde extensiile de păr creț, aruncându-i-le asistentei ei. Am crezut că buzele îmi vor…

– DARIEN!

Întoarcem capul spre poarta principală. Paznicul nu e la post, dar asta pentru că e ora cinei și există oricum o cameră de supraveghere. Vedem un cârd de fete… Nu că fetele ar fi orătănii sau ceva, dar sunt... o mulțime, și toate se holbează la mine de parcă ar fi niște rațe și eu aș avea o bucățică de pâine mucegăită pe care să le-o azvârl. Sau de parcă eu aș fi bucățica de pâine mucegăită.

– EL E! E DARIEN! țipă alta.

Își scot telefoanele, iar blițurile clipesc în lumina amurgului, de parcă ar vrea să incendieze tot universul și apoi să imortalizeze momentul. Și toată lumea, de la asistenții de producție la cameramani, până și Jessica Stone, fir-ar să fie, se holbează la ele.

– Fanele tale? întreabă Jess.

– Ă... mă bâlbâi eu. Da. Îmi trec mâna prin păr. Ar trebui să o rog pe Gail să se ocupe sau pe… Lonny al meu. Simt cum mi se face din nou rușine. Adică pe bodyguardul meu.

Două asistente de producție arată spre mulțime și chicotesc.

– Uau! clatină Jessica din cap. Bine că n-am acceptat rolul ăla din Jurnalele vampirilor.

Într-adevăr. Pentru că ea e o actriță adevărată, iar eu sunt doar ăla din telenovelă.

– Sunt doar fane, zic eu. Tu nu te porți niciodată ca o fană?

– Bineînțeles, răspunde ea, încrucișându-și brațele și făcând semn cu bărbia spre admiratoare. Dar nu am urmărit niciodată pe nimeni.

– Dar face parte din cultura fanilor, zic eu, încercând să nu mă gândesc la cealaltă latură a culturii fanilor, adică la Gură-de-Pește.

Ăștia ca ea sunt unul la un milion. Dar, când îmi aduc aminte cum m-a atacat, mă ia cu greață și mi se strânge stomacul.

– Sunt monștri, dar sunt monștrii mei.

Jess ridică din sprânceană.

– Monștri?

Îmi desfac larg brațele.

– Au venit să se veselească în mărita biserică a lui Darien Freeman.

Expresia ei perplexă se transformă lent într-un zâmbet strălucitor, cu subînțeles. Mă bate pe umăr, în semn de încurajare.

– Atunci ar trebui să mergem să-ți vedem enoriașii.

– Ce? A, nu, nu cred că Mark ar...

– Cine-i Mark?

– E… dau să zic și mă opresc. Nu voi spune nici în ruptul capului că e tatăl meu, dar nici „manager“ nu sună mult mai bine. N-ar fi de acord să mă duc fără Lonny. Ceea ce sună deja tentant. Nimeni, continui eu. Nu contează. Hai s-o facem și pe-asta!

Abia dacă ajungem la barieră. Dau din cap spre mulțime, așa cum face Sebastian (personajul meu). Fetele o iau razna. Una dintre ele îmi pune în mână o fotografie; e cu mine, topless, luată din ședința foto de anul trecut pentru Teen Vogue.

– Hei! zic eu, prefăcându-mă entuziasmat în timp ce îi iau markerul și îi dau pe ea un autograf. Cum m-ați găsit așa de repede?

Încerc să pară o glumă, cel mai bun mod de a masca o întrebare serioasă.

– Filmarea, zice tipul de lângă ea, înalt, dat cu gel. A fost grozavă!

– Nu pot să cred că au pus-o pe Twitter, chițăie altă fată.

– Doamne, scena de azi a fost sublimă! Mi-a plăcut la nebunie sărutul!

Mă opresc în mijlocul autografului (am semnat deja pe trei fotografii și pe un braț). Sărutul de astăzi? Filmarea?

Mă uit la Jess, care nu mai zâmbește la fel de tare. Se gândește la același lucru ca mine: avem un trădător printre noi. O scurgere de informații. Chiar și un actor dintr-o telenovelă proastă pentru adolescenți știe că asta nu e bine.

– Jess, cum e să-l săruți pe Darien? Nu-i așa că e amețitor? ne întrerupe o fată cu codițe.

Îi înapoiez carnețelul.

Jess râde.

– Sărută îngrozitor!

– Hei! zic eu. Nu-i așa!

– A, te-am ofensat cumva?

– M-ai rupt.

– Ce drăguți sunt împreună! strigă cineva.

Se pornesc blițurile iar.

Jess mă ia de braț și mă trage spre rulota cu costume. Îi înapoiez unui tip markerul, după ce i-am semnat pe jumătate tricoul.

– Măi, sunteți grozavi, dar chiar trebuie să plecăm. Dare?

– Da. Hei, mi-a părut bine de cunoștință! le zic eu tuturor, făcându-le cu mâna și zâmbind, de parcă am fi amândoi la un concurs de frumusețe.

Cred că expir doar când ajung în rulotă. Jacheta mi se lipește de umeri când o dau jos.

– Ești mult prea drăguț, să știi.

Jess iese de după un raft, îmbrăcată acum cu haine de stradă și strângându-și părul într-o coadă înaltă.

– Nu poți să irosești mai mult de două minute cu chestii de-astea. Cel mult.

– Ba nu, zic eu, ridicând din umeri. Sunt oameni de treabă. „Cel puțin uneori“, îmi zic în sinea mea.

Îmi dau jos pantalonii, mă îmbrac cu șortul și îmi trag pe mine un hanorac.

– Hei, crezi că e cineva din echipă? Ăla care a postat filmarea, vreau să zic.

Jess ridică din umeri.

– Ar putea fi un asistent de producție, și, dacă e așa, o să-i zic eu ceva de dulce. Să nu ai încredere în nimeni de pe-aici, Dare. Și acum, scuză-mă, dar am o întâlnire.

– O întâlnire? zic eu. Cu...?

Clipește de două ori.

– Cum ziceam. Să nu ai încredere în nimeni.

Apoi pleacă, lăsând în urma ei o dâră de parfum de flori de cireș.

– E argintul viu, zice Nicky, managerul garderobei, plescăind.

– Mie-mi zici? răspund eu, încă simțind sărutul ei cu aromă de cireșe.

Îmi caut telefonul în buzunarele de la șort.

Pe ecranul luminat e un mesaj albastru.

Necunoscut 18.06

— Mă cheamă Elle.

— Doar Elle.

— Elle.

Un nume… Numele ei. Elle. O poreclă? Prescurtarea de la un nume îngrozitor de lung? Eleanor? Janelle? Elle... izabeth? Sunt o infinitate de posibilități!

Elle.

Îi adaug numele la contacte, reușind să-mi fac o idee mai clară despre ea, pentru că acum știu cum o cheamă. Nu credeam că un nume ar putea face asta: să transforme o idee vagă despre o persoană într-o... persoană.

Dintr-odată, mă întreb cum arată o persoană pe care o cheamă Elle. Să fie oare blondă sau șatenă? Cu pielea albă sau mai închisă? Cu ochii mari, și ce culoare? Oare are dinții drepți sau ușor ieșiți în afară? Când zâmbește, oare zâmbește într-o parte? Oare e înaltă? Sau scundă? Cu forme sau slăbănoagă?

Elle.

– De ce zâmbești? mă întreabă Nicky tare.

– Ă, nimic. Ne vedem mâine, îi răspund eu, deblocând ecranul și ieșind din rulotă.

Fetele încep să-mi țipe numele, dar eu nu mă mai gândesc la numele meu.

ELLE

Rebelgunner a ajuns la patruzeci și trei de mii de abonați și numărul lor crește în continuare.

Lucrez la o postare, în loc de costum, pentru că, oricât de multe tutoriale aș urmări pe YouTube, încă mă înspăimântă ideea de a tăia costumul tatei. Dar mai am nouăsprezece zile la dispoziție. Între timp, au apărut noutăți despre Starfield, noutăți din film, și toți cei patruzeci și trei de mii de abonați se așteaptă să-mi dau cu părerea.

Adaug un link către filmulețul cu scena sărutului din remake, devenită deja celebră, împreună cu cea despre care cred eu că este scena originală din serial. Episodul 33, „Un nox de neuitat“. Părea a fi scena din sala de bal. Cea dinainte de încoronarea prințesei Amara, când au atacat nocșii. Dar nu am cum să fiu sigură.

Derulez filmulețul și-l mai urmăresc o dată. Darien Freeman îi cuprinde fața Jessicăi Stone între palme, rostind cuvinte care nu se aud, apoi se apropie lent și o sărută… După care camera tremură și se întrerupe.

Da, sigur e episodul 33. Îți dai seama după balustradele de pe fundal. După cenușa de pe jos din sala de bal.

„Un lucru este cert“, scriu eu în încheiere, „uniforma de Carmindor a lui Darien Freeman ar fi trebuit să aibă altă nuanță de albastru.“

Apoi postez. E ora 23.34.

Toată lumea s-a culcat până acum, așa că mă ridic în liniște de pe scaun și cobor scările.

E atât de întuneric în casă, că abia dacă văd ceva, dar m-aș descurca și legată la ochi, după ce m-am furișat ani la rând prin întuneric. Când ajung în

bucătărie, deschid un dulăpior și mă întind după borcanul nou cu unt de arahide, apoi iau o lingură curată din mașina de spălat vase. Mâine-dimineață va trebui să pun vasele la locul lor, și Catherine probabil că mă va certa că le-am lăsat peste noapte, dar sunt prea obosită și mi-e prea foame ca să-mi mai pese.

Mai iau o lingură de pe fundul borcanului și aud ceva mișcându-se la masă.

– Mă întrebam eu unde l-ai pitit, zice mama mea vitregă încet, pe tonul ei rece ca gheața.

Încremenesc cu lingura în gură. Mă întorc ușor spre silueta întunecată.

– Aprinde lumina, dragă. Nu suntem oamenii din Neanderthal.

Mă întind spre întrerupător și-l apăs cu reticență. Știu deja scena care mă așteaptă. Îmi lăcrimează ochii de la lumina puternică. Catherine e încă în hainele ei „de serviciu“: o rochie petrecută de cinci sute de dolari pe care nu și-o poate permite. Părul ei cârlionțat e prins în creștet. Pare obosită.

– Scuze, am... zic, încercând să găsesc o scuză care să explice de ce am fost prinsă cu mâța-n sac mâncând unt de arahide, dar mintea nu mă ajută.

– Cu toții avem plăcerile noastre vinovate, zice ea, bătând ușor cu unghiile ei aranjate pe buza paharului de vin gol.

Are obrajii roșii, dermatograful întins și urme de rimel pe la ochi. Ultima dată când am văzut-o arătând atât de... de umană a fost în ziua în care a murit tata.

Îmi scot lingura din gură și pun rapid capacul borcanului.

– Da, scuze, doar am…

– Nu-mi cere scuze. Și eu am o înghețată ascunsă în fundul congelatorului, îmi răspunde ea.

O privesc fără să spun nimic. Maștera mănâncă înghețată? Îmi propun să mă uit în congelator când nu e prin preajmă.

Își înclină capul de parcă n-ar fi recunoscut cu doar câteva clipe în urmă că are o înghețată ascunsă în congelator, și sunt convinsă că nu e paleo.

– Orice-aș face, nu pot să scap de el, înțelegi? zice ea atât de încet, că aproape că nici n-o aud. Mai întâi tu, dar tu știam că aveai să fii exact ca el, și acum gemenele.

– Gemenele?

Face un semn cu mâna.

– Sunt obsedate de chestia aia… Star Trek?

– Starfield.

– Serialul care îi plăcea lui Robin, zice și închide ochii. E peste tot.

Îmi încrucișez brațele.

– Gemenelor le place doar pentru că joacă Darien Freeman în el…

– Ce are atât de special? se răstește Catherine, cu ochii mari. De fiecare dată când văd logoul de la serialul ăsta tâmpit mă gândesc la Robin. N-are nicio noimă. E pentru copii.

– De ce trebuie să fie tâmpit sau pueril? întreb eu, cu vocea ușor tremurătoare. Eu am învățat multe lucruri din el. Cum ar fi despre prietenie și loialitate, sau cum să gândesc critic și să iau în considerare toate aspectele unei narațiuni. M-a ajutat…

– Te-a ajutat? Te-a învățat? clatină din cap Catherine. Cum poate un serial să te învețe ceva? Cum să înveți despre lume dacă ești cu capul într-o fantezie?

– Cum poți să crezi că ceva e tâmpit, dacă tatei i-a plăcut atât de mult? zic eu. A iubit serialul ăsta.

– Ei bine, ar fi trebuit să iubească mai mult alte lucruri!

În cameră se lasă o tăcere mormântală. Catherine își drege vocea, de parcă și-ar aminti că o doamnă nu țipă și se teme să n-o audă vecinii.

– Dacă i-ar fi păsat și de familie măcar pe jumătate din cât îi păsa de filmul ăla, poate că nu am mai fi ajuns în situația asta, zice ea pe tonul ei afectat obișnuit. Trăim de azi pe mâine. Decupăm cupoane. Singure.

– De-aia vinzi casa? întreb eu. Pentru că tata a îndrăznit să moară într-un accident de mașină fără să-și facă o asigurare de viață destul de mare ca să acopere toate cheltuielile tale?

Privirea lui Catherine devine dură și tăioasă.

– Nu știi nimic despre lume.

– Știu că nu trebuie să vinzi casa! zic eu. Știu că ți-ai putea lua un serviciu adevărat!

– Am un serviciu adevărat, Danielle.

Îmi strâng pumnii. Poate că nu este decizia mea, dar nici casa nu e a ei.

– Spui că e o prostie să-ți placă un serial, dar tu trăiești într-o fantezie, zic eu. Tu te porți pueril.

Catherine mă plesnește tare peste față.

– Treci la culcare, Danielle, spune ea încet. De dimineață te duci la muncă.

Nu trebuie să-mi spună de două ori. Arunc lingura pe masă, fug în camera mea și mă trântesc pe pat. Cu o mână pe obrazul care mă ustură, îmi trag pilota peste cap și scot telefonul din buzunar.

23.52

— Car?

Carmindor 23.52

— De ce ești trează la ora asta?

23.52

— Nu pot să dorm.

— TU de ce ești treaz?

Carmindor 23.53

— Tot de-aia.

Îmi lipesc telefonul de gură, încă furioasă pe Catherine. Furioasă pe faptul că are impresia că trebuie să facă totul singură.

Nu e singură. Le are pe gemene și pe tatăl lor adevărat, oriunde ar fi el, și-l are pe stăpânul ăla îngrozitor al lui Franco, Giorgio. Are clubul și prietenele de la salon, pe clientele și pe părinții ei (chiar dacă locuiesc în Savannah și se pare că e o corvoadă să vină cu mașina până aici, să ne vadă). Nu înțelege ce înseamnă să fii cu adevărat singură.

Are o viață plină în comparație cu a mea. Și sunt furioasă că am crezut, chiar și o secundă, că ar avea loc și pentru mine.

Carmindor 23.54

— Vrei să vorbești despre asta?

— Nu vreau să mă laud, dar sunt MAESTRU la ascultat.

23.55

— Ai primit un premiu pentru asta la grădiniță, așa-i?

Carmindor 23.55

— Cea mai mare realizare a mea.

— Și nici nu dezvălui secrete.

— Nici cu cleștele nu scoți ceva de la mine.

Îmi pun telefonul pe piept. Nu știu de ce, dar mă gândesc doar la filmulețul acela pe care l-am văzut la nesfârșit. Cine n-a văzut serialul nu știe ce spune Carmindor. Gura nu i se vede clar și nu prea poți să-ți dai seama.

Dar eu știu scena. Știu cuvintele pe de rost.

„Nu ești singură, ah'blena."

Și apoi ea îl sărută.

În universul bun, universul posibil, nu-mi doresc să câștig un concurs ca să merg la premieră, ca să văd celebra scenă pe marele ecran. N-ar fi nevoie să fac asta. Într-o lume perfectă, aș cumpăra două bilete la spectacolul de la miezul nopții de la cinematograful din apropiere. L-aș aștepta pe tata să iasă de la muncă și am merge împreună. Și poate că la difuzarea aceea de la miezul nopții aș vedea un băiat în capătul celălalt al sălii, îmbrăcat într-o uniformă a Federației, și ne-am privi în ochi și am ști că suntem în universul bun. Poate ar fi un băiat cu părul negru și ochi ciocolatii și…

O clipă, îmi vine în minte imaginea lui Darien Freeman. Tresar și mă scutur repede, ca să o alung. Nu. Anulare.

Nu Darien Freeman. Nu că ar conta. Îmi iau telefonul şi îi răspund lui Carmindor.

23.57

— Mersi, dar sunt OK.

— Noapte bună, Car.

Telefonul mi se luminează aproape instantaneu.

Carmindor 23.57

— Noapte bună, împărăteasă intergalactică supremă.

Îmi ascund telefonul sub pernă. Pentru că nu sunt împărăteasă. Și mă aflu în universul imposibil, unde nimic bun nu se poate întâmpla.

DARIEN

Mi-am verificat telefonul toată ziua. Adică, atunci când mi se dă voie să am telefonul la mine. Și, totuși, uite că îl verific din nou. Nimic. Nimic de azi-noapte.

Oare am spus ceva aiurea?

Mă frec la ochi extenuat sub lumina unui felinar din parcare, făcându-i cu mâna lui Jess și prietenelor ei, și ele superbe. Nici măcar nu știu cum le cheamă, și cred că pe două dintre ele le-a cunoscut astăzi, pe platou. Toată lumea pleacă, ieșind pe porțile negre înalte, ca un fluviu de capete obosite, agitate. Coordonatoarea de cascadorii mă plesnește peste brat când trece pe lângă mine.

– Bună treabă azi, îmi zice ea, zâmbind. Câteva duble în plus și jocul de picioare ar fi fost aproape la fel de bun ca al lui Cary Elwes.

– Aproape că l-am înjunghiat pe Calvin în față cu sabia, îi amintesc eu.

Calvin Rolfe îl joacă pe Euci și, din câte îmi dau seama, nu e prea încântat să fie vioara a doua în fața unui puști cu aproape zece ani mai tânăr ca el.

– A căutat-o cu lumânarea, eroule. Încearcă să-nchizi și tu un ochi, arăți îngrozitor.

– Nu prea-mi plac filmările nocturne.

– Of, sărmanul erou, mă tachinează ea și mă freacă pe cap, după care se îndreaptă spre parcare.

Lonny oprește în fața porților într-un SUV negru. La 03.30, fanii mei nu sunt prin zonă, dar tot mă ajută să urc în mașină de parcă aș fi pe punctul de a fi asasinat. Îmi sună telefonul.

Elle?

Mă uit la ceasul de pe bord. 03.32. N-ar trebui să fie trează la ora asta.

Îmi scot oricum telefonul și mă încrunt. Nu e Elle, ci un număr necunoscut.

Necunoscut 03.32

— Mortale abilități, frate.

— [link]

Deși știu că n-ar trebui, dau click pe link. Mă duce la o înregistrare de la filmarea de azi: practic, partea în care aproape că îi scot ochii lui Calvin. Tresar. Dar și mai îngrozitoare decât talentul meu la mânuit sabia sunt comentariile. Închid linkul și șterg și mesajul.

– S-a întâmplat ceva? întreabă Lonny.

– Am avut o zi lungă, răspund eu.

Mă duce înapoi la hotel și parchează în spate. Intrăm pe ușa de urgență și mă urmează până în cameră, unde mă anunță că va veni după mine la 07.30. După care îmi dă un baton proteic.

– Pari slăbit, zice el.

Îl iau, oarecum emoționat că-mi poartă de grijă.

– Mersi.

Chiar și după ce fac duș, ca să scap de cele opt ore de joc de picioare eșuat, după o noapte în care am fost azvârlit prin bocaportul unei nave spațiale, și mă îmbrac cu haine curate, nu sunt îndeajuns de obosit ca să mă culc. Ar trebui să fiu; a fost o zi extenuantă și, de obicei, ori de câte ori filmăm pentru

Seaside, mă prăbușesc mai ceva ca un bou împușcat cu tranchilizant de elefanți.

Dar acum stau treaz și mă tot gândesc la filmuleț. Cine ar fi putut să-l facă? Jess l-a pus deja pe șeful asistenților de producție să-i ia pe toți la bani mărunți. L-am auzit pe individ țipând la asistenții de producție de pe scena pentru sunet. Jumătate dintre ei sunt probabil prea traumatizați acum ca să mai lucreze vreodată în producție.

Mă las pe spate și pierd nu știu cât timp încercând să număr protuberanțele de pe tavanul zgrunțuros. În cele din urmă, îmi zboară gândul. Oare ce face Elle? Mă întreb dacă și ea se uită în tavan, numărând oi sau făcând ceea ce fac eu când nu pot dormi, adică să mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă Barbara Gordon n-ar fi răspuns la ușă în O glumă mortală.

Când ceasul cu cifre roșii de pe noptieră arată ora 05.58, mă dau jos din pat.

05.58

— Hei. Ești trează?

Probabil că încă doarme. Și eu aș dormi, dar nu pot, și camera asta mă sufocă. Îmi iau un hanorac de pe jos, de lângă valiza vraiște, și mă îmbrac, apoi iau cartela de pe comodă și ies din cameră.

Pe coridor e o lumină stranie, ca în filmele alea de groază în care un ucigaș înarmat cu un topor te așteaptă chiar după colț. Îmi trag gluga pe cap – din obișnuință, nu pentru că aș fi emo sau ceva – și o pornesc spre casa scărilor. Așa cum se întâmplă în majoritatea hotelurilor, ușa care dă pe acoperiș are alarmă. Dar, la fel ca în majoritatea hotelurilor, alarma nu funcționează. Probabil.

Împing cu grijă mânerul, ca să mă asigur, totuși. Ușa se deschide cu un scârțâit, dar fără alarmă, așa că o împing cu umărul până se deschide de tot și ies pe acoperiș. Nu sunt prea multe lucruri pe-aici: aparate de aer condiționat, un turn de apă, un fel de magazie. Îmi dau jos un pantof și blochez cu el ușa, ca să nu rămân blocat pe dinafară, și mă așez pe marginea clădirii.

Mark și-ar ieși din minți.

„Stai prea aproape!“ mi-ar zice el turbat. „Dacă aluneci și cazi?“

Privesc în jos, de-a lungul clădirii. Îmi simt inima bătându-mi năvalnic. Am rău de înălțime, dar pe acoperișuri e o liniște aparte. O liniște a lor. Felul acela în care orașul se aude ca un zgomot de fond înăbușit, îndepărtat.

Poate că pare o prostie, dar aici sus mă simt cel mai mult eu însumi, iar în ultima vreme nu m-am mai simțit așa prea des. Între rolurile jucate în fața camerelor de filmat, sau pentru alții din industrie, sau pentru paparazzi, Darien Freeman pare a fi mereu „Pornit“.

Apoi, mă mai simt eu însumi când vorbesc cu Elle, și asta e o prostie, pentru că e singura care nu știe că sunt eu. Cum să fiu cel mai mult eu însumi atunci când mint?

Îmi vibrează telefonul.

Elle 06.04

— Din păcate, da.

— Tu de ce ești treaz?

06.04

— Încă nu m-am culcat.

Elle 06.04

— OMG CULCĂ-TE!

— Ciudatule!

06.05

— Haha.

— Ești ocupat rău când trebuie să salvezi galaxia.

În clipa în care trimit mesajul, îmi doresc să n-o fi făcut. Am încercat să trăiesc în umbra lui Carmindor timp de opt ore astăzi. O clipă, aș vrea doar să fiu eu însumi.

06.05

— Ba nu, nu salvez galaxia. A fost o prostie să zic asta. De fapt, nu mă ocup cu așa ceva.

Elle 06.06

— Deci ești o persoană REALĂ în spatele exteriorului tău măreț?

— Sunt șocată, să știi.

06.06

— Mie-mi miroase a sarcasm.

Elle 06.07

— E OK, pot să te iert.

— Câtă vreme nu ești, știu eu, chel.

Oftez, întrucât știu exact încotro se îndreaptă discuția asta. Spre cum arăt, cine sunt. Mai bine să rămân în pielea lui Carmindor. Oricum, în ultimele zile chiar semăn cu el mai mult decât de obicei, mulțumită machieuzei mele.

Elle 06.09

— Chiar EȘTI chel, nu-i așa? Ăsta-i marele tău secret.

— Chiar ești chel.

06.10

— Mi-e rușine că poți să crezi așa ceva. Promit că am păr.

— E negru. Și ondulat.

Elle 06.11

— Ca al lui Carmindor?

06.11

— În mod surprinzător, da.

Elle 06.12

— Ești și la fel de înalt ca el?

— Adică, dacă aș sta lângă tine, ți-aș vedea părul din nas?

06.14

— Asta e o întrebare cam stânjenitoare.

Elle 06.15

— E stânjenitor și să fii atât de scund, încât să vezi de jos în creierul oamenilor, dar bine ai venit în lumea mea.

Râd pe înfundate, chiar dacă nu mai e nimeni aici. Am impresia că e un secret, așa că trebuie să fac liniște, să mă asigur că universul nu va descoperi bula asta mică și nu o va sparge.

06.15

— Cred că depinde de cât de scundă ești tu.

Elle 06.16

— Sunt superscundă. 1,60 m

— Cea mai aiurea înălțime. Mereu mă pierd în mulțime.

— Dar e super când mergi la vreun bal. Nu observă nimeni că ești singură.

Soarele tocmai începe să răsară la orizontul orașului. Lumina portocalie cuprinde cerul înstelat ca un infern, dungi rozalii și gălbui întinzându-se printre stele. Soarele e așa de puternic, că trebuie să mijesc ochii, dar așa e mereu când răsare. Mă întreb cum se vede soarele din partea de lume a lui Elle.

06.16

— Eu am 1,85 m, dar tot te-aș vedea.

— Chiar și într-o mulțime, aș ști.

Elle 06.17

— Ce-ai ști?

06.18

— Că aș vrea să dansez cu tine.

Delirez de la lipsa de somn. Nu vorbesc pe bune, nu-i așa? Oare chiar asta cred? Îmi amintesc când am sărutat-o pe Jess, și zâmbetul ei misterios, și cum m-a întrebat la cine mă gândeam.

Adevărul e că nu m-am gândit la Elle doar în momentul sărutului. M-am gândit la ea și la fiecare pas al dansului. Am vorbit serios când am zis ce am zis. Fiecare cuvânt.

Mă întorc și fac o fotografie cu răsăritul în spate. Nu mi se vede fața; răsăritul e așa de puternic, încât eu sunt doar o siluetă. Îmi protejez imaginea, așa cum m-a învățat Mark să fac ani de zile. Dar mi se vede părul.

06.18

— Ca să-ți dovedesc că nu sunt chel.

— [1 fișier atașat]

— Bună dimineața.

Apoi îl observ pe tipul care stă în ușă, în spatele unui aparat de fotografiat care îi ascunde fața. Aproape că scap telefonul din mână.

– Hei! Hei, stai! strig eu și o zbughesc spre el.

Străinul se întoarce, îmi dă un șut în pantof și trântește ușa până să apuc eu să străbat jumătate de acoperiș. Dau cu pumnul în ușă, înjurând. Nu are clanță. Sunt închis pe dinafară, pe un acoperiș, practic, pe punctul de-a face un remake după Marea mahmureală.

Și, mai rău de-atât, nu sunt paranoic. Chiar avem un turnător pe platoul de filmare.

ELLE

Soarele de iunie mă arde pe ceafă ca un fier încins, în timp ce stau afară și cos, cu durere și migală, materialul albastru. E groaznic, dar, după cearta cu Catherine, nici vorbă să mai lucrez la costum acasă și clar nu duc haina tatei în Dovleac, care e o bombă de grăsime. În plus, mi-e prea rușine să cos în fața lui Sage.

Îmi zumzăie telefonul, speriindu-mă. Acul se înfige în umărul gros al hainei… și în degetul meu.

– Au!

Îmi trag mâna și îmi bag degetul sângerând în gură. Ustură. Și are gust de metal și de specialitatea zilei de la Dovleacul Magic, pârjoale picante de dovleac în stil asiatic.

Sage bagă capul pe după rulotă.

– Hei. Totul OK?

Îmi sare inima din piept. Fac ghemotoc haina lângă lada pe care stau.

– E totul bine! Sunt bine! Doar că… mi-am scăpat telefonul… mă bâlbâi eu.

Vine la mine ștergându-se pe mâini de șorț, pe care scrie CE TE MĂNÂNCĂ, DOVLECEL? Cineva ar trebui să stea permanent lângă grătar și să nu se miște de-acolo, dar lui Sage nu-i pasă de regulament. Și, cum vizavi e o tonetă cu chiftele, nimeni nici măcar nu clipește în direcția noastră.

Încerc să ascund jacheta cât mai departe posibil, dar vede o mânecă lângă piciorul meu.

– O s-o murdărești.

Rușinată, ridic jacheta, amintindu-mi că Dovleacul Magic secretă ulei pe toate părțile, ca într-un film cu rulote de mâncare al lui Tarantino.

– Nu-i mare scofală. Doar... doar o chestie la care lucrez. S-a terminat deja pauza? Cred că ar trebui să…

Încerc să o ocolesc pe Sage, dar se pune în fața mea. Încerc apoi să o iau pe partea cealaltă, dar îmi blochează calea din nou. Mă încrunt.

– Ce faci?

– Știu ce pui la cale, să știi.

Se uită cu cu ochii ei scânteietori spre trusa amărâtă de cusut pe care am cumpărat-o de la farmacie. Pun acele și ațele în cutia de plastic, o închid și o pun la subraț, dar Sage nu are de gând să mă lase să scap așa ușor.

– E un material foarte fain, zice ea. Nu poți să bagi acul în el, pur și simplu. O să-l strici.

– Ba n-o să-l stric, îi răspund eu defensiv, strângând mai tare materialul. Știu ce fac.

Mă privește și nu spune nimic.

Las umerii în jos.

– Mă rog... oarecum.

– Mhmmm.

Întinde mâna după haină. Ezit o clipă, ca Frodo cu inelul, dar apoi îmi amintesc în ce rahat a intrat Frodo și n-aș vrea să pățesc și eu la fel. Așa că i-o dau lui Sage.

O apucă de guler și o întoarce, studiind cusăturile de la spate și de la mâneci. Colțurile buzelor ei magenta se lasă în jos, lent, dar sigur, în timp ce

se încruntă.

– Și cum ai de gând s-o strâmtezi? De una singură?

Îmi scot telefonul și îi arăt filmulețul de pe YouTube care încă rulează pe ecran.

– O, nu! Ochii mei! Mă ustură ochii! strigă Sage. Nu! Închide-l!

Îmi bag telefonul în buzunar și simt cum roșesc. Întoarce jacheta pe dos și îmi arată cusăturile.

– Vezi? Trebuie să desfaci umerii, să o tai și apoi să o coși la loc, dacă vrei să o strâmtezi cum trebuie. La pernițele de la umeri va fi un chin, pentru că e lucrătură trainică.

Mi se pare mie sau e mirare în vocea ei? Și nu din aia plictisită. E o premieră.

– E făcută de mână? Cine a făcut tiparul?

– Nimeni… Adică l-a făcut cineva. Dar nu contează.

Mă foiesc, străduindu-mă să mă uit la pata de grăsime de pe bocancii mei.

– E o... E o prostie.

– Parcă ai spus că nu e o prostie dacă cuiva îi place ceva.

M-a prins la faza asta. Cu coada între picioare, încerc să iau jacheta din mâinile ei, dar ea se dă în spate, o întoarce din nou pe față, dintr-o mișcare din încheietură de expert, și și-o pune pe umeri, ca o mantie.

Albastrul îi accentuează nuanța verde a părului, făcând-o să pară ciudată, ireală și grozavă, în același timp. Urăsc că îi stă bine cu haina, chiar dacă îi e mare. Ei i-ar sta bine cu orice. Își poartă personalitatea cum purta Elvis paiete, fără să ceară scuze nimănui pentru asta. Nici măcar nu vreau să mă gândesc cum arată pe mine. Ca o glumă proastă. Ponosită. Sunt convinsă că m-aș face de râs la concurs.

– Chiar e bine lucrată, continuă ea. E un costum de ceva?

Oftez.

– Da. Starfield? Prințul Federației?

Sage își țuguie buzele.

– Nu știam că te costumezi.

– Se numește cosplay și nu mă cos… Adică, nu m-am mai costumat. Dar vreau.

Îmi las din nou privirea în pământ și încep să turui în neștire.

– E o competiție cosplay în vreo două săptămâni la ExcelsiCon, în Atlanta, iar premiul constă în două bilete la premiera Starfield și niște bani... Și e o poveste foarte lungă, dar îmi doresc mult să câștig. Trebuie să câștig. Adică, probabil că n-o să se-ntâmple, dar… dar tata zicea că imposibilul este imposibil doar dacă nici nu încerci măcar. Așa că vreau să încerc. Înghit în sec, căci mi s-a pus un nod în gât. Dar da. Nu știu boabă de croitorie.

Sage înclină capul și nu spune nimic vreme îndelungată.

Obrajii îmi iau foc. Mă întorc spre Dovleac.

– Nu contează. A fost o prostie… Uită ce-am spus…

– Pare distractiv.

Mă opresc. Mă întorc spre ea.

Sage, fata care abia dacă se uită la mine când lucrăm împreună, vrea să mă ajute? Cum să nu! Poate când prințesa Amara va ieși din Nebuloasa Neagră (adică niciodată)!

Își dă jos haina cu grijă.

– Norocul tău că am nevoie de mai multe piese pentru portofoliu.

– Serios?

Se aude clopoțelul de servire. Avem un client. Niciuna dintre noi nu dă să se miște.

Îmi dă haina înapoi. Apretul aproape că s-a dus, partea lungă din spate atârnă. Nu prea mai miroase a tata, ci mai mult a mine și a burgeri vegani și a haină veche și stătută. Când mi-a venit prima dată ideea asta creață, nu m-am gândit la cum voi purta costumul. M-am gândit doar că aș găsi din nou o părticică din tata în mine. Poate că ori de câte ori aveam să-mi bag brațele prin mâneci, sau să-i închei toți nasturii, sau să mă privesc în oglindă... Dar am altă constituție decât tata. Am forme și osatură diferite.

– Serios, îmi răspunde ea o clipă mai târziu. Nu trebuie să faci mereu totul singură, să știi.

Zâmbesc și strâng mai tare haina la piept; e albastră ca oceanul, nuanța perfectă, culoarea perfectă.

– Mersi.

Clientul de la gemulețul de servire sună din nou din clopoțel.

Aproape că mă aștept ca Sage să își retragă oferta, să-mi spună să mă întorc la holbatul la oameni prin gemulețul la care preluăm comenzile și să citesc forumuri pe telefon, pentru că cer imposibilul. Să termin un costum într-o săptămână? Să particip la o competiție de nivel profesionist? E o nebunie. Nu avem timp să desfacem haina și să o coasem la loc.

Sage doar îmi întinde mâna.

– La mine. Diseară.

Îmi scot un braț de sub haină și îi strâng mâna.

– S-a făcut.

Mă strânge tare și, pentru prima oară de când o cunosc eu, zâmbește. Nu e un rânjet diabolic, ci un zâmbet uman, real.

– Vezi? N-a fost chiar așa de greu, nu?

Ba a fost. Și da, și nu, de fapt. Dar mă bucur că am acceptat.

– Mi-ai făcut o ofertă de nerefuzat, zic eu cu sinceritate.

Clientul de la geam sună din nou din clopoțel, nerăbdător, de parcă ar încerca să ne transmită un mesaj în codul Morse.

– Alo! strigă ea – e o femeie.

Sage își dă ochii peste cap și îmi dă drumul la mână.

– Pff, mame care își duc copiii la fotbal. E rândul tău.

Îmi strâng trusa amărâtă de cusut, împăturesc haina tatei și mă întorc la rulotă, unde o mamă tânără și foarte nervoasă așteaptă la geam, lovind clopoțelul de servire.

Telefonul îmi bâzâie din nou când intru repede în rulotă și pitesc haina într-un loc sigur. E de la Carmindor, de azi-dimineață… Probabil că am adormit la loc. O imagine cu soarele în spate apare lângă text. Văd frânturi din el, cum ar fi părul cârlionțat, umbrele unui maxilar puternic, dar nu și fața. Nu cred că mi-a trimis poza ca să văd cum arată el, ci răsăritul din spatele lui.

Răsăritul de azi a fost destul de spectaculos.

– Alo! strigă femeia.

Poartă un cozoroc alb și se încruntă hotărâtă. E turistă.

– Nu lucrezi aici?

– Ba da, răspund eu, punându-mi șorțul. Ați vrea să încercați pârjoalele de dovleac? Sunt specialitatea…

Îmi întinde o bancnotă de cinci dolari.

– O sticlă de apă. Atât.

– În regulă, în regulă, bombăn eu și mă întind după apă și rest.

Cândva, clienții vor învăța să fie cumsecade. Sau, și mai bine, cândva o să plec din rulota asta definitiv.

Pentru prima oară după multă vreme, cândva nu mi se mai pare imposibil.

DARIEN

Îmi închipui scena luptei, în timp ce restul echipei se pregătește pentru o nouă dublă.

„Stânga, dreapta, mă feresc. Accelerez, atac, pas în spate, pas în spate, pas în spate…“

Călcâiul îmi alunecă peste marginea decorului. Aproape că mă dezechilibrez și cad, dar reușesc să mă redresez la timp. Calvin, adică Euci, își ridică privirea, după care își bagă telefonul în haină. La el nu urlă nimeni că își aduce telefonul pe platou.

– Dubla 23! strigă Amon. Darien, să vedem puțin mai mult Carmindor de data asta.

– De parcă până acum n-am văzut, bombăn eu, rotindu-mi umerii.

Suntem pe puntea navei, pentru una dintre scenele importante ale filmului, dar momentan sunt doar niște bucăți de placaj, niște reflectoare sofisticate și un ecran verde uriaș în spatele meu. Restul va fi adăugat la postproducție.

Ne ocupăm pozițiile în capătul platoului. Pot să fac jocul ăsta de picioare și în somn. Calvin țopăie înainte și înapoi, luminile de la camera de filmat făcându-i fruntea cerată de Euci să lucească.

– Ești bine? întreabă el.

– Sunt bine, zic eu. Ne-am spus doar câteva cuvinte de când am ajuns pe platou, dar oricum nu cred că am fi fost prieteni în viața reală. El e genul sportiv. A început cu un serial despre o familie, apoi a migrat la Hollywood. În plus, are în jur de treizeci de ani. De ce? îl întreb eu.

Ridică indiferent din umeri.

– Voiam doar să fiu sigur că nu e prea greu pentru tine.

Mă uit nedumerit la el.

– Având în vedere că ai primit totul pe tavă, adaugă el, aranjându-și mănușile fără degete. Mamă bogată, relații bune prin tăticul. Nu e chiar un secret.

– Nu… aproape că mă bâlbâi. Hei, eu nu sunt părinții mei! ripostez apoi.

– Doar investiția lor cea mai mare, nu? zice el, ridicând din umeri. Hei, nu-ți face griji! După ce chestia asta o să eșueze lamentabil, te vei întoarce la filme mai de nasul tău.

Dau să ripostez, dar nu-mi iese nimic pe gură. Nu știu ce ar trebui să spun. Oare are dreptate? Că filmul ăsta nu e de nasul meu?

– Bine, să-i dăm drumul!

Amon face un semn cu mâna să înceapă filmarea.

„Nu te gândi la asta! Doar joacă!“ Încerc să-mi scot din minte ce mi-a zis, dar are un zâmbet înfumurat pe față, mai mult amenințător decât prietenos, și mă debusolează.

Oare toată lumea crede asta? Că nu am muncit pe brânci ca să ajung aici, ca toată lumea? Că pentru că mama e miliardară și o persoană importantă, iar tata, manager, mi-a fost mai ușor ca altora? Sau Calvin e doar supărat pentru că… Pentru că nu e el Carmindor, îmi dau eu seama. Eu sunt Carmindor, și el nu. Nu contează că am fost la casting, că directorul de distribuție m-a ales pe mine, sau că pielea lui Calvin e albă, iar a lui Carmindor sigur nu. Poate că nimic din toate astea nu contează. Poate Calvin Rolfe e genul de actor pe care fanii l-ar accepta ca prinț al Federației.

Încep să mă dau în spate, târându-mi picioarele pe placaj. Calvin înaintează, își ia avânt, se încordează.

– Și... START! strigă Amon.

Se aude o explozie în spatele nostru, când jumătate din navă sare în aer. Luminile puternice și efectele speciale vor fi adăugate mai târziu. Calvin se năpustește asupra mea. Mă feresc spre stânga, îi blochez croșeul de dreapta, dar el mă împinge și mă împleticesc în spate. Mă izbesc de podea, ridicându-mă imediat și căznindu-mă să-mi recapăt echilibrul. Mă apucă de guler; eu îl strâng de mână și i-o întorc.

Dau să-mi iau arma. Prea lent. Mă lovește cu umărul în piept și mă împleticesc spre pupitrul de comandă. Întreaga structură se zguduie. Mă prinde de gât și se preface că mă strânge… O secundă, două... OK, începe să mă strângă, de fapt, cam tare.

Sfinte Sisoe, Batman, mai am puțin și…

– Și TĂIAȚI! zice Amon.

Calvin îmi dă drumul și îmi trage una în umăr.

– Bun joc de picioare.

Mă frec la gât.

– Nu crezi c-ai fi putut să fii puțin mai blând?

– Atunci n-ar mai fi părut real, nu? Îndură și tu.

Amon le face semn tuturor să rearanjeze scena, în timp ce se uită la dubla filmată pe un monitor mic.

– În regulă, ne descurcăm bine. Euci, Calvin, adică, ai putea să pari mai puțin încrâncenat? Ești în moarte cerebrală. Nu știi ce faci. Nocșii îți controlează mintea.

– Sigur, șefu'.

– Și tu, Darien… nici măcar nu mă confundă cu prințul Federației, ceea ce nu are cum să fie semn bun… ai putea să fii mai... Face un semn pe sus cu mâinile. Un asistent de producție sare pe platou ca să-mi aranjeze sângele fals de pe frunte. Mai Carmindor?

Da. Clar nu e semn bun. Îmi pun mâinile în șolduri, încuviințând.

– Da, sigur.

– În regulă, bun. Atenție, mai încercăm o dată…

Dintr-odată, lui Gail începe să-i sune telefonul. Amon se uită enervat la ea, iar ea se fâstâcește, încercând să-i oprească sonorul… Oare de ce nu-l oprește, pur și simplu? Și răspunde încet. Se schimbă la față.

Devine și mai rău.

Sare de pe scaun și vine târșâindu-și picioarele spre mine, acoperind telefonul cu mâna.

– E Mark, șoptește ea. Are ochii cât cepele și clatină din cap. Ai apărut la știri.

Clipesc o dată, fără să spun nimic. De două ori. Apoi îmi pică fisa.

– Ah, rahat!

– Hei, ce se petrece aici? întreabă Amon.

– Am… mă bâlbâi eu… Am o urgență, îmi pare rău, zic eu.

Regizorul își ridică neputincios mâinile în aer.

– În regulă! țipă el, părând dintr-odată epuizat. Pauză zece minute, toată lumea.

Cei de pe platou se risipesc care-ncotro iar asistenții de producție și șefii de echipă se relaxează în timp ce un clopoțel răsună strident deasupra lor. Calvin mă îmbrâncește cu umărul, îndreptându-se spre bufet.

– Foarte profesionist, Carmindor.

După plecarea lui, Gail îmi spune pe mutește „Tatăl tău“ și îmi întinde telefonul. Bineînțeles că el e. Trag adânc aer în piept și răspund.

– Mark?

– Câți ani ai tu, Darien? mă întreabă el cu o voce atât de rece și de tăioasă, încât mă ia cu fiori.

– Păi, optșpe, dar…

– Optșpe. Deci știi să citești?

– Ă, da…

– Deci, când te-ai dus pe acoperiș, scria cumva pe ușă „Accesul interzis“?

Umerii mi se încordează. Mă îndepărtez de Gail, ca să nu-l audă țipând la telefon.

– Da.

– Bine, zice Mark. Am vrut doar să fiu sigur înainte să purtăm această discuție. Acum știu exact cât de prost ești.

– Ce se întâmplă? întreb eu. Despre ce vorbește toată lumea?

– Contează? Ai o imagine de păstrat, Darien. O carieră. Nu te mai poți purta ca un copil prost, zice el, rostind mai lent partea asta din urmă. Ai înțeles?

Pot să aud subînțelesul din vocea lui, cuvintele nerostite, îngrămădite printre cele pe care le spune efectiv. Trebuie să joc un rol, am o carieră, dar nu eu conduc aici. Sunt țintuit pe scaunul de șofer al vieții mele, cu mâinile legate. Înghit în sec, strângând și desfăcând pumnii. Ceilalți actori râd lângă dozatorul de apă de ceva ce a spus Jess. Pun pariu că pe ei nu-i mustruluiesc managerii lor.

– Da. Înțeleg.

– Bine. Pentru că sunt cât pe ce să o concediez pe asistenta aia idioată a ta și să angajez pe cineva care chiar știe ce face.

Îi arunc o privire lui Gail, care stă pe scaunul meu, închizând și desfăcând o sticlă.

– Nu ea e problema. Ci eu.

– Atunci ai grijă tu să nu se mai întâmple, sau iau avionul și vin să mă ocup de tine personal până la sfârșitul filmărilor.

– În regulă. Vorbim mai târ… dau eu să-i răspund, dar a închis deja.

Apăs oricum pe butonul de încheiere a apelului și îi duc telefonul lui Gail.

Își ridică privirea din sticla de apă și își ia telefonul înapoi.

– Îmi pare rău, Dare. Ce-a zis?

– Mi-a... Mi-a zis doar să am grijă, mint eu, ridicând din umeri. Nu o va concedia pe Gail, nu câtă vreme sunt și eu pe-aici. E în regulă, îi zic eu. Oricum, tu ai grijă mai bine de mine decât a avut Mark vreodată.

Nu zice nimic, neștiind ce să spună. Pare gata să izbucnească în plâns.

O strâng de umăr.

– Tu meriți un șef mai bun decât Mark…

Amon strigă că au trecut cele zece minute, iar eu pocnesc din degete și intru din nou pe platou, de data asta al naibii de pregătit să-l joc pe prințul Federației. Pentru că, dacă sunt Carmindor, înseamnă că nu mai trebuie să fiu eu însumi.

ELLE

„Și acum o știre-bombă: noua senzație de la Hollywood s-a luat la întrecere cu pericolul în dimineața asta, când a fost surprins blocat pe acoperișul unui hotel...“ se aude vocea crainicului de la radio, tărăgănată, gen „îmi urăsc viața“, în timp ce Sage parchează Dovleacul pe aleea din fața casei ei.

Nu te-ai aștepta ca la subsolul casei de la intersecția străzii Cypress cu Mulberry să găsești un altar închinat muzicii punk. Cred că am trecut cu bicicleta pe lângă ea de o sută de ori în drum spre și dinspre muncă, dar nu am bănuit nici măcar o dată că Sage ar locui aici. Pare atât de... modestă.

Sage oprește radioul și sare din mașină.

– Serios, nu trebuie să faci asta dacă nu vrei, îi zic eu. Poți să renunți…

– Elle, zice, dând ocol mașinii ca să vină pe partea mea și întinzându-mi mâna înăuntru. Să mergem degrabă la subsol și să-ți coasem veșmântul plin de stele.

Când vede că nu mă mișc, deschide ușa pasagerului, apucă geanta și mă trage din rulotă. Mă împinge în sus pe scări și deschide ușa de la intrare, zorindu-mă să intru, apoi mă duce la subsol, care este pus la punct și ciudat de primitor, cu fotolii puf, teancuri de discuri și o măsuță TV asimetrică. Pereții sunt plini de afișe cu vedete în haine viu colorate. Pe unele le știu din revistele pe care le citește, dar cele mai multe afișe sunt cu David Bowie. Regele Goblin se încruntă la mine când mă scufund într-un fotoliu puf verde. Se aude un șuierat ușor. Fotoliul miroase a mingi umplute vechi și bătute mult timp. Din el se ridică un norișor de praf.

– OK, spune-mi esențialul, zice ea. Ce trebuie să știu?

Ezit. Nu prea știu la ce se referă.

– Despre cusut?

– Despre serial! răspunde Sage. Dă-mi detalii!

– Serios?

– Serios că serios. Dacă îți modific costumul, vreau să o fac așa cum trebuie.

– Păi, are cincizeci și patru de episoade.

– Deci începem cu primul? întreabă ea, pornind televizorul.

– Nu ne apucăm de treabă?

Mai sunt două săptămâni și un pic până la convenție și, oricât de entuziasmată aș fi să primesc ajutor, nu sunt foarte încrezătoare în abilitatea lui Sage de a se concentra la ce e de făcut.

– Ba da, dar nu poți să te apuci de lucru fără să dai drumul la televizor. E… plictisitor.

Despăturește haina și o scutură.

– Tu treci la cârmă, căpitane, iar eu mă apuc de opera noastră.

Mă foiesc o clipă, ezitantă.

– Elle? întreabă Sage, privindu-mă insistent.

Faza e că nu i-am mai vorbit nimănui despre Starfield până acum. Mereu am fost doar eu și tata în povestea asta, și apoi oamenii de pe net, pe care i-am cunoscut oarecum prin intermediul blogului, dar n-am mai stat niciodată de vorbă despre asta cu cineva în carne și oase. Încep să simt un fior pe șira spinării, ca Prospero, care atinge treptat viteza luminii, îndreptându-se spre destinații necunoscute. Iau telecomanda de pe jos.

– De fapt, o să facem un curs rapid și-o să începem cu episodul 3. Dup-aia o să ne-ntoarcem la 1 și apoi o să dăm înainte la 12, după care o să-l vedem pe 22 și…

– Hmm… de ce?

Clipesc încet. Așa este. Nu vorbesc cu o admiratoare, ci cu o viitoare admiratoare. Trebuie să-i explic regulile serialului mai întâi.

– Serialul TV a fost făcut pentru posturile de televiziune independente. Nu a urmărit o intrigă liniară, așa că lucrurile s-au întâmplat, pur și simplu, când au hotărât scenariștii să se întâmple. Așa că mai bine le urmărim în ordinea poveștii din Starfield.

Râde.

– Bine! O să mă fac că înțeleg ce spui.

Se duce spre masa de lucru mică din colț, unde observ cu bucurie că există o mașină de cusut, și scoate o trusă cu tot felul de ustensile. Caut serialul pe diverse rețele de streaming, apoi selectez episodul, după care mă târăsc înapoi și mă așez pe tronul meu verde și moale, așteptând genericul de început. Nu pot să nu mă uit la Sage, care meșterește la haina tatei.

O atinge așa de ușor, de parcă fiecare fir ar fi de mătase, pipăie cusăturile cu degetele, de parcă ar cunoaște-o la fel de bine ca mine. Partea lungă din spate nu mai e țeapănă, iar gulerul a început să se cam roadă, dar îl netezește oricum, ca să vadă croiala.

– OK, zice și îmi face semn să mă ridic. Sus!

Pun pe pauză și mă ridic de pe fotoliu. Sage dă din cap și se învârte în jurul meu, ridicându-mi un braț, apoi pe celălalt, măsurând totul, de la talie la gât. Când termină, întoarce una dintre mâneci pe dos și face semne cu cretă, apoi înfige ace cu gămălie peste tot, formând niște falduri ca niște corturi mici. Când termină, întinde haina pe jos și caută ceva în trusă. Scoate foarfeca și se pregătește să taie pe linia trasată cu creta, calmă și relaxată. Probabil că așa arată și criminalii în serie lipsiți de orice umanitate când încep să distrugă ceva frumos…

– Stai! scâncesc eu. Ce faci?

Mă privește cu coada ochiului.

– Modificări, Elle.

– Dar o tai!

– Pentru modificări.

– Dar...

Oftează.

– Uite ce e, vrei să-ți vină sau nu? Ți-am spus: nu poți să umbli doar la tiv, trebui să te bagi în cusături și alte cele. Ori îmi spui să mă opresc și încerci să câștigi concursul prin nostalgie, ori mă lași să-mi fac treaba și să te ajut să ieși învingătoare.

Ezit, uitându-mă când la ea, când la haină. Poate că are dreptate. Îmi țugui buzele, dau din cap și o las să taie cusăturile fine pe care le-a făcut mama cu ani în urmă. Privesc cum Sage deapănă, fir după fir, povestea părinților mei și cum începe genericul de la Starfield.

În mijlocul celui de-al treilea episod, o voce aspră se aude de deasupra:

– Sage! Ești aici?

– Da, mamă! răspunde ea și pe scări se aude zgomot de pași.

Eu nu zic nimic, pentru că sunt captivă în haină, într-o pădure de ace cu gămălie care nu mă lasă să mă mișc nici măcar un centimetru.

O femeie cu părul grizonant ajunge pe treapta de jos. Pare la fel de surprinsă ca mine, dar, după aceea, zâmbește cu căldură.

– A… Elle, nu-i așa?

– Bună ziua, doamnă Graven.

– Te rog, spune-mi Wynona, zice și întinde mâna spre mine. Mama lui Sage.

– Cred că și-a dat și ea seama, remarcă Sage, încrucișându-și brațele. Ținând cont că tu ai angajat-o?

– Ar fi putut să creadă că sunt sora ta.

Mama lui Sage se apleacă spre mine și îmi șoptește ironic:

– Încă mi se cere buletinul când mai merg la vreun club, să știi.

Sage își dă ochii peste cap.

– Nu o lăsa să-ți îndruge prostii, continuă mama lui Sage. În spatele părului și machiajului ăluia se ascunde o puștoaică foarte sensibilă.

– Mamă! se smiorcăie Sage. Încetează! Suntem cam ocupate acum.

– Bine, bine. Elle, rămâi la cină? zice ea zâmbind din colțul gurii. Azi e seara cu friptură vegană[18]!

Mă uit la ceas și înjur în sinea mea. Când s-o fi făcut 08.30? Sar în picioare și încep să împăturesc repede costumul.

– E târziu. Îmi pare rău. Mai e un pic și se face ora la care trebuie să intru-n casă.

Sage flutură din mână.

– Lasă costumul aici. Ai grijă, nu i-am scos acele de la umeri! adaugă ea când ridic haina și scâncesc.

Îi dau drumul și îmi bag în gură degetul la care m-am înțepat. Mă privește răbdătoare.

– Ți-am zis eu.

Ezit, uitându-mă în jos la haină.

– N-o să pățească nimic, puiule, zice mama lui Sage, râzând. E pe cele mai bune mâini.

Dau din cap și îmi iau geanta goală.

– Bine.

Urcăm scările până la parter. O aromă dulceagă plutește dinspre bucătărie, făcându-mă să-mi chiorăie mațele. În casa familiei Wittimer nimic nu miroase vreodată măcar pe jumătate la fel de bine ca seara cu friptură vegană de aici. Probabil pentru că uneori condimentez mâncarea cu lacrimi pentru carbohidrații pe care nu-i vom mânca niciodată.

Sage mă conduce la ușă, iar mama ei îmi strigă din bucătărie:

– Mi-a făcut plăcere, Elle! Poți să mai treci pe-aici când vrei tu!

– O s-o vezi mâine! îi strigă Sage.

Ies din casă.

– Scuze! Uneori, mama-și bagă nasul în treburile tuturor.

– Îmi place de ea, îi răspund eu. E de treabă.

– Da, dar ia încearcă să trăiești cu ea. Ești sigură că nu vrei să te duc cu mașina?

Clatin din cap, gândindu-mă la Catherine și la Giorgio și la pica pe care i-o poartă Dovleacului din cauza problemelor cu toba de eșapament.

– Nu, e frumos afară. Aș vrea să fac o plimbare. Dar, ă, mersi.

– Cum vrei.

Mă salută milităreste, iar eu cobor scările verandei și mă îndrept spre capătul străzii. După câțiva pași, îmi dau seama că zâmbesc. Pentru prima oară, abia aștept ziua de mâine, și nu-mi amintesc să mai fi așteptat cu nerăbdare ceva de la a douăzeci și cincea aniversare a serialului Starfield, cu doi ani în urmă. Și chiar și atunci, abia am așteptat să văd înregistrarea, când Catherine și gemenele se aflau la schi, la două săptămâni după difuzare.

De data asta e altfel. Mi se pare că e ceva ce pot controla. O fericire pe care o pot controla. O fericire care e doar a mea. Nu mi-am dat seama că mai există așa ceva. Nu credeam că mai există în universul ăsta. Credeam că după moartea tatei a dispărut în celălalt univers, în care el încă trăiește.

– Hei! strigă Sage de pe verandă. Elle! Când ziceai că e concursul?

– De vineri în două săptămâni, îi răspund și îmi dreg apoi vocea. E destul timp?

– Cinșpe zile?

Urmează o pauză lungă. După care îmi face semn că e în regulă.

– Glumești? Cu mine orice e posibil.

Numită și seitan, carnea vegană este un preparat pe bază de făină bogată în gluten și apă (n.red.)

DARIEN

Filmăm zece ore încontinuu, ca să nu mai zic de cele două ore petrecute la machiaj și de timpul în care îl așteptăm pe Calvin să își învețe naibii replicile (poate că sunt puțin mai greu de rostit cu dinții de rechin ai lui Euci, dar nu l-a obligat nimeni să-l interpreteze pe Euci, așa că nu mă simt prost deloc).

După ce regizorul ne strigă, în sfârșit, că am terminat pe ziua de azi, Calvin își dă jos haina atât de repede, că asistentul lui nici măcar nu apucă să o prindă, așa că aterizează pe jos, în praf. Sare de pe scenă, scoțându-și dinții ascuțiți din gură. N-ar putea să aștepte și el până ajunge la rulota cu costume măcar? Frate!

Gail vine imediat spre mine și își bagă mâna în buzunar.

– A tot bâzâit în neștire, zice ea. Cine încearcă să dea de tine cu atâta insistență?

– Nu știu.

Iau telefonul și deblochez ecranul, pe care se afișează un șir lung de mesaje albastre.

Elle 18.42

— Am început să-i povestesc despre Starfield unei prietene.

— Va fi foarte interesant.

— Te țin la curent.

Elle 19.02

— Ieri m-am gândit: nu e impresionată.

— M-a tot întrebat chestii de genul: „Ce e un condensator de flux solar și de ce e stricat?“

— Pfff, pământenii ăștia.

Zâmbesc fără să vreau. „Pământeni“ le spun cei care călătoresc printre stele celor care preferă să locuiască pe o planetă. Celor care rămân mereu în același loc, cu orizontul lor limitat. E ca și cum ai face pe cineva „încuiat“ în lumea din Harry Potter.

Derulez în jos. Atât de multe mesaje! Mi-a scris un roman întreg. Doar pentru mine.

Elle 19.32

— AZI: Al cincilea episod, mai puține întrebări.

— Coarnele retezate ale generalului i-au părut că seamănă cu niște sâni.

— Vai, vai, Carmindor!

— De fapt, chiar seamănă.

— Hm.

— (Știu că ești ocupat probabil, dar trebuie să-i spun cuiva, că altfel explodez.)

Elle 19.35

— Pauză de mers la baie. Ce zici? Episodul șase sau sărim la zece?

— Sărim la zece, răspuns final.

Elle 20.10

— CEA MAI BUNĂ IDEE DIN TOATE TIMPURILE.

— Ah, și e episodul cu Carmindor la duș.

— Adică, nu tu la duș… sunt convinsă că faci duș.

— Și nu că aș fi oripilată dacă m-aș gândi la tine făcând duș.

— Mă refeream doar că e episodul în care celălalt Carmindor e sexy când face duș.

— Nu ca și cum TU n-ai putea fi sexy…

— Of, Doamne!

— Mai bine tac.

Aici se încheie mesajele, dar râd așa de tare, încât încep să mă usture buzele. Dintr-odată, faptul că mi-am luat bătaie de la Calvin Rolfe, care se crede mult mai bun ca mine, nu mai pare așa de îngrozitor.

– Zâmbești. Ce s-a întâmplat? Gail se ridică pe vârfuri să arunce o privire pe furiș la mesaje, dar închid telefonul și mi-l bag în buzunar înainte să apuce să citească despre mine la duș. E fata aia din Seaside?

– Nu, zic eu. Doar o cunoștință pe care mi-am făcut-o de curând.

– Cum, la întâmplare? ridică din sprânceană Gail. Adică o străină? Doar nu crezi că ea o fi…

– Nu e ea turnătoarea. Mă duc să mă schimb.

Cobor de pe scenă, iar Gail mă urmează, ca să mă întrebe mai multe. Până traversăm parcarea și ajungem la rulota cu costume, aerul pare umed și irespirabil. De cealaltă parte a gardului de sârmă care înconjoară complexul de clădiri, o fată mă strigă pe nume.

– Te iubesc, Darien! Uită-te încoace! Darien!

Mă uit într-acolo, punându-mi masca de Darien Freeman, și le fac cu mâna. Fetele țipă.

– Nu te pune rău cu ele, mă ceartă Gail.

– Doar le salut. N-am voie?

Le aruncă un zâmbet fals admiratoarelor, cu dinții încleștați.

– Nu fără bodyguard.

– Strici toată distracția.

În rulota cu costume, Nicky, managerul, bate haina lui Calvin, ca să o scuture de praf, bombănind ceva nedeslușit. Bineînțeles că a trebuit să-i strice Calvin toată buna dispoziție, ca să fie și mai ciufut când îi voi zice că mi se desface un nasture de la costum. Același nasture. Din nou.

– Trebuie să-mi fac griji în legătură cu fata asta? întreabă Gail, urmându-mă printre rafturile cu costume.

Mă hotărăsc să mai aștept și să-i spun lui Nicky de nasture mâine. Mă voi preface că nu am observat până atunci. Doar sunt actor, nu?

– Nu cred.

Îmi dau jos haina și iau un umeraș. Gail se încruntă bănuitoare.

– Cum ai cunoscut-o?

Ridic din umeri.

– Pe net?

Adevărat, într-un fel.

– Darien! se enervează ea.

– Ce-i? E OK.

– Ba nu e OK, spune ea apăsat, în timp ce îmi agăț costumul unde scrie FREEMAN, D. Nu știi cine este.

– E amuzantă, drăguță și atentă.

Îmi desfac gulerul scurt și drept de la cămașă și încep să-mi deschei nasturii, apoi îmi scot partea lungă a hainei din pantaloni, gândindu-mă la fata aflată la celălalt capăt al mesajelor. Și e sinceră. De fapt, mi se pare că o cunosc destul de bine.

– Vorbiți despre...? zice Gail și face un semn cu mâna la tot ce ne înconjoară.

– Despre rulota cu costume? Când se uită urât la mine, rânjesc. Era o glumă. Știu la ce te referi, și nu, nu chiar. Adică nu știe cine sunt, dacă asta mă întrebi.

– Deci o minți?

– Nu o mint, îi răspund eu imediat, numai că acum încep să mă întreb dacă nu cumva chiar așa e. Doar că... Doar că a presupus că sunt, cum ar veni, normal, și nu am vrut să o corectez. Nu te uita așa la mine.

Dar mă privește oricum dojenitor, de parcă ar fi maică-mea sau ceva. Nu că aș fi văzut-o pe mama purtându-se vreodată așa. Presupun doar că așa ar face o mamă. Îmi dau jos cămașa; brațele mă dor de la cât am mânuit sabia azi.

– O să-i spun. Adică, într-o zi. Doar că am vrut să se poarte și cu mine cineva ca și cum aș fi un om normal, pentru o vreme.

– Of, vai, bietul actor celebru cu abdomenul asigurat care vrea să fie normal, își dă Gail ochii peste cap. Te-ai băgat până la gât, Dare.

– O să-i spun, o asigur eu. Când o să prind momentul, înțelegi? Într-o discuție normală.

– Ba nu, zice Gail. Trebuie s-o termini urgent.

– S-o termin? Alarmat, aproape că scap cămașa din mână. De ce? Nu e corect!

– Nu-mi pasă dacă e corect sau nu. E pentru binele tău, și știi și tu.

Mă privește din nou, aproape consternată.

– Te crezi maică-mea? Nu poți să-mi spui cu cine să fiu prieten!

Lui Gail îi tremură buzele.

– Dacă n-o fac eu, o s-o facă Mark. Dare… dă să zică, dar se oprește… Pur și simplu nu mai vreau probleme, înțelegi? Gata cu fotografiile! Gata cu…

– Știu, zic eu. Știu, știu.

Mă simt îngrozitor că am forțat-o pe Gail să facă pe autoritara. Nu-i place deloc și nici nu-i prea iese. Pe de o parte, știu că are dreptate, că fac un lucru prostesc și periculos și că n-o să dureze oricum.

Dar, pe de altă parte... e Elle.

– Bine, murmură ea mai mult în barbă și se uită din nou la telefon. Deci Lonny o să vină să te ia de la poarta din față. Nu-i trage clapa.

– Da, da, am priceput… Stai așa, să mă ia? Și tu?

Gail dă din colț în colț și roșește.

– Păi, eu... ies… în oraș și…

– Ai o întâlnire! o acuz eu. Ai o întâlnire și mă lași baltă!

– Șșșșșt! Îmi pune mâna la gură, ca să nu ne audă cineva. Dacă Mark ar afla că se duce la întâlnire în timp ce eu filmez, și-ar ieși din pepeni. Nu că n-ar avea voie să se ducă, doar că n-ar trebui în perioada filmărilor. Nu mai vorbi așa de tare!

Îi dau mâna la o parte, rânjind.

– E boșorogul ăla, nu?

Râd când o văd cum se face roșie ca sfecla. Chiar e boșorogul! Trădătoarea!

– Taci! Să nu sufli o vorbă sau…

– Și cu asta ce facem?

Îmi scot telefonul din buzunarul de la haină și-l ridic.

– Nu-i zic lui Mark dacă nu-i zici nici tu?

Ridic din sprâncene, în semn de încurajare, iar Gail își mușcă buza, evident neștiind cui să îi rămână loială. Dar se pare că, oricine ar fi boșorogul ăla, merită, pentru că, în cele din urmă, cedează.

– E o idee proastă, oftează ea. Dar, fie.

După ce se asigură că mi-am primit ordinele pe seara asta, Gail pleacă, informându-l pe Nicky că sunt în rulotă. Gail, trădătoareo.

Până să mă dezmeticesc eu, Nicky și ajunge la mine, cu viteza luminii, și îmi smulge cămașa din mână.

– Nu poți să o pui în cui, pur și simplu! țipă el. Are o voce foarte pițigăiată pentru cât de solid e. Și haina? N-ai murdărit-o, nu?

Îmi smulge haina din mână și întinde brațul, privind-o. Nasturele slăbit îi atrage atenția și îi tresare mustața.

– Te-ai cam îngrășat, bag seama.

– Ba nu, zic eu, dându-mi jos pantalonii cât mai defensiv posibil. Și dacă mă-ngraș, e vina mea? Proteinele alea se depun.

Pufnește, mă mai privește o dată – sunt tot numai mușchi – și face repede stânga-mprejur, probabil spre mașina de cusut cu care-mi va repara haina. Mă îmbrac cu uniforma de civil: șort cu PRIVEȘTE! ȚINTEȘTE! APRINDE! Tricou, hanorac… Și plec înainte să observe marginea murdară de noroi a pantalonilor.

Afară, fetele mă strigă din nou, dar îmi trag gluga pe cap și mă îndrept spre poarta din față, unde mai sunt o mână de admiratoare cu afișe și tricouri cu ÎL IUBESC PE DARIEN, cu inimioară în loc de „iubesc“, scris pe sâni.

Cât îl aștept pe Lonny să mă ia cu mașina, îmi scot telefonul din buzunar. Mesajele de la Elle luminează în întunericul din jur. Ultimul mesaj l-a trimis cu trei ore în urmă. Probabil că se simte absolut groaznic. Deschid tastatura și încerc să spun ceva deștept.

„Te gândești des la mine făcând duș?“

Nu, nu pot spune așa ceva. Șterg.

„Te asigur, Carmindor ar fi gelos PE MINE dacă m-ar vedea la duș.“

Ăăă, clar nu. Șterg în timp ce mă îndrept spre marginea parcării. Îmi mai trec câteva răspunsuri prin minte; unele dintre ele cu ea la duș. Ceea ce e o prostie, pentru că nici nu știu cum arată sau câți ani are sau de unde e. Nici măcar nu știu cum să mi-o imaginez. Într-un fel, cred că m-am gândit mereu la ea ca la prințesa Amara.

În sfârșit, când ajung la poartă, creierul meu reușește să încropească un răspuns și scriu un mesaj pe care să nu-l regret de dimineață.

23.13

— Sunt flatat că te gândești la mine.

E penibil și plictisitor, dar măcar e ceva. Și exact la timp, pentru că, imediat ce îmi ridic privirea, văd SUV-ul amenințător al lui Lonny, cât un tanc, lângă poartă.

– Șefu', zice el, dând din cap, când urc în mașină.

– Hei, îi răspund eu.

E liniște, cu excepția murmurului unei emisiuni de pe postul național de radio. Imediat ce îmi bag telefonul în buzunar, sunetul dulce al răspunsului lui Elle se aude mai tare ca radioul. Nu s-a culcat încă?

– Iubita?

Îmi ridic privirea, surprins. Chipul lui Lonny e indescifrabil, ca întotdeauna, de parcă ar fi fost instruit expres să nu își arate emoțiile. Nu prea știu ce să-i zic, așa că îmi scot telefonul, iar fața mi se luminează de la ecran.

Elle 23.13

— De fapt, mă gândesc mult la tine.

Blochez la loc telefonul. Probabil că par jenat sau fâstâcit, sau ceva, pentru că îl văd pe Lonny ridicând din sprâncene în oglinda retrovizoare.

– Mă gândeam eu, zice în timp ce se îndreaptă în scaun. E pe bune?

Nu știu de ce, dar nu-l pot minți.

– Da. E pe bune.

Dă din cap.

– Nu-ți face griji, șefu'. Nu spun la nimeni.

Mașina pornește greoaie în noapte și mai citesc o dată mesajul de la Elle. Poate că un duș rece n-ar fi o idee rea.

ELLE

În ultimele șapte zile, am ajuns să mă pricep extrem de bine să intru pe furiș în casă. Acum e aproape nouă, ora la care ar trebui să fiu acasă, dar umerii par a fi o treabă delicată, iar Sage m-a tot pus să probez haina și a tot pus o mie de bolduri, până când liniile au arătat bine. În plus, e posibil să ne fi distras puțin și Starfield. Dar mai avem o săptămână la dispoziție… Cel puțin dacă nu intru în vreo belea.

Cum intru pe ușă, Catherine îmi aruncă o privire de pe canapea și mă urmărește pe hol când mă îndrept spre scări. În poală are deschisă revista Vogue Weddings, iar în mână, un pahar de vin.

– Unde ai fost? se aude vocea ei calmă, când mă aflu cam pe la jumătatea coridorului. Le-am pus pe fete să facă curat în pod, pentru că erai plecată.

– Am spălat rulota, ca ieri.

Mă uit în sus pe scări. Trebuie doar să ajung în camera mea. E tot ce trebuie să fac.

– Iarăși?

– Da. Și-o să trebuiască s-o spălăm și mâine. Îndrug minciuni cu nemiluita. Ca să fie totul igienizat cum trebuie, adaug eu.

Ia o gură de vin.

– Ți-am spus că e un loc de muncă oribil. La club n-ai fi fost nevoită să faci lucruri din astea scârboase.

Mă prefac că zâmbesc.

– Nu mă deranjează, zic și urc grăbită scările.

Când trec pe lângă camera gemenelor, ușa se deschide.

– Hei, ciudato, ne poți ajuta cu ceva o clipă?

E Chloe, care zâmbește foarte frumos. Cam cum ar zâmbi o pisică unui canar.

– Nu, lasă! strigă Cal de undeva din cameră și mi se pare ceva ciudat. N-avem nevoie de ajutor!

– Taci din gură, se răstește Chloe la sora ei, apoi se întoarce spre mine. Pentru că tu n-ai făcut nimic, am crezut că n-o să mai terminăm niciodată curățenia în pod, dar a meritat cu vârf și îndesat. Și acum avem și noi, în sfârșit, ceva pentru concursul ăla tâmpit.

Mă încrunt nedumerită.

– Vă înscrieți și voi? Încerc să nu râd, serios încerc. Hai, mă, Chloe. Nici măcar nu vă uitați la Starfield!

Zâmbește afectat.

– De-asta și vrem să știm ce părere ai despre costum.

Of, asta trebuie să fie bună. Catherine nu are cum să le fi dat bani să-și fi luat un costum ca lumea de pe Etsy; urăște Starfield, deci categoric n-ar fi făcut-o. Așa că trebuie să văd ce monstruozitate din nailon or fi cumpărat. Cu cât văd mai repede, cu atât voi putea să scriu mai repede despre idiotul de Darien Freeman care a rămas pe acoperiș.

– Bine, le zic eu. În ce vă costumați…

Dar, în clipa în care intru în camera lor, cuvintele îmi rămân în gât.

Cal nici măcar nu se poate întoarce spre mine, întrucât își împletește de zor părul în fața oglinzii înalte, într-o rochie superbă de mătase.

Costumul mamei.

– Ce părere ai? întreabă Chloe, zâmbind afectat.

Ce părere am? Că mi se frânge inima. Îmi amintesc cum arăta rochia când se învârtea mama în ea, de parcă s-ar fi rotit întreaga galaxie, de parcă ar fi sclipit toate stelele la noi în sufragerie. Acum e ca o stafie, care se învârte întruna, dansând prin sufragerie, bătând cu pantofii ei strălucitori pe parchet ca o inimă.

Chloe arată cu mâna spre picioarele lui Cal.

– Eu n-am putut să mă încalț cu pantofii ăia tâmpiți… Cine face pantofi de sticlă? Dar lui Cal îi stă bine cu ei, nu-i așa?

– Unde ați... dau să zic, dar îmi simt inima în gât bubuind, tăindu-mi respirația. Unde ați găsit-o?

– Într-un cufăr cu alte porcării, răspunde Chloe.

Cuvintele ei mă dor și mă trezesc la realitate.

– E costumul mamei! strig eu. Nu e o porcărie!

Probabil că asta voia să mă audă spunând, pentru că se luminează la față și zâmbește.

– Deci chiar este unul dintre costumele alea idioate din serial! Ți-am spus, Cal.

– Ne trebuie doar o săptămână, adaugă Cal, de parcă ar fi fost o consolare. După care o s-o punem la loc.

– Dar nu e a voastră! ripostez eu.

Cal tresare, dar Chloe pufnește.

– Așa cum nu este nici a ta. Nu-ți văd numele scris pe ea.

– A fost a mamei!

– Da, bine… Chloe ridică din umeri. Și casa la fel.

Rămân cu gura căscată, de parcă m-ar fi plesnit efectiv.

– Dar... Dar Catherine nu vă va lăsa să mergeți la convenție.

Chloe plescăie și îmi spune:

– Păi, poate că am mințit și i-am spus că avem campionat de tenis weekendul ăla. Cal va participa la concurs și vom câștiga și ne vom remarca făcând cunoștință cu Darien Freeman, ceea ce ne va face vlogul celebru. Vom fi faimoase. Și, nu se știe, adaugă ea, rânjind tot mai tare, poate că Darien se va și îndrăgosti de mine.

Îmi încleștez pumnii.

– Nu vă las să mergeți. O să-i spun lui Catherine…

– Și noi îi vom spune de ce ai tot întârziat zilele astea. Ai fumat iarbă sau cine știe ce nenorociri oi mai fi făcut cu fata aia, cum o cheamă, Sage.

– De unde…

– James te-a văzut intrând în casa ei azi. Deci ce-ai făcut? Te-ai lăsat de băieți, gata? Zâmbește înfumurat, știind că vorbele ei taie în carne vie. Și așa și fac, ca niște fierăstraie. Pentru că e penibil dacă ai ales-o pe ea, adaugă.

– Chloe, termină, zice Cal, plecându-și privirea.

– Nu, zice Chloe simplu. A amenințat că ne va turna, așa că, dacă ea ne toarnă pe noi… și noi o turnăm pe ea. Vom merge la concurs și vom câștiga, și-l vom cunoaște pe Darien, chiar dacă trebuie să continuăm cu tâmpenia asta de Star Wars…

– Starfield, o corectează Cal.

– Mă rog. Vom câștiga și-l vom cunoaște pe Darien și va fi minunat… Și nu voi lăsa un nimeni ca tine să ne strice socotelile.

Apoi trântește ușa, închizând rochia mamei într-o cameră plină de coșmaruri.

– Danielle! mă strigă Catherine de la parter. Vasele!

Dacă îi spun lui Catherine, atunci nu știu ce-ar putea să-i facă costumului, dar, dacă nu-i spun... Atunci? Atunci vor câștiga ele. Poate nu concursul, deoarece cosplay înseamnă mai mult decât să defilezi într-un costum, dar se vor înscrie. Cu costumul mamei mele.

Strâng din pumni, cobor repede să spăl vasele și să strâng mâncarea, cu mâinile tremurânde. Dacă nu termin de modificat costumul tatei, dacă nu demonstrez că cosplay înseamnă mai mult decât să te îmbraci cu ceva, atunci vor învinge. Poate că nu vor câștiga concursul, dar mă vor înfrânge pe mine. Și nu pot lăsa să se întâmple asta… Nu cu costumul mamei.

Nu la convenția tatei.

Nu în universul acesta.

DARIEN

– Darien, e Mark, îmi zice Gail, întinzându-mi telefonul. Zice că tot încearcă să dea de tine de câteva zile.

Dau pagina din cartea pe care-o citesc acum – Batman: Year One.

– Ah, el m-a tot sunat? Am crezut că o fi cineva care vrea să-mi vândă ceva...

– Darien, zice ea scurt, pe tonul acela cum că nu înghite rahaturi din-astea.

Oftez, închid cartea și apuc telefonul.

– Bună, M…

– Cu cine erai tu cuplat? mă întrerupe Mark.

Rămân cu gura căscată.

– Ă...

Să fie oare o întrebare-capcană?

– Cu Jess? zic eu.

– Ah, bun, deci îți amintești.

– Normal că îmi amin…

– Atunci de ce TMZ scrie că o înșeli? întreabă el pe un ton aspru.

Îi arunc o privire lui Gail, care stă pe marginea patului meu, mușcându-și unghia de la degetul mare și dând din picior, agitată. Sigur nu i-a spus ea. N-ar fi făcut așa ceva. Mă ridic în scaun.

– Ce s-a întâmplat? mă întreabă ea pe muteşte.

Suntem în camera mea de hotel, mare și frumoasă, ce-i drept. Dar pereții sunt ca hârtia de subțiri, și Jess se află chiar alături. Într-o oră filmăm o scenă cu o urmărire spațială și nu vreau să ne simțim aiurea.

Îi spun și eu tot așa, pe mutește:

– Mark știe de mesaje.

Gail se face albă ca varul și clatină din cap.

– Nu de la mine, zice ea.

Știu că nu i-a spus ea. Acum o am și eu la mână cu ceva, de când cu Boșorogul. Să fi fost Lonny, atunci? Nu, pare genul de om care se ține de cuvânt.

– N-am pe nimeni, zic eu. Sunt doar zvonuri, OK?

– „Zvonuri“, repetă Mark. Atunci de ce aud din toate părțile că nu mai scoți nasul din telefon?

Mă pregătesc de impact, de parcă îi va ordona lui Gail să-mi ia telefonul; gândul că nu voi mai putea să-i scriu lui Elle mă sperie și mă întristează.

Dar apoi râde, de parcă ar încerca să detensioneze atmosfera.

– Trebuie să ai grijă, puștiule. Ești imaginea Starfield. Ar da tare prost să fii cuplat cu partenera din film și să calci strâmb. Știi ce ar trebui să faci? O să-mi spună oricum, chiar dacă nu vreau să știu. Ar trebui s-o pui pe fata aia în așteptare. Distrează-te cu Jess. Tocmai am vorbit cu managerul ei și vă pregătim o întâlnire țuț, bine? Azi, după filmare. Poți să faci așa, da?

Nu zic nimic o clipă, privind în jos la telefonul din poală. Să nu vorbesc cu Elle? Cât timp? O săptămână, cât a mai rămas până terminăm filmările? Până la ExcelsiCon? O săptămână nu pare așa de mult, iar imediat după ce încheiem filmările, eu și Jess vom pune capăt „relației“ și o să-și vadă fiecare de viața lui...

Ca și cum Elle ar ști că vorbesc despre ea, telefonul mă anunță că am primit un mesaj. Văd pe ecran numele ei.

08.47

— Aoleu, Car!

— Aoleu!

— Câinele unui vecin, m-am dus să-i dau de mâncare pentru că latră și

— Car, e de rău! O urăsc pe mama mea vitregă!

— O urăsc așa de tare!

— Stăpânul lui o să-l ducă la adăpost.

— LA ADĂPOST!

Las jos telefonul ca să-i răspund.

08.49

— Rahat. Îmi pare rău.

Elle 08.49

— Pur și simplu, nu știu ce să fac, Car.

— Nu e vina lui Frank, sărăcuțul!

— Ea câștigă mereu. MEREU!

— Sunt neputincioasă. Întotdeauna sunt!

„Neputincioasă.“ Știu și eu cum e să te simți așa. Mă simt inutil, gândindu-mă că o să-l las, pur și simplu, pe Mark să-mi spună cu cine pot și cu cine nu pot vorbi. Dar e tata; oare nu știu tații mai bine? Nu știu ei cum e cel mai bine?

– Darien? Mai ești acolo? se aude vocea lui Mark în difuzor. S-a întrerupt? M-ai auzit? Telefon tâmpit...

– Am înțeles, Mark, îi răspund eu, apucând din nou telefonul.

– Știam că te vei da pe brazdă! mă îmbărbătează el, de parcă ar fi cine știe ce progres în relația noastră. Nu uita de întâlnirea de diseară. Să fii în formă maximă. Să fii la înălțime, ca întotdeauna, da?

– Da, răspund eu printre dinți și închid, după care mă uit la Gail. Data viitoare când sună, sunt ocupat.

Gail se încruntă.

– Darien, poate că are dreptate. E doar o săptămână... zice și își coboară privirea spre telefon, șovăitoare. Adică ascultă-l doar o săptămână…

Telefonul îmi vibrează din nou.

Elle 08.52

— Nu știu ce să fac.

Mă uit din nou la Gail, care își ridică pur și simplu mâinile, apoi se întoarce pe canapea, ca să se uite la știrile de dimineață.

– Nu văd nimic.

08.52

— Liniștește-te! Hai să ne gândim!

— Ai avea unde să-l ții tu? Să ai grijă de el o vreme?

Elle 08.52

— Nu.

— Nu pot să fac nimic.

08.52

— Dar prietena ta? Tipa aia căreia i-ai tot zis de Starfield?

Elle 08.53

— Îmi zici SĂ-L FUR pe Frank??

08.53

— Spun că ar trebui să nu mai fim neputincioși.

— Uneori n-ar trebui să fim Carmindor.

— Uneori ar trebui să fim Amara.

ELLE

Măcar lui Frank îi place în rulota cu mâncare. S-a băgat într-un colțișor răcoros lângă frigider, pe care l-am cedat cu drag (bine, eu l-am cedat cu drag, Sage nu prea a avut încotro). În zilele caniculare de vară, Charleston este ca o cloacă de umezeală și insecte, iar să fii închis într-o cutie de tinichea e de-a dreptul sufocant. Nu doar sufocant, ci și cald ca-ntr-un cuptor.

Îmi fac vânt cu o spatulă, cu obrazul lipit de tejgheaua rece, și sunt literalmente pe punctul de-a leșina din cauza căldurii, când îmi amintesc ceva. Mă redresez repede și mă uit la telefon să verific data de azi, dar am dreptate. Cu livrare rapidă, azi e ziua.

– Franky-Tanky primește mai multă atenție decât mâncarea, bombăne Sage, încruntându-se la câine, în timp ce un alt turist înamorat pleacă gângurind despre grăsunelul de Frank.

Franco o privește cu ochii lui mari, căprui și cu limba atârnându-i pe-afară. Sage se încruntă.

Eu îl mângâi pe cap.

– Îmi pare rău, cuțu, dar farmecul tău personal n-are niciun efect asupra ei.

– Nu pot să cred că l-ai furat din curte. Probabil că încălcăm o mie de reguli de igienă în clipa asta.

– O mie și una, adaug eu, înhățând un cartof dulce din friteuză.

Îl bag în gură și îmi dau repede seama de greșeală, apoi încep să-mi fac vânt la limbă.

– Frige, frige, frige!

– Așa-ți trebuie, jubilează Sage.

Are părul dat pe spate și pe cap un batic și molfăie o gumă la care a mestecat aproape toată după-amiaza.

– Deci te-a convins să-l furi băiatul ăla misterios al tău? întreabă ea, dând pagina de la ultimul număr din Vogue.

– Nu m-a convins. Mă gândeam deja la varianta asta. Dar a spus ceva ciudat: că ar trebui să nu mai fim atât de neputincioși. Oare ce vrea să spună cu asta? Oare are și el o mamă vitregă rea? Sau se referea la altceva?

Ridică din umeri.

– De ce nu-l întrebi?

Pufnesc.

– Aș vrea eu.

– De ce?

– Pentru că abia dacă vorbește despre el. Sunt norocoasă că mi-a spus chiar și atât. Adică, dacă nu vorbim despre Starfield sau despre integritatea condensatorului de flux solar, atunci doar... Nu știu. Vorbim despre mine. Nu despre el. Cred că ține foarte mult la intimitatea lui.

– Crezi?...

Îi arunc o privire ucigătoare de-aici, de lângă friteuză, și își ridică mâinile, semn că se predă. Frank latră, dând din coadă.

– Vezi? Frank este de acord.

Îl scarpin după urechi și mă uit din nou la telefon.

– Hei, pot să-ți cer o favoare?

– Deja am grijă de câinele tău până-i găsești un cămin permanent, zice Sage sec. Ce altceva mai dorești de la mine, Regină?

Rânjesc inocent.

– Încântătoare slujitoare, am putea noi oare să trecem pe la sălașul meu înainte de corvoada care ne așteaptă diseară la tine în subsol? Gemenele nu-s acasă și aștept un curier...

Sage oftează mult mai tare decât ar fi nevoie, răsfoind revista.

– Probabil că am putea... zice și își ridică privirea. Ce aștepți? întreabă, ridicând din sprânceană.

– Bilete, zic eu. La ExcelsiCon.

– Bilete? La plural?

Încep să mă înroșesc.

– Păi, da. M-am gândit că ți-ar plăcea și ție să vii; fac eu cinste. Pentru că, na, lucrezi la costum și...

– Dar e pentru portofoliul meu. Deja mă aleg cu ceva din toate astea.

– Știu. Doar că… E OK și dacă nu vrei să vii.

Mi se împleticește limba și încep să-mi frâng mâinile în mănușile de plastic.

– A fost o prostie din partea mea să nu te întreb mai întâi…

– Glumești? Când îmi ridic privirea, o văd pe Sage radiind. Mi-ar plăcea la nebunie să vin!

O privesc surprinsă.

– Serios?

– Da! Sună tare de tot!

Franco latră din nou.

Arată cu degetul mare spre el.

– Vezi? Și Frank e de aceeași părere! Mersi. Va fi grozav. Adică va trebui să ne gândim cum să ajungem acolo, pentru că mama nu mă lasă să scot Dovleacul din oraș…

– Cu autocarul. La șase jumate dimineața. Și apoi mai e unul care se întoarce la opt seara, îi zic eu.

Fusesem la autogara Greyhound în dimineața aceea, cu bicicleta, și cumpărasem biletele; erau nereturnabile. După ce am luat și biletele la convenție, am rămas aproape fără niciun ban.

Sage râde.

– Te-ai ocupat de toate, nu-i așa?

– A trebuit. E ca în Jaf în stil italian. Doar că de data asta eu sunt marfa.

– Mie mi se pare că seamănă mai mult cu Sam și Frodo care se furișează în Mordor, îmi răspunde ea.

O privesc blocată.

Ridică din umeri.

– Ce-i? Am sânge de hobbit.

– Aragorn sau Boromir?

– Mai degrabă Arwen, dacă înțelegi ce vreau să zic.

Sage îmi face cu ochiul. Zâmbesc, dar apoi îmi amintesc ce au zis gemenele despre mine și Sage. Și apoi îmi amintesc imaginea îngrozitoare, imposibil de șters din minte, a lui Cal în costumul mamei. Mă uit la bucățile de legume care se prăjesc.

– S-a întâmplat ceva? zice Sage. Aoleu, te rog, nu-mi spune că nu poți fi prietenă cu o lesbiană.

– Ce? Nu! zic eu repede. Doar că... participă și ele. Gemenele.

Ridică din sprâncene.

– Nu știam că gemenele din iad sunt fane Starfield.

– Nu sunt.

– Atunci cum de se înscriu?

– Păi, mă bâlbâi eu, au găsit un costum. O rochie.

Vreau să fiu cât mai evazivă posibil. Nu vreau să știe că e costumul mamei. Încă nu vreau să recunosc. Ca o tunsoare urâtă pe care o ascunzi sub căciulă: dacă nu te gândești la ea, e ca și cum n-ar exista.

– Și, dacă nu terminăm costumul, s-ar putea chiar să câștige, și nu pot să las să se întâmple așa ceva, adaug eu. Dar nu pot nici să le spun că mă înscriu la concurs. Îi vor spune lui Catherine și se va termina totul.

Dar Sage nu se lasă.

– Cum au găsit un costum? Le ai înșirate prin casă, sau cum?

– Nu, răspund eu încet. Era... în pod. Printre lucrurile părinților mei.

Încet, pe măsură ce își dă seama, cască ochii tot mai mari. Lasă din mână revista și clatină din cap.

– Vai de capul meu! E a mamei tale, nu?

– Păi... dau să zic, dar ceva începe să mă strângă de gât.

Nu vreau să vorbesc despre rochia mamei, despre metrii de cer înstelat pe care i-a croit. Mă doare într-un loc pe care nu l-am mai simțit de opt ani, ca un mușchi dureros de care am uitat că există.

– Serios? zice ea când vede că nu-i răspund la întrebare. O să poarte costumul mamei tale? Ce aiurea! De ce nu faci ceva?

– Ce aș putea să fac, Sage? îi zic eu. Dacă mă duc la Catherine, o vor distruge. Și nici nu pot să afle că particip la concurs, pentru că i-ar spune lui Catherine și nu voi mai putea merge. Nu am cum să câștig în fața lor. Niciodată.

– Dar nu poți să le lași, pur și simplu…

– Nu le las. Participăm și noi. Așa le voi opri.

Își ține buzele.

– OK, fie. Trecem pe la tine și apoi mergem la mine… Câine! Nu mai gâfâi așa de tare! Îhh. Bălește peste tot.

Zâmbesc ușor când o văd încruntată.

– Înseamnă că te iubește.

– Aha.

Îi aruncă lui Frank o privire urâtă și se întoarce la revista ei.

Celor care nu au mai fost niciodată la mine acasă li se poate părea puțin... Stridentă. Cele mai multe case din cartierul istoric din Charleston sunt frumoase, elegante. Oamenii se gândesc, de obicei, la cele de pe Rainbow Row, zugrăvite în culori pastel, care străjuiesc promenada The Battery ca niște prăjiturele. Dar casa mea se află la marginea districtului istoric și, chiar dacă este veche, e prea nouă ca să fie clasificată drept „istorică“, dar, în același timp, prea veche ca să fie dărâmată. Așa că ea continuă să existe cumva într-un purgatoriu, cu un acoperiș prin care se infiltrează apa și o ușă de la intrare care scârțâie.

Deschid ușa și urc grăbită scările. Sage se minunează când intră în holul mare, când vede finisajele imaculate de lemn, candelabrul și sufrageria fără

pată. Cel puțin la asta se uită prietenii gemenelor când vin prima oară la noi. Sunt uimiți că e totul atât de ordonat, atât de alb, atât de...

– E atât de fără viață, se aude vocea lui Sage în timp ce mă urmează pe scări.

Încerc să mă gândesc la cel mai bun loc în care să ascund biletele la convenție. Sertarul cu lenjerie? Nu, acolo am ascuns deja banii și biletele de autocar.

– Lui Catherine îi place ca totul să fie curat.

Se duce mai încolo pe coridor, cu Frank la subraț, ca o minge de fotbal blănoasă. Dacă Catherine ar ști că am adus un câine în căsuța ei ordonată, și-ar ieși din pepeni. Ceea ce îmi aduce un strop de satisfacție: nu știe totul. Nu poate controla totul.

Sage se uită la portretele de familie cu Catherine și gemenele, zăbovind un pic mai mult pe cele în care gemenele sunt mici. Ridică apoi capul.

– Tu unde ești?

– Nu eram în alea, răspund eu, uitându-mă prin cameră.

Sub saltea? Nu, cine știe ce mai e sub ea.

– Hei, asta e camera gemenelor? Cu cele două paturi?

– Da.

Mă învârt prin cameră, căutând… până văd planurile înrămate ale navei Prospero. Bingo! Iau tabloul de pe perete și bag biletele în spatele lui.

– Hei, Frank trebuie să facă pipi, așa că o să ies.

– Vin și eu imediat!

– Nu te grăbi!

Scutur puțin tabloul, să fiu sigură că biletele nu cad, după care îl agăț înapoi pe perete. Nu au cum să le găsească acolo. Nici măcar eu nu le-aș găsi. Închid ușa de la cameră și o iau rapid pe coridor și apoi pe scări. Încui ușa chiar în clipa în care Sage iese din spatele rulotei, ștergându-și mâinile pe pantaloni.

– A făcut? întreb eu, dând ocol până la locul din dreapta.

– Fix pe petuniile mamei tale. Așa cum am sperat.

Se urcă repede la volan și învârte cheia în contact. Motorul prinde viață zgomotos.

– Să știi că nu e chiar așa nesuferit.

– Ți-am zis că o să-ți placă de el.

Reglează oglinda retrovizoare.

– Ce? A, da.

O privesc ciudat, în timp ce iese de pe alee și o pornește spre casa ei, care se află în zona de nord a Charlestonului.

– Ești bine?

– Da. Sunt bine. Dar, adaugă ea o clipă mai târziu, am o întrebare. Chestiile alea de pe haina lui Carmindor. Aripile alea două. Face semn spre mânecă și știu exact la ce se referă. La insignele Federației, care spun ce rang și modificare genetică are. Aripile stelare. Pe jacheta ta nu sunt, continuă ea. Și nu ai nici coroana.

– Da, nu erau în cufăr.

– Le putem cumpăra de pe net oare?

– Aripile stelare, poate. Dar coroana... Ridic din umeri, încercând să-mi amintesc cât costă una pe Etsy... Costă cât un copil mai mic, zic eu.

– Păi, întâiul meu născut e deja făgăduit Stăpânului Întunericului, deci ce zici dacă am confecționa noi una?

– S-o facem noi? Am impresia că glumește, până îmi dau seama că sunt singura care râde. Îmi dreg vocea. Nu, nu, nu prea cred.

Depășește o mașină care abia merge și intră pe autostradă.

– Hai, mă, doar ți-am modificat haina. Pot face minuni! Ai putea să întrebi pe un forum sau ceva? Fanii SF au forumuri, nu?

– Da, avem forumuri.

Ridică din sprânceana creionată, cu piercing.

– Aș putea... să încerc, cedez eu, în cele din urmă.

Îmi trage una veselă în umăr, ceea ce face rulota să își schimbe direcția.

– Știam eu că poți!

– Hei, ai grijă la drum!

Rânjește și se întoarce din nou spre volan. Cotrobăi după telefon, chiar dacă știu că acum Car e la muncă. Va veni și el la convenție, nu-i așa? Încerca să anuleze ceva, dar poate că n-a reușit.

Oare există posibilitatea să ne întâlnim? Oare va vrea măcar să se întâlnească cu mine? Îmi mușc buza de jos, agitată. Dacă îi vine mintea la cap după ce mă vede? Dacă se uită la mine o clipă și fuge la prima Amara care-i iese în cale ca să-l consoleze?

Dacă, în caz că ne întâlnim, nu-i place cum sunt în realitate? E mai ușor să fii cine vrei să fii când nu încerci să fii cine crede toată lumea că ești. Dar de ce-mi pasă? Urăsc că-mi pasă. Urăsc că mă gândesc la Car când ar trebui să mă concentrez doar să câștig concursul.

Urăsc că mă îndrăgostesc de un băiat pe care nu-l cunosc.

DARIEN

– Condensatorul de flux solar a atins masa critică, așa că nu… Adică… Rahat! Calvin/Euci se îndepărtează de mine, cu colții lui de rechin licărind. Ce trebuia să spun?

I-o iau înainte asistentului lui și zic:

– „Condensatorul de flux solar a atins masa critică, așa că nu văd altă soluție, Înălțimea Voastră.“

Calvin se încruntă la mine.

– Nu te-am întrebat pe tine. Ce vrei? Aplauze că știi și replicile mele?

Ridic din umeri și îmi aranjez gulerul în timp ce el își vine în fire. Regizorul secund clatină din cap, bombănind ceva către regizor. Amon încuviințează, se uită la ceas, apoi îi face semn din nou.

– OK, pauză o oră. Pauză de masă! strigă regizorul secund către echipă. În seara asta ne dau grătar! Cal, poți să-ți repeți replicile până termini de mâncat?

– Da, da, bombăne el și sare de pe scenă.

E incredibil cu ce rapiditate abandonează tehnicienii și asistenții platoul și se îndreaptă spre ieșire. Oftez, lăsându-mă pe vine lângă podul fals și mă desfac la gulerul jachetei. Platoul se golește mai repede ca tribunele la pauza unui meci de fotbal între licee.

O asistentă vine să-mi ia haina, dar îi spun că mă descurc singur. E mai mare, pare studentă, probabil la practică, deci plătită prost sau… deloc. Face semn cu degetul mare spre ușă.

– Măcar vii să mănânci?

Îi zâmbesc recunoscător.

– Da, vin și eu în câteva minute.

După ce pleacă, bag mâna în buzunar și pescuiesc telefonul. Încep să-l ascund tot mai bine. Nu mai scriu mesaje așa de des, doar în pauze, când nu mă vede nimeni. E aiurea și mă simt ca un nesimțit pentru că nu-i răspund repede lui Elle. Dar măcar îi răspund, în cele din urmă.

Elle 15.02

— Ziua 2 a lui Franky–Tanky la muncă e uau.

— E așa de dolofan de-ți vine să-l mănânci.

— [1 fișier atașat]

Elle 16.21

— Cred că în seara asta îi arăt prietenei mele ep. cu Amara.

— Să plângă puțin.

— Deși nu sunt sigură că plânge vreodată.

— Adică, eu sigur voi plânge.

— Poate e genul care plânge când plâng alții.

Elle 18.32

— Te întrebi vreodată ce s-ar fi întâmplat dacă nu l-ar fi salvat ea atunci?

Zâmbesc, pentru că la asta știu răspunsul.

19.43

— Probabil că ar fi murit.

— Și bună Scuze că nu ți-am răspuns mai repede.

— Am avut probleme că scriam mesaje la muncă

– Ia te uită, Regele de Gheață făcând ce știe el cel mai bine: să fie antisocial.

Tresar când o aud pe Jess. Îmi bag telefonul în buzunar și mă întorc spre ea. S-a schimbat de costum în pantaloni de yoga și maiou și are părul prins sus în coadă. În mâini ține două farfurii cu friptură la grătar.

Ridic dintr-o sprânceană.

– Una dintre astea-i pentru mine?

Chicotește, așezându-se lângă mine.

– Eu împart doar cu oamenii sociabili.

– Sunt destul de sociabil.

– Ba nu ești deloc, măi.

Îmi întinde oricum o farfurie.

– Cum să socializezi cu lumea dacă stai toată ziua într-un colț, scriind mesaje?

– Nu asta e meseria mea, ripostez eu, luând farfuria. Miroase apetisant. A, și uite: a ținut minte să nu-mi pună pâine sau alți carbohidrați. Doar proteine și verdețuri. Jur că, dacă aș putea să mănânc o singură bucată de pâine, n-aș mai minți niciodată când vine vorba de mesaje. Și, oricum, geniul se vinde de la sine, adaug apoi.

Jess se uită la mine.

– Hei, ai grijă, ți se vede egoul!

– Nu e ușor să fii în pielea mea.

Își bălăngăne picioarele înainte și înapoi, uitându-se spre scena de sunet.

– Managerul meu discută acum despre un proiect indie, zice ea după o clipă.

– A, da? răspund eu cu gura plină. Despre ce?

– O fată dintr-un orășel, care duce o viață dublă ca DJ. Am citit scenariul și e bun. Foarte bun. Și m-aș descurca de minune în rolul ăsta.

– Ai talentul necesar, zic în timp ce înghit. Adică nu mai aleargă nimeni pe tocuri ca tine.

– Vrei să-ți bag unu-n ochi? mă amenință ea.

Ridic mâinile că mă predau.

– E un proiect bun: mic, dar mișto, înțelegi? Și rolul mi se potrivește perfect.

Dar nu pare prea fericită. O privesc atent o clipă.

– Atunci care-i problema?

– Starfield, zice ea scurt.

– Nu... Nu pricep.

Expiră încet.

– Starfield e problema. Are o mulțime de fani, care tot ies la iveală precum ciupercile după ploaie. Stargunnerii ăia. Dacă se-apucă toți să vorbească despre el, dacă fac din el un succes...

Atunci pricep ce vrea să-mi spună.

– Dacă se vor face continuări la Starfield, nu poți accepta celălalt rol.

– Ar intra în conflict cu contractul pe care îl am aici, confirmă ea, oftând. Am deja douăzeci și doi de ani, Darien. Și sunt femeie. Știu că ție îți place asta la nebunie, dar data mea de expirare e mai curând decât a ta. Nu pot să mai irosesc trei ani din viață făcând pe prințesa spațială. Prințesele spațiale nu câștigă Oscaruri. Ciugulește morocănoasă din mâncare, separând verdețurile de friptură, încruntată. S-a zis cu rampa mea de lansare, continuă ea. Poate-ar fi mai bine să sper că o să fie un eșec… Of, Doamne, spune și se uită la mine, cu ochi mari, cerându-mi iertare. Îmi pare atât de rău. Nu am vrut să zic asta. Vorbeam și eu să n-adorm. Știu că e rolul visurilor tale. Îmi pare așa de rău! Sunt groaznică.

– E OK. Aplec capul și mă holbez la luminile portocalii, slabe acum, de pe platou. Când eram mai mic, nu-mi găseam locul nicăieri. M-am simțit mereu ca piesa aia de puzzle pe care nu știe nimeni unde s-o pună. Și apoi am descoperit Starfield și fanii lui… „Și pe Brian“, îmi zic în sinea mea… Și pentru prima oară mi-am zis că el, Carmindor, e ca mine. Și acum sunt Carmindor. Dar dacă nu sunt făcut să fiu el? Dacă chiar va fi un eșec? Dacă va fi un eșec din cauza mea?

– S-ar putea să-ți faci griji degeaba.

– Serios?

– Dacă fetele alea care țipă la gard în fiecare zi nu-ți spun nimic…

– Nu mă refer la ele, o întrerup repede. Adevărații fani. Cum ai zis și tu, tot ies la iveală, și nu cred că mă plac prea tare.

Jess își înclină capul.

– Îți place Batman, nu-i așa?

Ridic din umeri.

– Sunt fan.

Ia o gură mică de friptură și mestecă încet. Mi-am dat seama că așa mănâncă ea. Savurează bucăți mici, mâncând bucățică cu bucățică, ca o pasăre.

– Deci care îți place mai mult, Val Kilmer sau Christian Bale?

Pufnesc.

– Nimănui întreg la minte nu-i place Val Kil…

Scoate un sunet ca un bâzâit.

– Și asta nu înseamnă că nu ești un fan adevărat?

– Ce?

– Dacă îți place un Batman mai mult ca altul? Care Batman îi place unui fan adevărat?

– Ă… mă opresc când îmi dau seama ce vrea să spună. Probabil că depinde de fan.

Jess dă din cap.

– Ca actori, putem să fim altă persoană doar o perioadă și să intrăm cât mai bine în pielea ei. Suntem instrumente. Citim notele de pe foaie și le interpretăm.

Se preface că îmi cântă la vioară o piesă lentă, emoționantă, închizând ochii cu atâta delicatețe, încât mă întreb dacă nu cumva, în altă viață, chiar o fi cântat la instrumentul ăsta.

– Credeam că nu-ți pasă, o tachinez eu. Pentru că nu e un „film de Oscar".

Se oprește în toiul interpretării și lasă jos vioara invizibilă.

– Nu-mi pasă. Dar, așa cum spuneam, suntem o orchestră și, dacă tu ești dezacordat, dau prost și eu.

Dar nu mă poate privi în ochi.

– Recunoaște, îți place să fii Amara.

Icnește prefăcut.

– Niciodată!

– Jessica! o strigă o asistentă de la ieșire, ecoul vocii ei răsunând pe platoul gol acum. La telefon!

Jess o tulește rapid; probabil că aștepta telefonul ăla.

– Pentru fani, da? zice ea și iese grăbită, apucând mobilul de la asistenta ei.

Îmi scot și eu telefonul, amintindu-mi postările de pe Rebelgunner. Toate comentariile usturătoare. Jess a creat o imagine frumoasă cu orchestra, dar, dacă suntem o orchestră, atunci eu sunt vioara întâi... Care tocmai a fost îmbibată cu benzină și a primit un chibrit de la fanii care vor să o vadă cântând în timp ce arde.

Am câteva mesaje noi, toate de la Elle.

Elle 19.47

— Of, nu! Ai avut probleme din cauza mea???

— Îmi pare rău!

— N-o să-ți mai scriu așa de mult, promit-jur!

Apoi sunt fani ca Elle… Oameni ca Elle. Chiar dacă nu-i va plăcea versiunea mea de Carmindor, voi da tot ce pot. Pentru că, nu știu de ce, ea mă face să vreau să fiu mai bun. Mă face să vreau să cânt ce simt în timp ce ard, să cânt până ard de tot, ca o gigantă roșie muribundă.

19.49

— Șșșt, lasă-i să se răscoale.

— Aș prefera să promiți-juri că nu te vei opri niciodată.

Elle 19.50

— Serios?

19.50

— Serios. Îmi place să vorbesc cu tine.

Elle 19.51

— De ce?

– Zece minute! strigă cineva și tresar.

De fapt, chiar îmi tremură puțin mâinile pe telefon, nerăbdător să scriu toate lucrurile la care mă gândesc. Nu mă pot abține și scriu în continuare.

19.52

— Pentru că mă gândesc tot timpul la tine.

— Dar e o nebunie, nu-i așa? Pentru că nu ne cunoaștem. Dar simt că vreau să te cunosc.

— ... Mă fac de râs, așa-i?

– Darien? îl aud pe Amon zicând. Unde-i puștiul ăla?

– Aici! zic și sar în picioare. Vin.

Dar, înainte să mă duc, mă mai uit o dată, pe furiș, la telefon.

Elle 19.53

— Și eu vreau să te cunosc, Car.

— Îmi doresc să fi fost aici.

— Pe bune.

Mi se pune un nod în gât. Pentru că și eu îmi doresc să fi fost acolo cu ea, chiar îmi doresc, dar sunt o sută de mii de motive pentru care treaba asta n-ar merge. Pentru care n-ar putea niciodată să meargă.

– Hei, eroule! îmi strigă coordonatoarea de cascadorii de la capătul scenei de sunet, ținând în mână un ham.

Îmi pun telefonul în buzunarul hainei lui Carmindor, gândindu-mă la cum să-i spun lui Elle că, dacă m-ar cunoaște vreodată, nu i-ar plăcea deloc ce ar vedea.

ÎNCĂ DOUĂ ORE ȘI VOI FI liber. Liber, adică afară, în Olympic Park, alergând. Pentru că se pare că, atunci când ești vedetă, trebuie să muncești chiar și când nu muncești.

Lonny mârâie în spatele meu.

– Ești OK?

– Da, de ce n-aș fi?

În afară de faptul că îmi bate inima să-mi sară din piept, și n-are nicio treabă cu alergatul.

Chiar dacă Olympic Park se află în centrul Atlantei, lumea din afara lui a amuțit. Parcul ar trebui să fie închis noaptea, dar, când m-a recunoscut, paznicul m-a lăsat să intru pe furiș. Unul dintre avantajele unei fețe cunoscute, mă gândesc. Sau ale faptului că ai un bodyguard uriaș. Singur-singurel, cu aerul care-mi intră și îmi iese din plămâni și picioarele care-mi tropăie pe pavaj. Suficient ca totul să pară limpede ca lumina zilei. Suficient ca să mă facă să-mi doresc să-i spun adevărul lui Elle: că și eu aș fi vrut să fiu cu ea. Dar asta nu se va întâmpla în niciun univers, nu? Pot să fiu cu ea doar în singurul mod pe care îl cunosc, și asta nu va fi niciodată de ajuns.

Au trecut mai bine de două ore de la ultimul ei mesaj. Probabil că e supărată că nu i-am mai răspuns sau a adormit. Sau amândouă. Dar trebuie să încerc.

22.45

— Am o idee.

— Hai să jucăm Văd în jurul meu.

Bodyguardul meu aleargă mai repede decât mine și mă depășește.

– Ce nai…

– Prea încet! îmi aruncă Lonny peste umăr, luându-mi-o înainte.

Singurul lucru care chiar mi-a plăcut din tot „programul de fitness“, adică alergatul, e acela pe care nu-l mai pot face singur. Mă mir că încă pot să mă duc singur la baie, sincer să fiu. Probabil că, în curând, Lonny va sta în spatele meu și la pisoar.

Niciun mesaj. Mai scriu unul.

22.46

— Încep eu.

— Văd ceva mare.

„Te rog, răspunde“, aproape c-o implor. După o clipă, în dreptul numelui ei începe să se vadă cum că scrie ceva, după care apare un mesaj, cu un ding slab.

Elle 22.46

— Înăuntru sau afară?

22.46

— *Afară.*

Nu trebuie să-mi ridic privirea ca să știu că e senin. Nici măcar nu trebuie să se aprindă felinarele, atât de multă lumină e aici. De fapt, văd umbra bodyguardului în urma mea. Seamănă cu o scenă din filmul cu supereroul ăla cu scut.

– Dă-i…

– Blană, zic eu blazat când mă depășește. Te dai mare!

Elle 22.59

— Nu știu… Un nor?

— N-are cum.

— Cum să ghicesc dacă habar n-am unde ești, Car?

22.59

— Nț, nț, răbdare!

— Nu trebuie să știi unde sunt, ca să vedem același lucru, domnișoară padawan[19].

– Zâmbești, zice Lonny în timp ce mă depășește din nou.

Dau din mână.

– Bine, n-ai decât! Dă ture în jurul meu.

Elle 23.01

— Tot nu pricep.

23.04

— Îți dau un indiciu.

— Uită-te în sus.

— Când ai făcut asta ultima oară?

Mă uit în sus, gândindu-mă că poate face și ea la fel.

Numai stele cât vezi cu ochii. Întunericul negru ca tăciunele pare mov acum, împodobit cu miliarde de paiete. Atât de multe stele incandescente, aprinse, arzând ca niște lumânări pe cerul întunecat.

Văd...

Elle 23.09

— Cerul?

23.09

— Nu DOAR cerul. E ACELAȘI cer.

— Și dacă amândoi privim același cer, cât de departe înseamnă că suntem, DE FAPT? Ce șanse erau să ajungem amândoi pe aceeași bucată de piatră din universul ăsta imens?

– Dă-i blană! îmi strigă bodyguardul din nou, ocolindu-mă. Se pare c-ai două viteze: „încet“ și „mai încet“!

Mă uit urât la el.

– Poftim?

Lonny se întoarce și începe să alerge cu spatele.

– Dovedește, dacă nu e-așa, frumușelule!

Până aici.

M-a urmărit. M-a privit de sus cu fața aia a lui serioasă, înspăimântător de calmă. A fost mereu ca un înger plângător[20] care te hăituiește. Dar mai repede îngheață iadul decât să-l las să mă critice așa.

Îmi bag telefonul în pantalonii scurți de jogging, apoi o zbughesc după el. Accelerează. Cotim prima oară, alergând din ce în ce mai repede. Îl ajung din urmă, pas cu pas, simțindu-mi inima în gât.

– Dă-i blană! strig eu, trecând în viteză pe lângă el spre linia de sosire.

Încetinim și ne aplecăm, cu mâinile pe genunchi. Trag aer în piept; mă doare. Cred că mi-am scrântit egoul alergând.

– Am câștigat, zic eu cu răsuflarea tăiată.

Lonny începe să râdă și, după ce îmi dau seama cât de prostească e toată treaba, încep și eu să râd și apoi mă strâmb fără să vreau: mă dor coastele.

– Iată, șefule, zice el după o clipă, îndreptându-se. N-ai cum să depășești pe nimeni dacă nu te străduiești cu adevărat.

Își scutură brațele, își rotește capul înainte și înapoi, își întinde umerii masivi. Profit de ocazie și îmi scot telefonul… Încă n-am primit niciun răspuns.

Poate că Lonny are dreptate. Trebuie să mă străduiesc cu adevărat.

23.09

— Elle, poate că nu știm multe unul despre celălalt, și poate că nu sunt acolo, și poate că tu nu ești aici, dar mă bucur că împart același cer cu tine.

— Poate că ar trebui să începem să privim în sus împreună, ah'blena.

În Star Wars, învățăcel al unui cavaler sau al unui maestru Jedi (n.tr.)

Personaje din serialul SF Doctor Who sub forma unor îngeri care se transformă în piatră când sunt priviți, acesta fiind motivul pentru care apar adeseori ca niște statui cu fața ascunsă în palme, ca și cum ar plânge (n.red.)

ELLE

Ah'blena.

Inima mea. Cuvintele pe care i le-a spus Carmindor Amarei în ultimul episod. Episodul în care ea... Când Nebuloasa Neagră...

Îmi duc telefonul la piept și mă uit pe fereastră la cerul senin.

– Nu suntem singuri, zic eu încet, și îmi place cum se simt cuvintele astea pe buzele mele.

Dacă acesta este universul imposibil, atunci sper că seara asta a fost felul acela bun de imposibil.

Așa vreau să cred.

Battery park este deja plin de turiști, mulți la plimbare în trăsuri trase de cai, când dau eu fuga la rulotă. Sage nici măcar nu își ridică privirea când intru, ștergându-și cuțitul de descojit cu șorțul. Astăzi are un batic cu buline și un ruj mov-închis, spre negru.

– Începusem să mă gândesc că maică-ta te-o fi tocat mărunt și te-o fi pus în salată, îmi zice ea.

– Nu mai are mult, îi răspund eu, aruncându-mi geanta într-un colț și luându-mi șorțul din cuier, pe care mi-l leg în talie și îmi pun șapca cu „Dovleacul Magic". Deci prietenii mei de pe net spun că insignele și coroana se pot confecționa dintr-o chestie care se cheamă Wonderflex.

– Wonderflex.

– Da, și avem nevoie de un pistol cu aer cald. Sau de un föhn.

– De asta mi-am dat seama.

Sage dă țâfnoasă din cap. Lângă ea, Franky-Tanky stă fericit în pătuțul lui pe tejghea, dând din coadă la toți turiștii. O fetiță vine și-l mângâie sub bărbie, iar el o linge de mama focului. Fetița o ia la fugă țipând.

Sage continuă să taie. Îmi mai leg șorțul o dată, făcând o grămadă de noduri.

– Sau am putea să renunțăm la coroană. Adică oamenii iau cosplay-ul foarte în serios. Fac asta de ani de zile, iar noi...

– Noi ce? se oprește Sage din tăiat și își pune mâinile în șold. Suntem începătoare? Pentru că, din câte-am văzut eu, Carmindor era și el începător înainte să supraviețuiască Devastării Brinx.

– Nu poți compara un concurs de cosplay cu distrugerea unei colonii întregi.

Își dă ochii peste cap, trăgându-și mai sus mănușile de plastic.

– Uite ce e, nu vrei să câștigi?

Ezit, frecându-l pe Franco după urechi.

– Am fi niște impostoare.

– De ce? Pentru că suntem începătoare? Deci toți cei care încearcă ceva pentru prima oară sunt impostori? Hai, mă, Elle, e o prostie!

– Dar dacă...

Mă mușc de obraz în timp ce torn niște legume în friteuză, pe lângă cartofii dulci. Acestea încep să sâsâie și să scuipe ulei ca niște șerpi.

– Și dacă chiar suntem impostoare?

– Imposibil. Ești cea mai mare fană Starfield pe care o știu, zice Sage. Și, în plus, nu e interzis să încerci lucruri noi, Elle. Să tatonezi terenul. Nu vrei să

încerci?

Să încerc. Vreau să încerc o mulțime de lucruri. Vreau să merg la convenție. Vreau să particip la concurs. Vreau să mă prefac că am măcar un strop de curaj în mine, așa cum are Carmindor. Dar dacă vine și Car? Dacă participă și el la concurs?

Și apoi îmi dau seama că deja nu mă mai gândesc la competiție.

– Păi, atunci, ce vrei cu adevărat?

Ridic ușor din umeri și tresar ușor.

– Vreau ceva... ce nu cred că pot avea.

– Cum ar fi?

„Poate că ar trebui să începem să privim în sus împreună, ah'blena."

Nu știu ce să-i răspund, așa că dau, pur și simplu, din umeri, scuturând cartofii prăjiți, ca să nu se lipească unii de alții.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

Sage ridică din umeri și dă obosită din mână spre mine.

– Bine, mi-e indiferent.

După ce termină de tăiat, scoate costumul de sub tejghea, împreună cu o perniță de ace și ață albastră-închis ca haina lui Carmindor, și bagă ața în ac.

– E vorba de tipul ăla, nu? Ăla cu care îți scrii.

– Nu vreau să vorbesc despre asta, repet eu.

– Tu niciodată nu vrei să vorbești despre nimic! zice ea. Haide, dacă nici cu mine nu poți vorbi... De ce nu poți să ai, pur și simplu, încredere în mine? Vorbește și gata! Spune-mi lucruri!

Îmi iau telefonul.

– Eu doar…

– Nu sunt destul de fană sau ceva? întreabă ea, aruncând haina pe tejghea. Despre asta e vorba? Nu mă ridic la așteptările tale de fană? De ce nu mă lași să fiu prietena…

– Pentru că n-ajută la nimic! zic eu, întorcându-mă spre ea. N-ajută la nimic dacă mă plâng. Dacă ți-aș spune ce vreau, dacă ți-aș spune că îmi urăsc familia și că am o viață de rahat și că mă îndrăgostesc de unul pe care nici măcar nu-l cunosc și că îmi doresc – mamă, cât de mult îmi doresc! – să fi trăit într-un alt univers, la ce ar ajuta?

Vorbesc așa de tare, că turiștii de vizavi se întorc și se uită la noi. Sage dă să spună ceva, dar tace, apoi deschide gura din nou, ca un pește care încearcă să înghită apă, după care privirea îi alunecă spre tejghea și spre pătuțul portocaliu ca un dovleac.

– Unde-i sacul de purici?

– Ce?

Clipesc. Mă uit spre Franco. Care nu e acolo. Nici jacheta.

Când ne aplecăm peste tejghea, vedem un șoricar maro și gras alergând printre picioarele unei familii de turiști, cu un material albastru fluturând în urma lui.

– Îl prăjesc! strigă Sage, dându-și șorțul repede jos.

O zbughește pe lângă mine și deschide ușile din spate ale rulotei, sare din ea și o ia la fugă, strigându-l pe Franco.

Nici măcar nu-mi dau șorțul jos și o zbughesc după ea. Franco mi-a luat costumul… Și cine știe ce-o să-i facă!

– Franco!

Turiștii mișună pe străzi în ambele sensuri, mașinile se zdruncină pe dalele de piatră, trăsurile se opresc des, ca oamenii să se minuneze de casele în culorile curcubeului. Atâția oameni… dar nici urmă de Franco. Cum l-am scăpat din ochi?

Îl strigăm, ferindu-ne și croindu-ne drum printre turiștii care zăbovesc prea mult în fața caselor mari cu acoperișuri ascuțite și verande mari. Se întorc și se holbează ca la circ: o fată cu un șorț portocaliu pe care scrie MĂNÂNCĂ-MĂ, cealaltă într-un tutu cu panglici în carouri, amândouă dând năvală pe trotuar, ca urmărite de nocși.

Dar, când ajungem la Rainbow Row, nu-l mai vedem. Mi se strânge inima în piept.

– Aoleu, nu! Nu, nu, nu!

– Hei, potaie! Sac de purici! spune și Sage. Cuțu-cuțu! Grăsunici!

– Nu prea ajută, rostesc eu printre dinți.

Ridică din umeri.

– Aseară, când l-am strigat Frankzilla, a venit… Ah! Acolo!

Dă din cap spre o stradă lăturalnică și spre ceea ce ar putea fi rotofeiul Franco dând colțul. Sau cel puțin așa sperăm. Cum poate un câine așa de gras să alerge așa de repede? Mă apucă de braț și mă trage din nou la galop, dar dă peste un cărucior și se dezechilibrează. O iau înainte și cotesc pe aleea cu dale… Și, dintr-odată, coșmarul meu îngrozitor devine realitate!

Franco stă locului, dând bucuros din coadă, în timp ce este scărpinat după urechi de nimeni alta decât Calliope Wittimer. Care ține în mână haina tatei.

– Ah! face ea și privește în sus cu părul împletit lejer, ridicându-se repede. Elle.

– Cal? Ce...

Îmi iau inima-n dinți și arunc o privire spre haină, despre care știe că e a mea.

– N-ar trebui să fii la club? La tenis?

– Am chiulit azi. Mai fac așa uneori. Chloe nu mă pârăște, dacă nu-i spun nici eu mamei ce face în spatele căsuței de la piscină cu linebacker-ul ăla de la școală.

Îl mângâie pe Franco pe căpșor.

– Chiar m-am întrebat pe unde o fi ajuns piticul ăsta când a dispărut.

– Vino aici!

Mă duc repede și-l iau pe Franco în brațe, îl strâng tare la piept, uitându-mă la haină și întrebându-mă dacă n-ar trebui s-o iau și pe ea. Calliope se încruntă, părând ofensată. N-ar trebui să-mi pese. Dar nu pot să-mi scot din minte imaginea ei în rochia mamei… și acum mai are și haina tatei!

Mă fâțâi de pe un picior pe altul. Poate că aș reuși să o păcălesc… Să-l arunc pe Franco spre ea, ca să-i distrag atenția. O să se năpustească asupra ei, cu ghearele scoase, și o să se lupte cu ea ca un maestru kung-fu, în timp ce eu o să mă străduiesc să-i smulg haina din mână și dup-aia…

Frank scâncește, zvârcolindu-se în brațele mele, în timp ce Sage cotește pe strada lăturalnică, venind lângă mine.

– S-a rezolvat, presupun, zice Calliope.

Nasturii de la jachetă sclipesc în lumina soarelui. Se uită la Sage.

– Ă, bună. Eu sunt…

– Calliope, răspunde Sage în locul ei.

– Cal. Sora vitregă a lui Elle.

Sage se uită când la ea, când la mine și se vede pe fața ei la ce se gândește. Cal chiar nu pare rea sau intrigantă, cu ochelarii ei cu ramă mov și părul împletit. Dar răul rareori arată așa cum te aștepți.

Șovăitoare, Cal ne întinde haina.

– Și asta e a ta?

Sage o ia.

– Da, e a mea. A fugit potaia cu ea.

– E haina aia, nu-i așa? A lui Carmindor?

– Să nu spui, zic eu panicată. Să nu sufli o vorbă, Cal.

Se încruntă puțin.

– Elle, în legătură cu rochia…

– E OK, mă chinui eu să zic, cu gâtul încordat. Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Dar...

– E OK. Mersi că l-ai prins, adaug eu, săltându-l pe Frankencâine mai sus și făcând stânga-mprejur. Ar trebui să ne întoarcem la muncă. Sage? zic eu când văd că nu se mișcă din loc.

Ezită o clipă, frecându-se pe ceafă.

– Mi-a făcut plăcere să te cunosc, îi murmură ea lui Cal, apoi se întoarce și mă urmează.

Mă ajunge din urmă abia după ce am parcurs deja jumătate din Rainbow Row.

– Hei… Hei, așteaptă o secundă. Crezi că s-ar putea să te înșeli în privința ei?

– Nu. O să-i spună lui Chloe. Știu că o să-i spună. Zici că-s siameze.

– Poate că nu e chiar așa de rea cum crezi.

Pufnesc.

– Da, și Darien Freeman e un actor bun! Ceea ce îmi amintește că am de scris ceva pe blog.

– Despre talentul lui Darien?

– Despre incapacitatea lui de a nu intra în belele, îi răspund eu. Exact ca Frank. Dacă-ți mai miști fundul gras de pe pernă, o să ajungi în friteuză, m-ai auzit, Frank? Friptură.

– N-ar fi prea vegan, murmură Sage, dar după aceea râde cu gura până la urechi. Hei, poate că ar trebui să-i arăți și tipului ăluia blogul.

– Visuri! Am blogul ăsta dintotdeauna, de când eram mică și nici nu știam să scriu corect. Doar gândul că l-ar citi Car e înspăimântător. În plus, muncește așa de mult, că n-are el timp să citească prostioara asta de blog.

– Mhm. Sage își pune haina peste umeri, ca o capă. Cum zici tu, căpitane.

DARIEN

– Ai dreptate. Cine scrie postările de pe blogul ăsta are o pasiune pentru tine.

Jess îmi dă telefonul în timp ce ajungem la hotel. Am dat gata deja trei „întâlniri“ programate, adică am mâncat la același restaurant, pe fundalul sonor al blițurilor, și ne-a mai rămas una.

Parchez ușor în parcarea acoperită din fața hotelului.

– Cred că vrei să spui că are ceva cu mine.

Jess plescăie din limbă.

– Nimeni nu e așa de încrâncenat fără să simtă ceva în sufletul lui, zice ea. Și cred că tipa are dreptate cu câteva chestii. Adică nu e ca albii ăia care zic că ai primit rolul doar pentru că nu ești alb.

– Unu la mână, e ridicol. Și, doi la mână, dacă s-ar fi uitat măcar la serial, ar fi știut că… Stai așa, de unde știi că e o tipă?

Jess ridică din sprânceană.

– Serios? Mai citește-l o dată. E de-a dreptul evident.

Îmi ridic mâinile, semn că o las moartă.

– Bine, bine. Dar nimeni n-ar trebui să fie așa încrâncenat, punct. E ca un dalek care are o listă neagră. Pur și simplu, necruțătoare.

Îi deschid ușa și îi arunc cheile lui Lonny, care încearcă să se strecoare la volan ca să parcheze mașina. O iau pe Jess pe după mijloc și ne îndreptăm

spre holul hotelului, paparazzii urmându-ne ca un roi de albine. Dintre avalanșa de blițuri, întrebări și fani, pe fani i-aș alege oricând.

– Sunteți împreună? zbiară la noi un paparazzo.

– Cum e Jessica? Cum rămâne cu fosta ta parteneră?

– Jess! Hei, Jess! Cum rămâne cu Carla? Acum o înșeli?

Jess se împleticește un pas, dar cred că doar eu îmi dau seama. Carla?

– Ce părere ai despre cealaltă fată cu care își scrie mesaje chiar sub nasul tău? întreabă altcineva.

Mă întorc, dar Jess mă trage de braț spre capătul holului, unde suntem asaltați cu întrebări lângă lift. După ceea ce mi s-a părut a fi un eon întreg, ușile se deschid și apare o blondă-căpșună care se foiește de pe un picior pe altul: Gail, pentru că, bineînțeles, adulmecă problemele ca un ogar.

O împing pe Jess în lift, în timp ce Lonny ne ajunge din urmă, trecând printre paparazzi ca prin brânză.

– Dare! zice Gail, înghesuindu-se în lift împreună cu Lonny, care ne privește de la înălțime într-un colț, ca o umbră mare și impunătoare. Te-am căutat peste tot. Ai niște mesaje la recepție…

O ignor și mă întorc spre Jess.

– Carla?

Jess apasă butonul pentru etajul ei, holbându-se drept în față la ușile lucioase de inox, strângând din dinți.

– Te rog, nu întreba. Te rog.

– Darien.

Gail mă atinge pe cot. Pare agitată.

– Te sună un tip. Îți tot lasă mesaje la recepție.

– Un tip? întreabă Jess. Ce tip?

Lonny se încordează.

– E un potențial pericol?

– Un fost iubit? adaugă Jess.

– Nu, nu, zice Gail. Doar unul care tot zice de con…

Ușile liftului se deschid cu un ding și o iau rapid pe coridor până să apuce Gail să răspundă. Jess și Lonny mă urmează, dar rămân în spate. Gail însă ține pasul.

Deschid ușa cu cartela și mă trântesc pe pat cu fața în jos.

– Dare, știu că nu vrei să te ocupi de asta acum…

– Nu era treaba ta să te ocupi de chestii? zic eu, vorbind în pernă.

– Știi la ce mă refer.

Mă rostogolesc, holbându-mă la tavanul zgrunțuros.

– Bine. Mesajele. Ce ziceau?

– Doar că… Gail ezită, așezându-se pe marginea patului. Zice doar că ar trebui să-l cauți… cine-o fi el, mă rog. La ExcelsiCon. Și că o să vrei să vorbești cu el.

– Atâta tot? zic în timp ce mă ridic în fund. Gail, sincer acum, probabil că e bloggerul ăla supărat pe viață. Postează de săptămâni întregi despre cât de îngrozitor sunt în rolul lui Carmindor.

– Dar cum a găsit hotelul?

– Păi... Nu știu, recunosc. Adică, cum au găsit fanii platoul de filmare? Oamenii ăștia de pe net sunt nebuni. Probabil că fac schimb de informații unde ne aflăm pe Tumblr chiar acum. Uite! Deschid pagina Rebelgunner pe telefon. La asta mă refer. Oamenii ăștia nu prea au scrupule… Bine, Jess crede că fata asta s-a îndrăgostit de mine, dar…

– Fată?

Gail își ridică privirea din telefon.

– Sau băiat, rectific eu. Adică, nu știu al cui e. Dar pun pariu că e un fan frustrat care are un interes personal. Deci o să vină să mă ia de urechi. Mare scofală!

Îmi dă telefonul înapoi.

– Deci, nu crezi că e cineva cunoscut? O privesc dezorientat, așteptând să clarifice. Nu crezi că e Brian?

Clipesc. Nu am mai auzit numele ăsta de luni de zile, fiind ocupat cu antrenamentele, filmările, tabloidele și... Elle. Elle m-a ajutat să uit.

– Nu cred. N-ar îndrăzni să-și arate fața pe-aici. În plus, ce să caute în Atlanta?

– Ai dreptate, dă ea repede din cap, plimbându-se prin cameră încoace și-ncolo. Păi, poate ar fi mai bine să nu te duci la concurs. Să fii acolo, cu toți fanii și faze. N-ar fi deloc greu să ți se întâmple ceva rău.

– Rău? repet eu. Cum ar fi ce?

– Nu știm cine ți-a lăsat mesajele. Ar putea fi un nebun. După ce s-a întâmplat pe acoperiș... putem întări paza. Putem să avem grijă să te simți în siguranță și…

– N-o să pățesc nimic, Gail, o întrerup eu. Nu vreau să fiu o vedetă distantă cu fanii.

– Dar e viața ta în joc, Darien.

– Chiar crezi că sunt în pericol?

Își ridică mâinile, face stânga-mprejur ca să o ia în cealaltă direcție, dar apoi se oprește și se trântește tare pe pat lângă mine. Oftează adânc.

– Nu știu. Ar trebui să-i spun lui Mark…

– Nu.

Gail tace, iar eu o privesc atent. Felul în care nu-și lasă mâinile în pace o clipă, scoțându-și mizeria de sub unghiile roase. Cămașa ei în carouri e pe jumătate ieșită din blugii boyfriend spălăciți; pare aranjată cam ca de obicei, doar că îi lipsesc cerceii. Cerceii mov cu șurub. E împrăștiată rău când e sub presiune.

– Și dacă omul ăsta chiar vrea să-ți facă rău, Dare? întreabă ea încet. La convenția aia n-o să mai poți fi un simplu fan.

Are dreptate. Nu știu de ce sunt în stare oamenii ăștia. Glumele lui Jess despre blogger sunt distractive până când unul dintre fanii ăia va încerca să-mi facă rău nu doar cu vorba. Cine știe ce-ar face ăla de pe acoperiș dacă m-ar prinde iar la înghesuială? Oare mai mult decât niște poze total nereușite?

Nu-mi pot asuma un asemenea risc. Dar nu pot nici să evit să mă duc.

– Să-ți zic cum facem, Gee, îi spun eu, pe un ton cât mai calm. Ai grijă să n-am activități individuale: fără sesiuni de autografe sau din astea. Bine?

Gail dă din cap.

– Bine.

– Perfect. Vezi? Am rezolvat problema.

Gail rămâne tăcută o clipă și își pune capul pe umărul meu.

– Și dacă cineva chiar are ceva de împărțit cu tine, va trebui să treacă de Lonny, zice ea.

– Mi-e milă de-acel biet nebun, răspund eu, încercând să mă prefac că nu mi-e teamă.

Râde și își lipește fruntea de umărul meu. Mă prefac că e totul OK. Asta e meseria mea. Ar trebui să-mi iasă de minune.

ELLE

Când ajung acasă la Sage, în seara următoare, ultima seară în care lucrăm împreună, mă descalț și las geanta la ușă, așa cum aș face și acasă. Acasă la Sage e ciudat din punctul ăsta de vedere. Mă simt ca... la mine acasă.

– În seara asta trebuie să mă întorc la o oră rezonabilă, îi spun eu. Nu vreau să intre Catherine la idei.

Își dă ochii peste cap.

– Ești paranoică. Te duci la aceeași oră ca pân-acum.

– Dar dacă începe să bănuiască ceva?

– Atunci o voi suna eu și îi voi spune că ai fost aici, scumpa mea! Mama lui Sage iese din sufragerie, ca o zeiță a anilor șaizeci, purtând un sarong colorat și brățări care zornăie ca niște maracas new age. Nu-ți face griji, adaugă ea.

Zâmbesc.

– Îmi pare rău, doamnă, adică Wynona, dar nu va merge. Mama mea vitregă pur și simplu nu...

– Nu are sentimente, termină Sage propoziția în locul meu. Și nici nu știe cum să fie mamă.

– Of, Elle, zice mama lui Sage și își pune mâna pe piept. Știi că poți veni oricând aici dacă ai nevoie de o aripă protectoare. Întreab-o pe Sage. Eu sunt mai cloșcă, așa, din fire.

Îmi face cu ochiul.

– Mamăăăă! mârâie Sage și mă apucă de cot. Haide, Elle, să ne uităm la ultimul episod și să te probăm. Nu prea avem timp de pierdut.

Are dreptate. Concursul e mâine. În mai puțin de douăsprezece ore vom fi într-un autocar în drum spre Atlanta, cu costumul după noi.

Dar tot îmi târșâi picioarele. Pentru că suntem pe punctul de a ne uita la episodul pe care nu pot să-l sufăr. Pentru că sunt pe punctul de-a retrăi un coșmar: prințesa Amara va cădea din nou, de nenumărate ori, în Nebuloasa Neagră, într-un paradox temporal nesfârșit. De-asta episodul 54 nu există pentru mine. Pentru că aduce ghinion. E cel mai cumplit mod de a te despărți de un personaj. Cel mai îngrozitor rămas-bun. Carmindor nu apucă să își ia rămas-bun. Și știu mai bine ca oricine cum e când ți se întâmplă așa.

– Ă, zic eu în timp ce coborâm la subsol, pot să ți-l povestesc eu. Nu trebuie să ne uităm.

– Ba nu, vreau să-l văd! Mi-a fost greu să mă uit și pân-acum.

– Greu?

– Greu, dar m-am entuziasmat, explică ea.

Ezit.

– Dar ăsta e...

– Ultimul, așa că, da, da, e emoționant, bla, bla, bla. Sage îmi întinde haina și pantalonii. Mă rog. Vino aici! Putem să ne uităm în timp ce fac ultimele retușuri.

Dau ezitant drumul la video. Episodul stă să înceapă în timp ce îmi trag pantalonii pe mine, fără să-mi mai fie rușine că mă vede Sage în chiloții mei de copil de trei ani cu iepurași… Am trecut de mult de faza asta. După ce îmi trag pantalonii pe mine, mă cațăr pe scăriță, iar ea îmi dă haina și o îmbrac cu grijă.

Genericul apare pe ecran pentru ultima oară, ultimul episod, ultima experiență nouă, dar diferă de cel de până acum. În loc să cuprindă scene

aleatorii, ni le arată pe cele mai bune. Momentele culminante. Tata zicea că a știut de când l-a văzut prima oară că avea să fie ultimul episod din cauza genericului.

– Părea final, mi-a zis el. Îți puteai da seama că… era o despărțire.

Despărțirea de tata a fost mai liniștită. Doar o mână de oameni adunați în jurul unei gropi mici într-un cimitir. Umbrele negre. Ploaie. Catherine plângând pe umărul tatălui ei. Gemenele plângând una pe cealaltă.

Eu am stat singură. Ca un figurant din videoclipurile alea proaste la piese punk din anii ’90.

Sage crede că o urăsc pe prințesa Amara pentru că e o trădătoare mincinoasă, dar o urăsc pentru că mă pot pune în locul ei. Eu sunt aia azvârlită în Nebuloasa Neagră. Eu sunt aia pierdută într-o viață, o lume, un univers care nu mai este al meu.

Sună telefonul sus și, o clipă, mă gândesc cu groază că poate o fi Catherine, care s-a prins de minciunile mele și e gata să mă pedepsească pentru totdeauna. Dar apoi o aud pe mama lui Sage strigând:

– Sagey, e tatăl tău!

Sage face o grimasă și se duce baza scărilor.

– Spune-i că îl sun eu mai târziu!

– O să aibă treabă cu un client!

– Spune-i că sunt ocupată!

– Sagey, te rog!

Își dă ochii peste cap și se uită spre mine.

– Scuze, e domnul taică-meu. Sună cam o dată la treizeci de ani și... of, Doamne, tu nici măcar nu mai poți vorbi cu tatăl tău, iar eu mă plâng…

Zâmbesc cu buzele lipite.

– Te aștept. Nu e ca și cum aș pleca pe undeva.

– Bine. Nu te mișca!

Urcă scările câte două deodată, bocancii ei demodați bocănind pe treptele de lemn. După ce pleacă, mă dau jos de pe scăriță și îmi caut telefonul în buzunarul de la spate.

19.38

— Am o teorie, ah'blen.

„Ah'blen", „inima mea" când i te adresezi unei persoane de sex masculin. Car îmi răspunde imediat, așa de rapid, că mă ia prin surprindere. De parcă ar fi așteptat sau ar fi fost la rândul lui pe punctul de a-mi scrie un mesaj, ori... pur și simplu, umbla cu telefonul în momentul respectiv. Probabil că așa era.

Carmindor 19.38

— O teorie?

19.39

— Nu râde. Mă gândesc la ea de ceva vreme.

— Am o teorie cum că mai există un univers în afară de al nostru.

Carmindor 19.39

— Cum ar fi teoriile alea despre unde duce Nebuloasa Neagră?

Deasupra mea, Sage scutură praful de pe grinzi în timp ce calcă apăsat, mergând dintr-o parte a camerei în cealaltă. Probabil că e sufrageria. Se ceartă cu tatăl ei, genul acela de ceartă căptușită cu ani întregi în care și-au spus „te iubesc“ printre silabe.

Îi aud vocea în depărtare, prin gurile de aerisire, în timp ce scriu următorul mesaj.

19.40

— Da, un univers în care se întâmplă tot ce mi se părea imposibil și unul în care nu se întâmplă nimic imposibil.

Carmindor 19.40

— Și noi în care univers suntem?

19.40

— În primul.

Poate că, în celălalt univers, mă cert și eu cu tata. Poate că ne certăm în legătură cu la ce facultate să merg sau ce să mănânc la cină sau dacă Darien Freeman e cel mai prost Carmindor din istorie. Dar, în realitate, nu vom avea niciodată astfel de certuri.

Nu ne vom mai certa niciodată.

Carmindor 19.41

— A, ce bine! M-am speriat o clipă, ah'blena.

— Mă bucur că suntem în lumea imposibilă.

19.42

— De ce?

Carmindor 19.42

— Pentru că altfel nu te-aș fi găsit niciodată.

Țin telefonul aproape de piept și închid ochii.

Of, dar oare nu chiar asta e problema? Ce aș alege, dacă aș avea de ales între tata și Car? În care univers aș fi fericită?

Genericul se termină și începe episodul. Prima scenă o știu prea bine. Amara și Carmindor stau față în față pe punte. Chipul lui e sfâșiat de durere în timp ce se uită la pistolul cu laser din mâna iubitei lui.

„Ai fost avertizat în privința mea, ah'blen", îi va răspunde prințesa Amara când îl va vedea șocat, dar, chiar când încearcă să spună ceva, Sage se întoarce în cameră, apucă telecomanda și închide televizorul.

Clipesc nedumerită, scoasă dintr-odată din atmosfera momentului.

– De ce-ai făcut asta?

– Ridică mâinile, îmi zice ea, așa că mă conformez.

Strânge și trage de material, aparent mulțumită.

– Bine, bine. Cred că e bine.

– Bine? întreb eu uimită și dau să mă întorc spre oglindă. De ce l-ai oprit? Am terminat?

– Nu, nu! Nu încă! Nu te uita!

Se repede la masa de lucru, care e acoperită cu un cearșaf alb. Icnesc când îl dă la o parte.

Coroana. Mi-a găsit o coroană.

O ridică cu grijă, de parcă ar fi făcută din aur adevărat, și mi-o aduce.

– Nu m-am putut abține, zice ea. Ăsta-i defectul meu. Sunt perfecționistă. Costumul n-ar fi arătat cum trebuie fără ea. Vede că nu mă mișc și zâmbește nesigură. Ce e? Am greșit cu ceva? Nu așa era?

– Ba da, șoptesc eu, luând coroana. E perfectă.

Râde stânjenită.

– Hai, hai, nu-i nevoie să cazi pe spate acum. A fost o nimica toată.

Poate că e o nimica toată pentru ea, dar pentru mine înseamnă totul; un univers întreg. Vreau să-i spun asta, vreau să-i mulțumesc la nesfârșit, dar gura nu mă ajută deloc, pentru că încerc să nu plâng. Și încerc să nu râd. Și încerc să găsesc cuvintele potrivite ca să descriu lumina pe care o simt acum în toată ființa.

Nu voi putea să o răsplătesc niciodată. Nici într-o sută de mii de ani-lumină.

Se uită la mine nerăbdătoare.

– Bine, bine, nu te mai ține de mine acum și puneți-o pe cap! Doar nu m-am spetit atât ca să te uiți la ea ca mâța-n calendar!

Mă duc mai încolo, râzând și plângând și frecându-mă la ochi cu dosul palmei în timp ce îmi pune coroana pe cap.

Îmi vine perfect.

Mă apucă de mână și mă întoarce ușor spre oglindă.

– Înălțimea Ta, prințe Carmindor al Federației, stimate căpitan al neasemuitei nave Prospero! Este o onoare!

Apoi face o plecăciune ca în Federație, cu salutul promisiune-jurământ și toate cele. Zâmbetul ei e mai strălucitor ca toate stelele de pe cer. Pare mândră. Și, când, în sfârșit, mă privesc și eu în oglindă, mai văd pe cineva holbându-se la mine. O fată roșcată, cu rădăcini negre și cu ochelari cu ramă neagră, absolventă Starfield de cel mai înalt rang, moștenitoarea tronului de stele, fiica generalului. Carmindor. Eu sunt Carmindor, cu o coroană de stele pe frunte.

Dar mi se pare că ceva nu e în regulă.

Sage își pune mâinile în șold, măsurându-mă din priviri în oglindă.

– Măi să fie, chiar mă pricep.

– Măi să fie, zic și eu.

Care-i problema mea? E frumos… E exact ce mi-am dorit. Sunt Carmindor.

Dar cum se face că nu mă simt așa? Încerc să nu mă mai gândesc la asta. E doar șocul, atâta tot. Șocul de-a mă vedea într-o ipostază atât de diferită.

Sage se plimbă în jurul meu, dând din cap.

– Nu-i rău pentru o creatoare de modă în devenire.

– Chiar ești o creatoare de modă!

Ne zâmbim larg una alteia, mândre nevoie mare, și o clipă am impresia că vrea să spună ceva, dar își întoarce privirea.

– Am terminat chiar mai repede. Cred că reușim să te ducem acasă până la nouă.

Mă dezumflu când o aud.

– A, da.

– Ce e? Ai trecut de la entuziasm la deprimare în cam cât îi ia lui Boromir să moară în primul film.

– Spoiler!

– Hai, mă, că l-ai văzut doar! Nu ești entuziasmată?

– Ba da. Nu e asta.

Îmi dau jos coroana. E atât de detaliată! Toate încrețiturile, stelele lucrate manual.

– Și atunci? Nu știu să citesc gânduri, adaugă Sage nerăbdătoare.

– Doar că... zic, fără a putea s-o privesc în ochi. Nu am mai avut nicio prietenă până acum. Adică, am. Pe net. Dar nu în persoană. Cel puțin, nu de ceva vreme încoace. Așa că... o să fim prietene și dup-aia, nu? După convenție, adică.

Își pune mâinile în șold și își înclină capul.

– Ce întrebare mai e și asta? Bineînțeles!

În sfârșit mă uit la ea și o sorb din priviri pe singura prietenă pe care am avut-o cu adevărat. Părul ei verzui și decolorat, piercingurile, felul în care stă, cu umerii trași în spate, cu picioarele depărtate, așa cum poate intra în orice cameră și deveni instantaneu cea mai tare persoană de-acolo.

– Mulțumesc.

– Costumul a fost o nimica toată. Chiar a fost ușor, serios…

Întind brațele și o îmbrățișez, pentru că ea e prea dură ca să-i vină o asemenea idee. Dar mă îmbrățișează și ea. Mă strânge într-o îmbrățișare ca o adevărată sfarmă-coaste ce este.

Deși costumul e gata, hotărâm să terminăm de văzut Starfield. Mă gândesc că poate nu va fi chiar așa de rău să-l văd cu altcineva. Spoiler: ba este. Sage se șterge la ochi în timpul genericului de final și îmi întinde cutia cu șervețele. Îi spun teoria mea: că Nebuloasa Neagră nu o ucide pe prințesa Amara, ci o duce în altă parte doar. Așa cum face Dragonul Timpului cu Elphaba în Wicked.

– E o consolare de rahat, oftează Sage.

Îmi vibrează telefonul. Îl scot din buzunar și dau cu degetul mare pe ecran ca să-l deblochez; mă întrebam când avea să-mi scrie în seara asta.

– Iarăși băiatul ăla? întreabă ea, tamponându-și dârele de rimel.

– Da, băiatul ăla.

Își trage nasul și își șterge lacrimile, apoi se întoarce spre mine și mă privește nerăbdătoare.

– Deci care-i treaba? Cum v-ați cunoscut? Tocmai m-ai păcălit și m-ai făcut să plâng cu muci, cum n-am mai plâns niciodată, așa că cred că merit măcar atât.

Are dreptate. Mă fâstâcesc și mut telefonul dintr-o mână în alta.

– De fapt, la început a greșit numărul. Știi articolele alea de pe Buzzfeed despre femei care au trimis, din greșeală, mesaj la un număr de telefon greșit când au intrat în travaliu și apoi s-au pomenit cu persoanele respective la ele cu scutece și lapte praf și au devenit cele mai bune prietene?

– Nu, dar te cred pe cuvânt.

– Da, deci seamănă puțin cu asta. A trimis un mesaj la numărul greșit… Cred că îl căuta pe tata, de fapt, pentru că am moștenit telefonul de la el. Dar apoi, pur și simplu... Nu știu… Pur și simplu am continuat să vorbim și…

– Deci, chiar nu-l cunoști, mă întrerupe ea.

– Ba îl cunosc.

– Dar ați vorbit?

Îmi ridic telefonul ca o cărămidă.

– Dar cum crezi că comunicăm? Prin semnale cu fum?

Dă din mână, ignorând sarcasmul din vocea mea.

– Nu, eu vreau să spun dacă chiar ați vorbit, continuă și își duce mâna la ureche ca pe un telefon. Adică ceva de genul: „Uite numărul meu de telefon, poate mă suni“.

Dau din colț în colț.

– Nu chiar.

Sage își dă ochii peste cap.

– Elle! Ar putea foarte bine să fie un tip de șaizeci de ani cu o colecție de păpușele la subsol.

– Ba nu e! strig eu. E de vârsta noastră. Și, în plus, îmi place să-i scriu mesaje. Pare mai mult ca… nu știu… ca în filmul ăla, Mesaj pentru tine.

Sage se holbează la mine ciudat, de parcă aș fi un nox care tocmai i-a jurat credință Federației.

– Dar nu te-ai întrebat?

Nu pot să o privesc în ochi, pentru că adevărul este că m-am întrebat. Ce voce are, cum e, dacă vorbește cu accent sau sâsâit, dacă are o voce groasă

sau subțire, ascuțită sau gravă etc.

Ridic din umeri.

– Nu mi-a dat niciodată vreun semn că ar vrea să vorbim. Dacă nu se simte bine să vorbească? Sau își face probleme că se bâlbâie sau ceva?

– Dacă așteaptă să suni tu prima? mi-o întoarce ea.

– Poate. Dar… Nici măcar nu știu cum îl cheamă, de fapt.

Se ridică în fund. Mijește ochii la mine. Mă cercetează cu atenție. Sunt pe punctul de-a adăuga că măcar știu că nu e chel, când îmi ia telefonul din mână și, în doi timpi și trei mișcări, ajunge în cealaltă parte a camerei.

– Hei, dă-mi-l înapoi!

Ridică un deget și își duce telefonul la ureche.

– O secundă.

Simt cum pieptul mi se umple de panică.

– Ce faci?

– Îl sun…

– ÎNCETEAZĂ!

Mă mișc așa de repede, că nici măcar nu-mi dau seama că-i smulg telefonul din mână decât abia dup-aia. Auzim amândouă cum se oprește țârâitul. Carmindor răspunde.

– Alo?

E o voce blândă. Gravă. Masculină.

Închid telefonul atât de repede, încât cred că mi-am scrântit degetul. Îmi bag bine telefonul în buzunar, ca Sage să nu mai ajungă niciodată la el. Apoi mă

încrunt la ea.

– Ești fericită acum?

Sage se trântește înapoi în fotoliul puf, râzând.

– Doamne, ferește, parcă erai ninja, așa de rapidă ai fost!

– Nu e amuzant!

– Știi că a trebuit să sun, zice ea, sprijinindu-se în coate și lăsându-și capul pe spate. Pare drăguț, Elle.

Mă așez lângă ea.

– Da?

– Da. Sigur nu pare un criminal, adaugă, ridicând din umeri. Cel puțin așa mi se pare mie.

– Păi, slavă Domnului!

Înghit în sec, căci mi s-a pus un nod în gât. Nu știu cum îi voi explica asta lui Carmindor. Chiar părea drăguț. Simpatic. O voce pe care aș putea să o ascult ore întregi. Dar oare el o să vrea vreodată să mă asculte pe mine?

Mă uit la telefon și îmi îngheață dintr-odată sângele în vene.

– Aoleu! șoptesc eu și sar în picioare. Of, fir-ar!

Sage se uită la mine.

– Ce e?

– E nouă și zece!

Încep să-mi tremure mâinile. Îndes costumul în geantă și mi-o pun pe umăr.

– Am întârziat foarte tare… Foarte tare! Poți să mă duci juma’ de drum?

Sage se apropie târșâindu-și picioarele și mă salută milităreste.

– Te duc acasă mai repede decât Greased Lighting[21]!

Inima îmi bate nebunește în timp ce urc în zbor scările în urma ei. Am muncit prea mult. Convenția e mâine. Nu pot să stric totul acum.

Mașină din filmul-cult Grease (1978) (n.red.)

DARIEN

„Ultima dublă“, mă gândesc eu. „N-o da în bară.“

– Și... acțiune! strigă regizorul.

Peste platoul de filmare se așterne o tăcere mormântală. Echipa privește. Apoi ne mișcăm toți ca o mașinărie: elegant, precis, sincronizat, pe fază. Ecranul verde se estompează, microfonul dispare, camera devine doar un gând neclar în mintea mea.

Intru în rolul lui Carmindor, care se află la panoul de control al navei lui, extraordinara Prospero. Mă aflu aici, la comanda echipajului. Și lucrurile sunt pe cale s-o ia razna.

– Patruzeci și doi de clicheți la stânga, strig eu către Euci, și aprindeți!

– Da! răspunde Calvin din capătul punții, mișcându-și degetele doar cât să încline nava spre stânga.

Și, în clipa aceea, nu e starul mediocru, nesimțit și sfidător, ci cel mai bun pilot al Federației, cel mai bun prieten al meu și navigatorul navei Prospero. Trei nave ale nocșilor se apropie de la tribord, și energia ne-a scăzut la 30%. Nu aș avea încredere în nimeni altcineva să ne scoată din beleaua asta.

Se așterne tăcerea la bordul navei Prospero în timp ce așteptăm ca acele trei puncte roșii care clipesc pe ecran să dispară, dar acestea continuă să ne însoțească spre Nebuloasa Neagră, care se pofilează în fața noastră, mare cât trei sori, căscându-se, înghițind totul, mărindu-se cu fiecare atom divizat și absorbit. Singura speranță a galaxiei să o oprească se află la bordul acestei nave.

O altă torpilă ne izbește nava. Pe unul dintre ecrane se aprind luminițe roșii. Euci le stinge.

– Patru clicheți mai repede, îi ordon eu.

– Și-așa am început să ne dezintegrăm, ne avertizează Euci. Dacă ne apropiem prea mult…

– Am zis patru clicheți! mă răstesc eu.

Își smucește puțin capul… O trimitere la Euci din serial, care dădea mereu din cap spre stânga ori de câte ori Carmindor greșea, dar el îndeplinea oricum ordinele căpitanului.

Un microfon planează deasupra noastră, și trei camere se holbează la noi de dincolo de punte. Unul dintre obiective, al unei camere montate pe un scripete, se apropie de noi.

În fața mea, panoul de navigație strălucește ca o tastatură supradimensionată. Lângă mine, prințesa Amara își frânge mâinile, agitată.

– Ah'blen, zice Jess, iar cuvintele mă umplu de un dor straniu.

Îmi amintesc de Elle. Încerc să nu mă gândesc la asta.

„Nu acum."

– Putem s-o facem, îi zic eu. Trebuie să o facem.

– Vom muri… Vom muri cu toții dacă te apropii mai mult de-atât.

O altă rachetă ne izbește în spate, distrugând unul dintre propulsoare. Nava se înclină într-o parte și nu mai poate înainta cu viteză superluminică. Toată lumea este azvârlită în față sub greutatea invizibilă a coborârii noastre. Prințesa bâjbâie printre manete și mă ia de mână. Mă strânge tare, și privirile ni se întâlnesc.

O secundă.

Două.

Peste platou se așterne tăcerea. Noi tăcem. Stelele, cu toată masa și timpul lor, orbitează în jurul nostru. Zâmbește sfioasă și, Carmindor fiind, știu că este singura stea de care îmi pasă. Luminițe roșii se aprind pe toate ecranele. Avertismente răsună asurzitoare prin boxe. Dacă ne mai lovesc o dată, Prospero va ajunge gunoi spațial.

– Știi ce trebuie să fac, ah'blen, șoptește ea.

– Nu, nu te las… Nu pot să te las. Trebuie să existe alt…

Mă sărută pe frunte.

– Am auzit că puntea de observație e frumoasă în perioada asta a anului, îmi zice, după care își trage mâna din a mea și pleacă de pe punte.

Când mă uit la serial, aici încep să urlu, de obicei, la televizor. Aici îi spun lui Carmindor că e un prost. Pentru că aici prințesa se uită în spate, la el, aici așteaptă să vadă dacă va încerca să o facă să se răzgândească, așteaptă să o privească și el. Dar el nu știe că ar trebui să se uite la ea. Încearcă să-și dea seama dacă sufletul lui va supraviețui în cazul în care își va omorî tot echipajul de dragul universului. Dacă va fi condamnat în viața de apoi. Dacă va primi cumva o a doua șansă în următorul univers.

Privește în spate o clipă prea târziu, când ea a dispărut deja.

Continui scena, uitându-mă spre ultimul loc în care am văzut-o, ultimul loc în care o voi mai vedea vreodată, și apoi…

– Tăiați! strigă regizorul secund. Și cu asta am încheiat!

Euci, vreau să spun Calvin, dă cu pumnul în aer, în timp ce echipajul chiuie așa de tare, încât platoul improvizat se zguduie din temelii. Mă las pe spate, sprijinindu-mă de modulul de comandă al căpitanului, îmi las capul pe spate și închid ochii. În jurul meu se aud strigătele triumfătoare ale echipajului, felicitările celorlalți actori, o scenă pe care o savurez.

„Ai dreptul la o singură încercare", îmi amintesc eu, încercând să păstrez cât mai mult posibil din Carmindor. Încă puțin.

– Chiar că ai intrat în personaj, se aude vocea dulce-sărată a lui Jess, care sare înapoi pe platou și mă pocnește în umăr. Ba chiar ai părut sfâșiat când ai zis „ah'blena". Ia spune-mi: te gândeai că nu mă vei mai vedea în fiecare zi sau la tristețea absolută că nu ne-am giugiulit mai mult?

Zâmbesc larg, pentru că nu trebuie să știe.

– Poate un pic din amândouă.

– Pe bune, Darien, glumești? Își duce mâinile la piept, înspăimântată. Ce păcat! Poate că am fi putut fi împreună douăzeci și patru, nu douăzeci și trei de zile.

– N-ai mai rezista o zi cu mine, îi răspund eu în timp ce se sprijină de modulul de comandă al căpitanului, lângă mine.

Ne uităm la platoul de filmare, la echipa care începe să strângă cablurile, la echipa secundară, care își notează ce mai are de filmat. În mare, noi ne-am făcut treaba. Sau cel puțin în locul ăsta. După seara asta vom pleca și nu ne vom mai uita în spate.

Se proptește cu umărul de umărul meu.

– Deci cum te simți?

– Adică?

– Să fii din nou Darien?

Îmi înclin capul.

– Nu prea știu încă. Am așteptat atâta vreme să-l simt pe Carmindor, să se așeze lucrurile, pur și simplu, încât nici nu mi-am dat seama că, de fapt, am fost mereu Carmindor.

– Poate că ai fost Carmindor în altă viață, mă tachinează ea.

– Poate. Dar acum aș prefera să fiu Darien.

– Da?

Dau din cap.

– Pentru că Darien nu e la dietă, zic și mă aplec spre ea, șoptindu-i: Baaaacooooooon!

Râde și se sprijină de modulul de control, ridicându-se și părăsind platoul. Calvin o urmează, plesnindu-mă peste umăr în semn de „Felicitări!“ atât de tare, că aproape mă dezechilibrez. Cine știe. Poate că acum, că nu mai filmăm, suntem prieteni la cataramă.

Asistenții de producție beau niște șampanie când ies de pe platou; unul îmi dă și mie un pahar când ajunge în dreptul meu. Amon, zâmbind cu gura până la urechi, le face semn tuturor să tacă și își ține discursul scurt de regizor. Ascult fără tragere de inimă cea mai mare parte din el, atent la fiecare în parte – cunoscuți sau necunoscuți, echipa, actorii, asistenții, stagiarii.

Amon se întoarce spre mine, cu paharul sus.

– Și, cel mai important, pentru Carmindor al nostru, un băiat genial, care nu dă greș niciodată! Trăiască prințul Federației! Pentru posibilitatea unei continuări!

Când îl aud, o caut pe Jess în mulțime și văd că are o față indiferentă, împietrită. Dar apoi își ridică paharul lent și mă privește drept în ochi.

– Ți-am zis eu, îmi spune ea pe mutește și îmi face cu ochiul.

– Privește stelele! începe Amon să scandeze.

Toți ridică paharele.

– Țintește-le! strigă el.

Înghit în sec și ridic paharul.

– Aprinde-le! adaug eu și începem să chiuim pentru cele douăzeci și trei de zile infernale care au trecut, apoi dăm pe gât șampania.

După ce Donna mă demachiază pentru ultima dată, mă îndrept spre garderobă, unde Nicky este ocupat cu așezarea costumelor la locul lor, aranjându-le cu la fel de multă grijă ca în prima zi.

– Darien, ai fost perfect!

Nicky își târâie picioarele spre mine, ca să-mi desfacă nasturii de la haină, dar eu îmi ridic mâinile.

– De fapt... zic eu, scărpinându-mă la ceafă. Știu că e ciudat, dar mă întrebam…

– Dacă poți s-o iei acasă, completează el, apoi se oprește din desfăcut nasturii și își încrucișează brațele. Să știi că dacă o porți nu-nseamnă că-ți și aparține.

– Știu, mă înroșesc eu. Adică, am auzit că George Clooney și-a păstrat costumul batnipple[22] și Ryan Reynolds pe cel din Deadpool... Uite ce e, mâine o să fie un eveniment și nu am cu ce să mă îmbrac. Așa că speram să mă lași măcar să o împrumut.

– Și să nu o mai returnezi?

Nicky pare ofensat.

Ridic oarecum din umeri, dau oarecum din cap, iar Nicky își dă ochii peste cap, se uită în tavan și oftează.

– Nu sunt părtaș la această infracțiune. Dă din mâini și mă trimite să mă schimb. Probabil că ți-am rătăcit costumul. Of, vai de mine! geme el și își duce brațul la ochi, prefăcându-se că leșină.

Îi mulțumesc încet și îi promit că i-o voi returna într-o săptămână.

Gail și Lonny mă găsesc când îmi îmbrac cămașa. Abia aștept ca hainele să mi se potrivească iar normal și să nu mă mai strângă la piept. Abia aștept să mă-ntorc la tricourile mele cu personaje din benzi desenate, care nu-mi mai vin bine acum, că m-am umflat.

– Deci? zice Gail. Cum e? Cum te simți?

– Pot să mănânc bacon din nou! strig eu, ridicând pumnul. Cât bacon vreau! Bacon sau nimic!

– Da! chiuie Gail. După ședințele foto de promovare, poți, cum să nu!

Strigătele mele de bucurie se transformă instantanteu în lacrimi. Îmi acopăr repede fața cu brațul. Bine că e Gail și nu altcineva.

Mă bate ușor pe umăr.

– Știu, zice ea. Dar o să poți să mănânci curând, și atunci…

– Nu, o contrazic eu, în timp ce înghit în sec și clatin din cap, ștergându-mă la ochi cu dosul palmei. Nu e vorba de bacon.

Adică, este, dar nu chiar. Sunt copleșit de toate. Ultimele câteva luni dinaintea filmărilor, presiunea tot mai mare, cele douăzeci și trei de zile de stres uriaș și mâncare pentru iepuri și Elle. Toate s-au adunat.

– De ce trebuie să fie așa de greu?

– Să ai un abdomen cu pătrățele?

Zâmbesc amar.

– Nu sunt doar un corp, să știi.

Gail mă strânge de umăr și, chiar dacă e doar cu câțiva ani mai mare decât mine, simt o afecțiune copilărească pentru ea, așa, ca și cum ar fi bona de treabă care mă lasă să stau până târziu când Mark nu e prin preajmă.

– Așa e, știu ce vrei să zici, spune ea. Ai muncit mult, Darien. Ai muncit foarte mult.

Se uită la Lonny de parcă s-ar aștepta să spună și el ceva.

Ciudat, dar chiar o face.

– Așa e, șefu', zice el. Și acum, hai să ne mișcăm!

După cinci minute ies din rulotă, cu costumul făcut rotocol în geantă și mă îndrept spre casă. Îi urmez pe Gail și pe Lonny spre ieșirea din parcare și văd un SUV oprit. Jess coboară geamul de pe locul din față.

– Dare, vii și tu? strigă ea. Mergem la party!

– „Mergem"? întreb eu.

Se coboară și geamul din spatele ei. E Calvin, și pentru prima oară nu pare furios pe mine.

– Haide, Carmindor! Nu fi papă-lapte acum!

Poate că e din cauza valului de adrenalină creat de epuizare sau poate e bucuria că am făcut, în sfârșit, ceva, dar orice ar fi, simt că vreau să sărbătoresc. Dar nu pot să mă duc așa undeva. Mă uit la Gail și la Lonny, părinții mei de facto. Gail pare deja îngrijorată, dar Lonny o apucă de umăr și îi șoptește la ureche.

– Bine, zice ea. Te acoperim noi. De data asta.

Dau cu pumnul în aer.

– Super! exclam și o pup pe obraz. Te iubesc, Gee!

– Mhm.

– Dare! strigă Jess din nou. Să știi că nu te așteptăm o veșnicie!

– Serios, zice Calvin. Pune-ți pantalonii de băiat mare și grăbește-te!

– Dar ține minte, zice Gail în timp ce scotocește prin geanta mea după o șapcă neagră și mi-o întinde, dacă apari chiar și într-un Snapchat în seara asta…

– Știu, știu. Mark o să mă ucidă. Îmi trag șapca pe față. O să fie bine, Gee. Îți faci prea multe…

Un ton de apel ne străpunge discuția ca un cuțit. Eu și Gail ne uităm unul la celălalt, dar ridică din umeri și îmi zice că nu e al ei, așa că mă caut în buzunarul de la hanorac. Fiecare număr din agendă are un ton al lui, dar ăsta e generic. Singura persoană căreia nu i-am pus un ton de apel este…

„Elle“ scrie pe ecran.

Mi se pune în nod în gât.

– Haideți, Excelența Voastră! strigă Calvin. E vremea să sărbătorim!

Probabil că nu mă sună intenționat. Probabil că mă sună din buzunar sau ceva de genul.

– Ai de gând să răspunzi? întreabă Gail.

– Ar trebui?

Sună a treia oară. A patra oară.

– Hai odată, zice și Jess. N-o să mai fii niciodată așa de tânăr, Carmindor!

Ridic un deget și îmi deblochez telefonul.

– Alo?

Aștept o secundă. Două. Trei. Dar nu e nimeni acolo. Și apoi apelul se încheie.

– Hmm.

Îmi las jos telefonul de la ureche. APEL TERMINAT.

– Nimic? întreabă Gail.

– Se pare că nu, îi răspund, tușind ca să-mi ascund dezamăgirea. Păi, promit să nu intru în prea multe belele!

– De parcă n-am mai auzit-o pe-asta!

Gail nu pare convinsă și se holbează în continuare la telefonul meu. Îl strâng mai tare și mă simt imediat ca un prost. E limpede că Elle nu vrea să vorbească acum. În plus, va fi acolo mâine. Și asta e singura seară pe care o voi avea.

– Poftim, zic și îi întind telefonul lui Gail. Ca să nu sun pe nimeni la beție. Și să nu postez pe Snapchat. Doar ai grijă să nu-l pierzi. Și nu-ți băga nasul în el, adaug eu. Acum pot să plec?

Gail dă din cap, părând ușurată, în timp ce își bagă telefonul în buzunar.

– OK.

Alerg spre SUV, în aerul proaspăt al nopții, lăsând acolo tot ce-nseamnă Starfield și luând cu mine doar părțile pe care vreau să mi le amintesc: senzația unei arme stelare în mână, senzația de putere pe care o ai când te afli la comanda Prospero, nopțile în care am vorbit cu o fată care îmi spunea „ah'blen"… Pe toate celelalte vreau să le las în urmă.

În jargonul fanilor, batnipples sunt costumele cu sfârcuri purtate de Batman și Robin în Batman Forever și Batman&Robin. (n.red.)

ELLE

Sage nu cotește pe drumul care duce spre casa mea, deoarece rulota e mult prea zgomotoasă. Se oprește la intrarea în cartier, iar eu îmi pun repede geanta pe umăr. E 21.31. O să fie ditamai alergătura.

– Care e planul pentru mâine? întreabă ea.

– Ne vedem în stația de autocar? La șase dimineața?

– La șase atunci!

Se apleacă și mă îmbrățișează strâns. O îmbrățișez și eu.

– Ține-mi pumnii! îi strig eu și o iau la sănătoasa pe pavaj.

Toate luminile din toate casele sunt stinse. O tai peste peluze. Becurile cu senzori se aprind în timp ce alerg peste iarba plină de rouă, ascultându-mi pulsul în urechi. N-am cum să întârzii. N-am cum.

Cotesc pe aleea noastră și îmi dau seama, ușurată, că mașina lui Catherine nu e acolo. Încă nu e nimeni acasă. Ce zi e azi? Vineri?

Stai așa. Vineri. Ziua de cumpărături. Sfinte milostive cărți de credit, Batman!

Încetinesc și mă furișez pe lateral, sperând să nu-l trezesc pe Giorgio când mă cațăr pe ramurile care trosnesc ale părului de la fereastra camerei mele. Pe la jumătate îmi alunecă piciorul. Înjur și îmi pun piciorul pe altă cracă, să mă sprijin.

Mă opresc, ca să fiu sigură că nu m-a auzit nimeni, după care continui să mă cațăr. După ce intru pe fereastră, mi se taie genunchii și mă prăbușesc pe jos, simțindu-mi pulsul încă nebunește în urechi.

Am reușit.

Mă cuprinde o senzație de ușurare. Îmi strâng genunchii la piept și îmi lipesc fruntea de ei, încercând să-mi trag sufletul. A fost o mare prostie din partea mea, mai ales în seara asta. Atât de mare, că tremur. Pentru că sunt atât de aproape, atât de aproape să merg la ExcelsiCon! Atât de aproape de tatăl meu, încât aproape că îl văd, ca o siluetă în amurgul îndepărtat.

„Încă o noapte“, îmi zic în sinea mea. „Mai sunt câteva ore.“

Apoi se aprinde veioza. Tresar și îmi ridic privirea. Îmi stă inima-n loc.

Chloe stă pe scaunul meu de la calculator, picior peste picior, așteptând răbdătoare. Are o privire așa de ascuțită, că ar putea străpunge și sticla cu ea.

– A, ia te uită! zice ea rece. Ai ajuns acasă.

– Ce cauți în camera mea?

Își ridică încet capul.

– De ce intri pe furiș? Oare să fie chiar atât de târziu? zice, în timp ce se preface că se uită la ceas țâțâind. Măi să fie, chiar e târziu! Jos se deschide ușa de la garaj, și Catherine anunță că a ajuns acasă. Mama a fost cu o clientă, zice Chloe scurt. Ceea ce are noimă: doar așa se explică faptul că Chloe e acasă în absența lui Catherine. Dar se pare că ai ajuns la țanc.

Nu pricep.

– La țanc pentru ce anume?

Se apleacă spre mine.

– Știu ce încerci să faci, tocilaro, se răstește ea. Crezi că ai fost deșteaptă, făcând totul pe la spatele meu! Dar cum crezi că va reacționa mama când va afla că ai stat atâta vreme cu ciudata aia de la lucru? Ai mințit-o. După tot ce-a făcut pentru tine.

Mi se usucă gura.

– Dar știai deja și am zis că eu n-o să-i spun nimic, dacă nu-i vei spune nici tu, și…

– Nu-ți mai bate joc de mine! țipă ea, lovind cu palmele brațele scaunului. Unde e?

Mă ridic în picioare nedumerită.

– Unde să fie ce?

– Știi exact despre ce vorbesc! se răstește ea. Tu ai luat-o. Știi că așa e. Deci unde e?

– Unde e ce anume?

– Nu face pe proasta! țipă ea, sărind de pe scaun.

– Nu știu despre ce vorbești!

– Rochia, șuieră ea, furioasă cum n-am mai văzut-o niciodată. Unde ai pus-o? Ce? Crezi că o poți purta tu? Nu mă face să râd.

Apoi observă geanta lângă pat. Se repede la ea, iar eu apuc repede breteaua, nevrând să-i dau drumul, dar e prea rapidă.

– Ce ai în ea? strigă ea triumfătoare.

– Încetează! Nu e acolo!

Mă aplec și eu spre geantă, dar ea o trage în spate, deschizându-i fermoarul. Apucă haina și o scoate din geantă.

Mă ridic îngrozită. Doamne, Dumnezeule! Știe. Acum știe.

Surpriza i se transformă rapid într-un fel de furie în timp ce întoarce materialul pe toate părțile.

– Aoleu! își întoarce ea privirea spre mine. Aveai de gând să participi și tu?

– Ă… Nu…

Mi se pune un nod în gât.

– Așa e! Aveai de gând să participi! Și ai luat rochia ca să nu câștigăm! O ratată ca tine. Doamne, ferește, chiar că ești penibilă!

Ceva se frânge în mine. Poate din cauză că m-a făcut penibilă pentru că am vrut să mă înscriu. Sau poate pentru că ține în gheare haina tatălui meu de parcă ar fi un costum ieftin de Halloween. Sau poate din cauza privirii ei ironice, amintindu-mi de ziua aceea de vara trecută când mi-am dat, în sfârșit, seama că oamenii nu sunt buni. Că nimeni nu e bun. Că toată lumea minte și că inima mea e doar un suvenir, că universul ăsta e acela din Nebuloasa Neagră. Universul acela îngrozitor și plin de deznădejde. Universul în care nu vrea să trăiască nimeni.

Mă duc repede spre ea și apuc gulerul hainei.

– Dă-mi-o înapoi! Nu e a ta!

– Nu e nici a ta! răspunde Chloe, îndepărtându-se repede de mine.

Scap gulerul din mână.

– A fost în casa noastră, așa că este a noastră!

– A voastră? strig eu. Nimic din toate astea nu a fost vreodată al vostru!

Apuc o mânecă și trag de ea. Chloe ripostează și încearcă să se răsucească, dar mâneca se rupe și rămân cu ea în mână. Când aud pârâitul, arunc mâneca de parcă m-ar fi ars și mă holbez în jos la ea.

„Nu… Nu, nu, nu, nu, nu, nu…“

– Îh, bombăne Chloe, dând drumul hainei. Ce gunoi ieftin!

O ridic și o strâng la piept. Îmi doresc să se repare ca prin minune.

– Stai așa, zice ea și se întoarce. Dacă aveai de gând să te duci la concurs, înseamnă că ți-ai luat bilet, nu-i așa?

Îmi îngheață sângele în vene. Încep să tremur.

– Bineînțeles! se repede ea și rupe un poster de pe perete, care ajunge tot bucățele. Ups, nu acolo, zice. Nici acolo, adaugă în timp ce trântește o ramă din cui și îmi deschide sertarele, aruncând hainele pe jos.

O privesc, tremurând în continuare, strângându-mă singură în brațe, pentru că nu vreau să-i dau drumul hainei. Haina frumoasă și distrusă a tatei.

– Hm, oare unde l-ai pune?

Chloe se întoarce pe loc și apoi se oprește și se uită la un poster. Se uită la mine, eu mă schimb la față, apoi iarăși la poster și-l smulge de pe perete. În spatele lui, băgate în ramă, se află biletele mele pentru convenție.

Sar în picioare.

– Dă-mi-le înapoi! mă răstesc eu.

– Sau ce? O să dai fuga și-o să mă spui mamei? mă ironizează ea.

Chiar atunci vede ce-i mai rău: economiile mele, făcute sul și prinse cu un elastic, și biletele de autocar către Atlanta.

– Ce-i asta? strigă Chloe și pare că jubilează de-a dreptul când ridică biletele. Bilete de autocar? Scârbos. Vai, nu… Ups!

Cu o mișcare scurtă, le rupe în jumătate. Și apoi iarăși în jumătate, și din nou, și încă o dată, până când biletele, nerambursabile și plătite cu banii jos, cu care eu și Sage aveam să plecăm mâine-dimineață la 06.30, ajung o grămăjoară de confetti.

– Ăștia o să ne prindă bine, zice luând sulul de bancnote și băgându-l în buzunar. Așa vom putea să cumpărăm un costum mai bun. Mersi.

– Nu poți, încerc să articulez, dar rămân fără glas. Dacă faci chestia asta, o să…

– O să ce? rânjește Chloe disprețuitoare.

– O să… O să-i spun lui Catherine că vă duceți la convenție! Nu o să vă lase. O să am eu grijă să nu vă lase! Strâng tare în brațe haina tatei. O să… O să…

Nu am înfruntat-o niciodată pe Chloe. Nu am amenințat-o niciodată. Niciodată în viața mea. Și, o clipă, e șocată că o fac acum, dar apoi clipește și face fața aia indiferentă pe care o cunosc foarte bine. Așa arăta și vara trecută când m-a întrebat ce m-a făcut să cred că James m-ar putea plăcea vreodată. Când m-a întrebat cum am putut să-i interpretez greșit bunătatea. Când m-a făcut să par o ciudată, deși răspunsul îmi stătea pe limbă de fiecare dată.

Dar aia a fost o nimica toată în comparație cu asta. A fost aperitivul. Acum mi-a luat biletele pentru convenție, economiile, rochia mamei… Pentru că sigur e la ea; la cine altcineva să fie?... Chloe are totul. Are tot ce mi-am dorit eu vreodată.

– Ce-o să faci? zice ea, călcând peste grămada de haine împrăștiate pe jos. Dacă îi spui mamei, atunci o să-i spun și eu. Crezi că i-ar plăcea să afle că fiica ei vitregă o arde toată ziua cu o drogată?

– Sage nu e…

– Sau că a chiulit de la muncă?

– Dar n-am chiulit!

– Și cine te-ar crede pe tine? Nu ești nimic, Danielle. Ești un nimeni. Și nu vei fi niciodată altceva. Nicio rochie idioată nu poate schimba asta. Vei fi mereu ciudata fără prieteni al cărei tată a murit.

Mă îmbrâncește cu mâna liberă. Mă clatin în spate, incapabilă să-mi țin echilibrul, și mă prăbușesc peste geantă. Geanta mea, în care a rămas doar

coroana frumoasă pe care mi-a făcut-o Sage.

Se aude un trosnet puternic și inima îmi stă-n loc.

– Chloe? strigă Catherine de la ușa de la intrare. Calliope? Am ajuns!

Chloe zâmbește plină de sine.

– Vin! răspunde ea, apoi își dă părul peste umăr și pleacă din camera mea.

Mă ridic încet, dar nu se mai poate face nimic. Nu trebuie să deschid geanta ca să știu ce voi găsi. O deschid oricum: coroana la care Sage a meșterit ore întregi e ruptă pe fundul genții. Ridic câteva bucăți și mi se fărâmițează între degete.

Mi se face rău.

La ușă se aud niște pași. Îmi ridic privirea și o văd pe Cal uitându-se la mine.

– Elle? întreabă ea sfioasă, apoi exclamă: Doamne, Dumnezeule! Ce s-a întâmplat?

Mă fac covrig. Îmi doresc ca Nebuloasa Neagră să mă înghită cu totul. Aș vrea să mă ia de acolo. Lacrimi fierbinți mă ard când închid ochii, apoi mi se preling pe obraji. Vreau doar să plec. Nu vreau să mai exist.

– Elle?...

– Ieși, îi spun eu, cu vocea tremurătoare. Ieși din camera mea, Cal.

O clipă, nu se mișcă, vrând să rămână. Ca să ce? Să mă vadă la pământ? Oare îi face plăcere, ca surorii ei? Dar apoi pleacă.

Totul e distrus. Măcar o dată am crezut că pot să am și eu ceva. O dată am crezut...

Dar probabil că în universul ăsta nu există finaluri fericite. Am fost o proastă că am crezut altfel.

Mă trezesc ducând mâna la buzunarul din spate și scoțându-mi telefonul. Închid ochii, îl strâng la piept, temându-mă să nu-mi fie luat și el. Totul mi se ia, întotdeauna.

Chiar și Carmindor.

E trecut de miezul nopții. S-ar putea să doarmă. Îmi amintesc vocea lui. Groasă, dar tânără. Suavă. Dulce. Mă întreb cum ar suna dacă mi-ar spune vreodată „ah'blena".

Gândul acesta mă face să apăs pe iconița cu telefon de lângă numărul lui, să duc telefonul la ureche, în timp ce inima îmi bate tot mai repede, în timp ce semnalul ajunge la un satelit îndepărtat din spațiu, care îmi transmite apelul înapoi spre pământ, exact în locul în care mi-aș dori să fiu.

Telefonul îi sună o dată, de două ori, un SOS în acest univers imposibil. Și apoi intră mesageria vocală. Una generică, fără vocea lui, așa că ar putea fi a oricui. Probabil e ocupat. Sau doarme.

Închid și îmi sprijin capul de ușă, clipind ca să alung lacrimile, încercând să nu mai plâng.

„Poate că ar trebui să începem să privim în sus împreună", îmi amintesc că mi-a scris.

Doar stelele fosforescente care luminează în întuneric îmi șoptesc ceva, o constelație imaginară. Mie și tatei ne-a luat un weekend întreg să le agățăm. După aceea ne-am întins pe jos și ne-am uitat în tavan, iar el m-a întrebat:

– Unde ți-ar plăcea să te duci? Alege o stea, orice stea. Apoi stabilește-ți traiectoria. Țintește!

A arătat spre o stea, cu un ochi închis, și și-a îndoit degetul mare în jos, de parcă ar fi tras cu o armă stelară.

Întind mâna spre o destinație, țintesc cu o mână… și ezit.

„Aprinde!" îl aud pe tata spunând, chiar dacă nu este aici și nici nu va mai fi vreodată.

Pentru că acesta e universul imposibil. Și nu există nici Carmindor, nici Prospero, nici Euci sau Federația ori punțile de observație. Sunt doar eu, naufragiată pe partea greșită a tuturor lucrurilor pe care le iubesc.

Ca prințesa Amara, pierdută în Nebuloasa Neagră.

PARTEA A TREIA

APRINDE-LE!

————————

„Nu ești singură, ah'blena, și stelele tale mă vor îndruma spre casă."

– episodul 33, „Un nox de neuitat"

ELLE

– Deci, fetelor, vreau să-mi scrieți în clipa în care ajungeți la campionat.

Catherine zâmbește în timpul micului dejun cu ouă și spanac pe care l-am pregătit. Eu sunt lângă bufet, bând o cafea. Abia dac-am dormit noaptea trecută și nu mi-e nici foarte foame.

– A, bineînțeles, zice Chloe pe un ton mieros.

Se uită la mine, avertizându-mă parcă să tac din gură. Dar adevărul este că nu am fost niciodată mai tăcută ca acum. Ce sens are să o pârăsc?

– Și Elle o să curețe covoarele azi? adaugă ea.

– A, așa este! spune mama vitregă bătând din palme și se întoarce spre mine. Deci știi ce ai de făcut, da? Să le limpezești ca lumea, nu ca data trecută, da?

– Da, răspund eu, cu ochii în ceașcă.

Chloe se uită la telefon.

– Cal, eu zic să ne grăbim, să nu întârziem. James trebuie să sosească din clipă în clipă.

Cal, care nu a spus nimic toată dimineața, ezită.

– Eu nu...

Catherine se încruntă, cu sprâncenele ei pensate.

– Te simți bine, dragă? Pari puțin palidă.

– E bine, răspunde Chloe și o înghiontește pe Cal să se ridice. E doar emoționată, atâta tot. Nu-i așa, Cal?

Cal mă privește pe furiș. Apoi își lasă din nou privirea în farfuria cu spanac și ouă, de care nici nu s-a atins.

– Așa e.

Nu mai suport. Mă scuz și mă duc în camera mea. Câteva minute mai târziu, văd mașina lui James intrând pe aleea noastră și pe gemene urcând în ea, luându-mi banii puși deoparte cu ele. Mama mea vitregă nu vine să mă verifice; îmi strigă doar de jos că aparatul de curățat cu aburi e în garaj și că ne vedem diseară. Apoi ușa din față se închide, iar huruitul mașinii se aude cotind pe alee spre stradă.

După nu știu câte minute de stat în pat, îmi vibrează telefonul în buzunar. Îl scot.

Sage 07.03

— Hei! Unde ești?

— Te-am sunat TOATĂ DIMINEAȚA.

07.04

— Nu mai merg. Îmi pare rău.

Încep să mă usture ochii, de parcă mi-ar înfige cineva o sabie în ei. Clipesc, ca să alung lacrimile fierbinți.

Primul ExcelsiCon de care îmi amintesc a fost cel din anul în care am împlinit șapte ani. Tata a înnebunit cu planificarea în cele nouă luni dinaintea

evenimentului. A pierdut multe nopți stabilind juriile, invitații, detaliile privind paza, vorbind la nesfârșit despre convenție, până când m-am săturat așa de tare de ExcelsiCon, că nici măcar nu am mai vrut să mă duc la deschidere.

În dimineața aceea, tata m-a trezit pe melodia din Starfield, pe care o dăduse la maximum. Așa de tare, încât animăluțele de pluș de pe rafturile mele se zgâlțâiau ușor. A dat năvală în camera mea, în haina lui apretată, cu coroana pe cap și m-a luat în brațe, cântând cu o precizie de afon.

„DUN DUN-DUN-DUN DUN-DUN-DUN-DUN“, urla el, dansând cu mine prin cameră, eu în pijamaua cu lună și stele, și a fost începutul celei mai frumoase zile din viața mea. În care domnul Singh mi-a dat un autograf pe arma spațială. În care am crezut prima oară că aș putea să fiu Carmindor. În care tata mi-a spus: „Lumină de stea, stea scânteietoare, în seara asta poți fi oricine sub soare“.

Izbucnesc în lacrimi înainte să le pot opri. Le șterg cât de repede pot cu dosul palmei, dar continuă să curgă. Nu vor să se oprească cu niciun chip. Plâng așa de tare, că abia dacă mai respir.

Afară se aude un huruit.

Mă șterg la ochi și mă împleticesc spre fereastră. Afară, pe stradă, o rulotă mare și portocalie cotește din scurt, venind cu viteză pe drumul cu o singură bandă, condus de o maniacă cu părul verde.

O, nu!

După ce Sage dă cu ușa de la intrare de perete și o ia la goană spre camera mea, mă găsește pe jos în genunchi, cu fața în îndoitura brațului, pentru că nu vreau să mă vadă plângând. Nu-mi place să mă vadă nimeni plângând. Nu de când a murit tata.

Plânsul nu rezolvă nimic. Nu aduce pe nimeni înapoi.

– Elle, liniștește-te! Liniștește-te, te rog! O să fie bine…

Mă îndepărtez de ea.

– Ba nu, n-o să fie! mă bâlbâi eu în timp ce mă uit la coroana fărâmițată și la haina sfâșiată și încep să plâng și mai tare. Au crezut că am furat rochia… Rochia mamei mele, continui eu bâlbâindu-mă. Așa că mi-au luat banii și mi-au distrus... Ne-au distrus...

Sage îngenunchează și ea și încearcă să mă îmbrățișeze, dar o împing.

– Nu, îi zic eu. Pleacă de lângă mine! Sunt ciudată și îngrozitoare și… și… și distrug totul. Viața lui Catherine. A gemenelor. O s-o distrug și pe-a ta. Încă n-am distrus-o, dar așteaptă numai și ai să vezi, mă bâlbâi eu în continuare.

Pufnește.

– Elle, nu ai cum să distrugi viața altcuiva. Ai înnebunit? Ele ți-au distrus ție lucrurile, spune Sage și mă privește cu atenție o clipă îndelungată, mutându-se de pe un picior pe altul. Cum să crezi vreodată că tu distrugi chestii?

– Pentru că sunt o p-povară, spun eu cu un râset firav. Nu vreau să fiu aici. Nu vreau să am de-a face cu nimic din toate astea. Nu sunt Carmindor, Sage, recunosc eu printre sughițuri. N-aș putea să fiu. Sunt Nebuloasa Neagră, sunt prințesa Amara și distrug tot ce ating, mă bâlbâi în continuare.

Se lasă pe spate.

– Bine, atunci.

– Bine, ce? răspund, pentru că îmi pare mult prea calmă. Nu pricepi? Asta a fost, Sage. Aici se încheie totul. Mie nu mi se-ntâmplă nimic bun în viața asta. Niciodată.

– Nu pot să cred așa ceva, se ridică Sage și îmi întinde mâna. Haide!

Ține mâna întinsă, deasupra mea, așteptând să o apuc. Ezit, privind în sus la ea, întrebându-mă ce vede la mine ca prietenă, de ce nu pricepe. Nu poate să înțeleagă?

– De ce? spun eu într-un final.

– Pentru că ai dreptate; nu ești Carmindor. Ești Amara. Și știi de ce ești ea? Pentru că ai trecut printr-o intrigă secundară de rahat și ai reușit să supraviețuiești și pentru că ești altruistă și curajoasă.

Se așază pe vine și mă apucă de umeri, apoi continuă:

– Elle, când am văzut ultimul episod, nu m-am gândit că Amara a distrus ceva. Ci că a salvat universul.

– Carmindor a salvat universul! Ea doar a murit!

– Parcă spuneai că e un alt univers de partea cealaltă?

– Contează? mă răstesc eu. Nu aș putea fi Amara nici să vreau. Gemenele au pierdut rochia mamei și… și…

Mi se pune un nod în gât.

Sage se scarpină la ceafă.

– De fapt, nu au pierdut-o.

– Ce vrei să spui?

– Elle, trebuie... să-ți mărturisesc ceva, zice Sage încet. Eu am luat-o.

– Tu? încep eu să mă prind. Tu ai luat-o?

– Da. În ziua aia, când am zis că îl scot pe Franco să facă pipi, zice ea, părând rușinată și mândră în același timp. Nu credeam că surorile tale vitrege se vor inflama în halul ăsta! Îmi pare foarte rău. Nu am... Doar am... N-am suportat gândul ca îngâmfatele alea să poarte rochia mamei tale. Nu am putut. Și înțeleg dacă mă vei urî toată viața din cauza asta și…

O îmbrățișez și îmi ascund fața în umărul ei.

– Mulțumesc, suspin eu. Mulțumesc, mulțumesc.

– Nu ești supărată?

– Și eu am vrut s-o fur, dar n-am știut cum. Eram… Eram furioasă. Dar nu am putut să fac nimic.

– Dar Chloe ți-a luat biletele. Ți-a luat banii din cauza rochiei.

Dau din cap.

– Le-ar fi luat oricum. Sunt convinsă.

– Bine.

Râde agitată și se ridică, întinzându-mi mâna.

Mă prind de ea și mă trage în picioare.

Simt cum mă strânge tare de mână.

– Hai să ajungem la convenție, da? Pierdem vremea dacă mai stăm pe-aici.

– Dar cum ajungem acolo? Autocarul a plecat și…

– Luăm Dovleacul.

Rămân cu gura căscată.

– Vorbești serios? Nu putem lua Dovleacul. Mama ta și-ar ieși din minți. Încă o amendă pentru parcare și…

– Sunt vremuri disperate, draga mea. Așa că se impun măsuri disperate. Văd eu ce-i zic când mă întorc acasă. Strânge-ți lucrurile. Plecăm în excursie!

– Dar nu avem bani. Sau bilete.

– Găsim noi o soluție pe parcurs. Haide, Bilbo, unde ți-e spiritul de aventură?

– Ai înnebunit de tot!

Ridică din sprâncene în mod repetat.

– Știu.

Mă șterg la ochi, îmi pun costumul în geantă, abandonând coroana ruptă în mijlocul camerei, și dau fuga în jos pe scări. Sage deschide ușa din spate a rulotei și iat-o, atârnată de tavan, rochia mamei. Mă holbez cu o uimire nedisimulată.

– Bun, zice ea. Dacă vrei să o repar ca s-o porți, va trebui să conduci tu. Îmi aruncă cheile și scoate o mică trusă de croitorie dintr-un săculeț.

– Stai… Ce?

Prind cheile.

– Tu, răspunde ea, închizând ușile rulotei, și ocolește ca să ajungă la locul din dreapta. Tu conduci. Știi cum să ajungi la Atlanta, da?

– Eu?

Alerg spre cealaltă parte și sar la volan, așteptându-mă, într-un fel, ca mașina lui Catherine să apară pe stradă. Îmi pun centura, bag cheia în contact. Vitezometrul și toate butoanele și cadranele mici mi se conturează în față ca un panou de control complex. Abia dacă știu să conduc!

– Ai zis că ai permis.

– Asta nu înseamnă că și conduc!

– Atunci poți învăța, răspunde ea, luându-mi geanta. Avem patru ore de mers, jumătate de rezervor plin și un concurs de câștigat. Deci spune-mi: ești gata să deturnezi Dovleacul, prințesă?

Sage zâmbește cu zâmbetul ei diabolic și nu am cum să refuz. Pur și simplu, nu am cum.

– Da, copilot.

Zâmbește și mai larg și își pune ochelarii simandicoși de soare. Îi urmez imediat exemplul și îmi pun și eu jafurile de ochelari de tip aviator, după care învârt cheia în contact. Motorul prinde viață zgomotos, ca o fiară care se trezește din hibernare, iar Dovleacul iese de pe alee în șosea, scoțând fum negru pe țeava de eșapament.

DARIEN

– Nu va fi niciodată nuanța aia de albastru, bombăn eu în barbă, îndreptând gulerul.

Uniforma e în cuier într-o încăpere cu acces restricționat de la convenție. Credeam că după douăzeci și trei de zile de filmat aveam să fiu sătul până peste cap de acest costum, dar acum mi se pare, într-un fel, o greșeală să nu-l port. Face parte din mine.

Pipăi cu degetele nasturii din alamă și aripile stelare lustruite. Gail a aranjat ca partea lungă din spate să fie apretată azi-dimineață, când eu îmi beam cafeaua. Nu-mi amintesc până la ce oră am stat azi-noapte, dar m-am întins în pat mult după ce i-am târât pe partenerii mei de film, beți și voioși, înapoi la hotel.

– Ești o partidă pe cinste, a bolborosit Jess pe o banchetă din spate a mașinii negre a lui Lonny. S-ar părea că a avea un bodyguard are și avantaje, cum ar fi că poți să chemi limuzina oricând. Lonny nu a fost deloc încântat de treaba asta. Tipa aia e nebună dacă nu-și dă seama, a continuat ea.

– Ce tipă? a întrebat Calvin, întins cu fața în jos pe cealaltă banchetă.

– Aia de care e îndrăgostit Darien.

– Nu sunt… am ripostat eu, dar Jess mi-a pus degetul pe buze.

– Șșșștt, mi-a ordonat ea, după care a vomitat pe pantofii mei.

M-am descotorosit de ei în holul hotelului, încercând să evit privirea criminală a lui Lonny tot restul serii cât i-am condus pe colegi în camerele lor.

Se aude o bătaie în ușă, după care intră Gail.

– Ești gata, Dare?

Îmi trec agitat mâna prin păr.

– Sigur. Mi-ai găsit telefonul?

Clatină din cap. Imediat ce m-am întors în camera mea, de fapt, imediat ce m-am întors în camera mea și m-am șters de resturile de vomă de la Jess, Gail mi-a dat vestea: nu-mi găsea telefonul.

– N-am idee unde aș fi putut să-l pun, izbucnește ea a nu știu câta oară. Am încercat chiar și să te sun, dar intră direct mesageria vocală. Îmi pare rău, știu că ai spus…

– O să-l găsim noi, îi spun eu mai convins decât sunt, de fapt.

– Da, o să-l găsim.

Mă apucă de cot, știind că nu mă voi mișca dacă nu sunt îmboldit s-o fac, și mă conduce pe hol, pe lângă camera verde, singurul loc în care pot sta invitații de la convenție fără să li se ceară întruna să dea autografe sau să facă selfie-uri cu diverși. Până și veteranii petrec foarte mult timp acolo. Nu se duce nimeni la etajul la care are loc convenția. E ca un acvariu plin cu piranha. Epicentrul Nebuloasei Negre din acest univers.

Pe când ușa de la camera verde dispare în urma noastră, o mai privesc o dată din depărtare și văd un tip cu păr castaniu des și o haină și mai maronie.

– Gail! mă opresc eu dintr-odată. Cred că l-am văzut pe Nathan F…

Gail mă trage spre ea ca pe un yo-yo.

– Îi poți cere autograf mai târziu pe prima ediție din Firefly. După întâlnirea pe care o ai și sesiunea de autografe.

Rămân încremenit pe covor.

– Sesiune de autografe?

Gail se eschivează și se trage de coadă.

– Mark a fost cu...

– Mark... zic eu, rostindu-i numele printre dinți. Tata a spus că trebuie să fac asta?

– Insistă. Zice că va fi bine pentru imaginea ta. Că ai nevoie de asta. Am încercat să-l contrazic, dar…

– Și dacă bloggerul ăla e pe-acolo? Ăla cu mesajele?

– Nu știm dacă e vorba de aceeași persoană, zice ea.

– Ah, atunci, dacă sunt amândoi aici? Se poate ca oricare dintre ei să-și fi luat bilet la sesiunea mea de autografe!

– Îmi… pare rău, repetă Gail, iar frica mea se transformă imediat în regret, și îmi las umerii în jos.

Bărbatul în haină maronie din camera verde a dispărut. O altă oportunitate ratată.

Clatin din cap.

– Ba nu, ba nu, nu e vina ta. Nu poți să-i zici „nu“ lui Mark. Poate pot face ceva ăștia de la biroul convenției.

– Dar, Dare…

– Mă ocup eu.

Când ajung în capătul coridorului, deschid tare ușile și îmi croiesc drum prin convenția aglomerată, cu Gail zbătându-se să treacă prin marea de oameni în spatele meu. Refuz să mă opresc pentru selfie-uri sau autografe sau orice altceva, pentru că am o misiune de îndeplinit.

Mai întâi Mark mă obligă să particip la convenție. Apoi mă învinuiește pentru toate scurgerile ciudate de informații care au avut loc. Și acum nu mă

lasă să anulez o sesiune de autografe? Și nu mă lasă să beau Orange Crush. M-am săturat până peste cap să n-am încotro.

Mark să mă pupe undeva.

Nu am de gând să dau autografe.

ELLE

Centrul de convenții din atlanta este enorm.

Sage mă lasă în față ca să mă duc să fac rost de ecusoane, cât timp caută ea un loc de parcare pentru Dovleac. Rulota se îndepărtează huruind în timp ce privesc cu gura căscată mulțimea de oameni care au venit. Sunt atât de mulți! Nu doar oameni, ci și vulcani și nocși, și turieni, și lorzi Sith. Mai mulți Groot, X-Men, Jon Snow, Marty McFly, prințese Disney. Văd și câțiva Nathaniel Drake și Indiana Jones, avataruri din DOTA 2, pe lângă personaje din League of Legends, Haine-Maronii și cape de eroi și mantii de la Hogwarts. Mai multe Sailor Moon și navigatori interstelari și fani Star Trek și, roind în mijlocul lor, în haine de un bleumarin perfect, culoarea respectatei Federații, stargunnerii.

Lumea imposibilă. Și, chiar mai bine de-atât, nici urmă de gemene.

12.22

— NU o să ghicești unde sunt chiar acum, ah'blen.

— [1 fotografie atașată]

Aștept să-mi răspundă, pentru că îmi închipui că e și el pe-aici, probabil la una dintre mesele rotunde ale convenției, dar nu-mi răspunde. Cel puțin nu imediat. O să-mi răspundă după ce-o să vadă mesajul. Dar oare o să vrea să ne întâlnim? Oare eu vreau?

Așa cred... Cred că vreau.

Hotărâtă, îmi ridic mai mult geanta pe umăr și pornesc să fac rost de un bilet. Un tip care pare plictisit e singurul care a mai rămas la casa de bilete.

Deasupra lui e o pancartă mare pe care scrie cu roșu BILETELE PENTRU SÂMBĂTĂ S-AU EPUIZAT. Respir adânc și mă duc direct spre el.

– Uite ce e, nu vreau să cumpăr bilete, pentru că am avut unele și mi-au fost furate, îi explic eu. Vreau doar să particip la concursul de cosplay. Promit că nu fac nimic altceva…

Îmi arată pancarta.

– Da, știu ce scrie acolo, știu și eu să citesc, îi zic eu. Întreb doar dacă aș putea…

– Să primești tratament special? zice el, ridicându-și, în sfârșit, privirea spre mine. Clipește în spatele ochelarilor lui negri cu ramă groasă. Poate-ar fi bine ca data viitoare să-ți iei bilete mai din timp, păpușă.

– Nu-mi spune „păpușă“, mă răstesc eu.

– Cine ți-a zis „păpușă“?

Sage își face apariția din mulțimea de pe hol, aranjându-și ținuta. Azi poartă o rochie albastră cu tutu. Arată ca o zână punk-rock cu probleme la mansardă, nu că asta ar face-o să iasă în evidență la o convenție.

– OK, deci n-am reușit să găsesc loc în parcarea subterană pentru că Dovleacul e prea înalt, dar am găsit un loc cu un parcometru după colț și a trebuit să devalizez casa, să fac rost de monede. Operațiunea „Nu lua amendă de parcare“ este în curs de desfășurare.

– Cred că e ilegal, zice tipul de la casa de bilete.

– La fel și hărțuirea sexuală.

Încerc să mă uit la el cât pot de urât, dar nimic nu-l tulbură pe tipul ăsta. Ar putea să se dezlănțuie și iadul pe pământ în jurul lui și lui probabil că i s-ar părea o chestie răsuflată.

Oftează.

– Uite ce e, dacă vrei să vezi ce poți să rezolvi cu biletele „furate“, du-te să vorbești cu organizatorii. Sunt în biroul de-acolo, zice și arată spre colțul holului. Du-te și bate-i pe ei la cap!

Mă încrunt, apoi mă întorc și mă îndrept spre birouri.

– Să aștept aici? strigă Sage în spatele meu. Distracție plăcută la asediu!

Îi fac cu mâna peste umăr, semn că am auzit-o.

E aiurea. În toți anii în care tata a organizat ExcelsiCon, n-ar fi fost angajat niciodată un răsfățat ca ăla. Măcar mai sunt și alte moduri de a intra la o convenție și știu că mai au locuri. Mereu păstrează câteva de rezervă în caz că apare vreo persoană importantă. Cum ar fi președintele. Sau Tom Hiddleston.

Ajung la ușa biroului și arunc o privire prin gemuleț. O femeie mai în vârstă, chinuită, numără bancnote la un birou. Îmi pare cunoscută, dar îmi amintesc abia după o clipă.

– Domnișoară May!

Bat în geam și îi fac cu mâna. Tresare când își aude numele, apoi se întoarce spre mine cu tot cu scaun. E îmbrăcată cu tricoul mov oficial al ExcelsiCon și cu blugi și jur că încă are tenișii de acum zece ani, de când n-am mai fost eu. Sprâncenele cărunte i se strâng în timp ce încearcă să își dea seama de unde mă știe.

Îi arăt salutul promisiune-jurământ și sprâncenele i se ridică până în părul castaniu și grizonant.

– Vai de mine… Danielle! strigă ea, sărind de pe scaun, apoi ocolește rapid biroul și mă îmbrățișează. Danielle, cât ai crescut! Semeni cu Robin. Leit, zice ea, înghiontindu-mă ușor cu brațul. Doamne, au trecut cât, șase ani?

– Puțin mai mult, răspund eu. Șapte ani. Cum de-a trecut atât de mult timp? Mă întreb dacă și ea crede că e vina mea. Zâmbesc. Și era și timpul să mă întorc, nu-i așa? adaug eu.

– Bineînțeles! răspunde ea. Robin nu rezista niciodată să nu vină. Știam c-o să te-ntorci cândva.

– De fapt, domnișoară May, despre asta aș vrea să vorbesc cu dumneavoastră. Eu… Noi…

Dintr-odată, ușa biroului se deschide și se trântește zgomotos. Un băiat înalt, cu părul negru și mers legănat, trece valvârtej pe lângă mine.

– Aș vrea să vorbesc cu managerul, zice el pe un ton glacial. Vă rog.

Rămân cu gura căscată. Pentru că, sfinte prinț al Federației, Batman! E nenorocitul de Darien Freeman!

Domnișoara May pare surprinsă.

– Bine, băiete, stai puțin...

O femeie agitată, bănuiesc că asistenta lui, intră împleticindu-se în urma lui și închide ușor ușa.

– Darien, e OK…

– Gail, ba nu e OK, spune el și se întoarce din nou spre domnișoara May. Aș vrea doar să vorbesc cu directorul, vă rog. Atâta tot. Sunt convins că e o mare neînțelegere.

– Directorul e pe etaj, zice domnișoara May.

– Scuză-mă, îl întrerup eu.

– O clipă, OK?

Abia dacă se uită la mine.

Mă simt de parcă tocmai am devenit invizibilă. Una e să mă simt invizibilă acasă, dar aici… Aici suntem la convenția tatei. N-ar trebui să mă simt invizibilă aici. Nu mă voi simți invizibilă aici.

– Îl puteți contacta cumva? întreabă el. Îl puteți suna? Sau ceva?

– Dare, întârzii la masa rotundă, îl imploră asistenta lui. Poate că reușim să lămurim asta mai târziu...

– Dar sesiunea de autografe e chiar după masa rotundă, zice el, încercând să discute cu ea.

Strâng din dinți. Mai întâi e ales în rolul lui Carmindor, și cu siguranță îl va distruge! Apoi are indecența de a-și arăta abdomenul în timpul unei emisiuni transmise în toată țara, ca să-l vândă pe Carmindor. Și acum dă buzna în birou, întrerupându-mă și prefăcându-se că sunt invizibilă? De-asta scriu pe blog. Sunt lucruri în viața asta pe care le pot trece cu vederea. Catherine, gemenele, porcăria de la club. Dar nu te pui cu Starfield-ul meu.

– Nu crezi că ești puțin cam nerecunoscător? zic eu.

În cele din urmă se uită la mine, de parcă m-ar vedea prima oară. „A, salut“, mă gândesc eu. „Ce drăguț din partea ta să mă observi, în sfârșit.“

– Poftim? zice el.

– Nu crezi că ești, rostesc eu mai răspicat, puțin cam nerecunoscător?

– Îmi pare rău, domnișoară, dar mă grăbesc puțin…

– Și eu nu? îi spun și îmi încrucișez brațele. Eu am fost prima aici și nu ai de ce să dai buzna în birou și să faci pe crizatul pentru că nu poți să nu-ți miști fundulețul treizeci de minute ca să dai autografe. E rușinos. În marea schemă a vieții, ce înseamnă treizeci de minute pentru tine? continui, cu mâinile în șold. Ce înseamnă treizeci de minute, când le înfrumusețezi altora viața cu mii și mii de stele?

Umerii i se încordează.

– Nu înțelegi. Nu ai putea…

– Nu aș putea? râd eu. Dă-mi banii pe care-i primești tu, și dau eu autografe în locul tău.

Dă să riposteze, dar se răzgândește și se întoarce din nou spre domnișoara May.

– Vă rog, puteți vorbi cumva cu managerul dumneavoastră? Putem găsi o formulă. Pur și simplu, nu vreau să dau…

– Păi, poate că ar trebui să dai, răspund eu în locul domnișoarei May, care e tot mai palidă cu fiecare clipă. Poate că tocmai asta ar trebui să faci, Darien Freeman. Poate că ar fi trebuit să realizezi că n-ajunge să fii frumușel ca să fii Carmindor.

E o replică bună, pentru că e, întâmplător, un citat de pe blog. Și, când se încruntă, cu o privire consternată, îmi dau seama că probabil a recunoscut-o. Apoi, foarte bine.

– Ești doar o vedetă răsfățată, ca toate celelalte, adaug eu, făcând semn spre ușă. Așa că, ce-ar fi ca măcar de data asta să muncești și tu și să dai niște autografe? Măcar atâta lucru poți să faci și tu, dacă tot îți spui Carmindor.

Asistenta lui, draga de ea, care pare a munci prea mult pe bani prea puțini, dacă e să te iei după tenișii ăia vechi, își duce mâna la gură ca să își înăbușe un chicot.

Darien Freeman se întoarce pentru prima oară cu fața spre mine. Înțeleg, într-un fel, de ce lumea îl consideră fermecător: e frumos în carne și oase, mai ales cu cicatricea și cu ochii ăia, dar, ca personalitate, mi s-a părut total neinteresant. E clar că s-a antrenat mult pentru Starfield. Nu-mi amintesc să fi arătat atât de, ă, impresionant în Seaside Cove. Își încrucișează brațele, iar tricoul îi vine foarte strâmt peste umeri.

– Ești bloggerița aia, nu-i așa? Aia care mă urăște.

– Nu te urăsc.

– Atunci care-i problema ta?

Îmi îndrept spatele ca să par mai înaltă, deși, lângă Darien, nu par înaltă deloc.

– Urăsc că-i intimidezi pe alții!

– Ba nu intimidez pe nimeni.

– A, deci ți se pare normal și politicos să dai năvală și să ceri pe tonul ăsta tot felul de chestii de la oameni de treabă?

– Am zis „vă rog“! Nu am zis „vă rog“? întreabă el, nevenindu-i să creadă, întorcându-se spre asistenta lui pentru confirmare.

Ea strânge tare din buze și își spun ceva din priviri. Când vede că nu are de gând să-i sară în ajutor, el își ridică mâinile, semn că se dă bătut.

– Bine! OK! Uitați ce e, domnișoară…

– Domnișoara May, intervin eu. O cheamă domnișoara May.

– Domnișoară May, repetă el și văd cum îi zvâcnește un mușchi pe față. Îmi pare rău că v-am luat tare. A fost o zi lungă…

– Nu e nici măcar unu, bombăn eu.

Darien se încruntă la mine.

– Dar vreau doar să am și eu puțin timp liber la convenție, înțelegeți? Doar câteva ore. Și nu voi avea dacă va trebui să dau autografe. Ați putea, vă rog, să-i comunicați directorului prin stație să mă caute? Voi fi la masa rotundă cu tema Starfield, muncind, zice el, uitându-se la mine.

După care se întoarce și pleacă. Afară s-a strâns un potop de fani care încearcă să îl acapareze când iese din birou, dar un tip musculos, probabil bodyguardul lui, îl apără de admiratori și îi conduce pe el și pe asistenta lui pe coridor. Ușa se închide în urma lor, făcându-i să tacă pe cei care îi strigă numele.

Îmi dau ochii peste cap și mă încrunt. Dar domnișoara May îmi zâmbește larg.

– Chiar semeni cu tatăl tău.

– S-a purtat de parcă aș fi fost invizibilă, zic eu. Oricine ar fi reacționat așa.

– Ba nu, te-ai purtat exact ca Robin, îmi spune, clătinând din cap. Am lucrat cu el atâția ani, încât îl recunosc în tine. Băiatul ăla n-a avut nici cea mai mică șansă cu tine.

– S-a purtat foarte grosolan cu dumneavoastră, îi zic eu.

– Mhm.

Domnișoara May dă din cap și se leagănă înainte și înapoi pe scaunul ei, ridicând un walkie-talkie. Îi spune prin stație despre Darien Freeman noului director, Herman Mitchs, unul dintre vechii amici ai tatei, un individ tot mai chel, cu burtă de bere, căruia îi place să se costumeze ca Chewbacca, după care se întoarce la mine. Deci cu ce pot să te ajut?

– Păi... încep în timp ce îmi frâng mâinile. Să vedeți, s-a întâmplat ceva și mi s-au furat biletele, două, al meu și al unei prietene. Am bonul chiar aici, dar băiatul de la casa de bilete a spus…

– Bon? râde domnișoara May și se lasă pe spate în scaun. Elle, fiica lui Robin Wittimer nu trebuie să își cumpere vreodată bilet! Tu ești parte din această convenție, scumpa mea. Faci parte din familie.

Scoate o legitimație din sertarul de la birou. Partea de sus este marcată cu galben, ceea ce înseamnă că este o legitimație din aia șmecheră, care îți oferă acces peste tot și le spune celorlalți nu doar că ești cineva, ci că ești cineva important. E ca un Stan Lee al legitimațiilor.

Mi-o întinde, iar eu o apuc și pipăi cu degetele numele tipărit cu negru în partea de jos. „Robin Wittimer“. Mi se umplu ochii de lacrimi înțepătoare.

– I-am făcut și lui una în fiecare an, îmi zice domnișoara May. În caz că aveai să te hotărăști să vii.

– În fiecare an? întreb eu rezervată. Dar…

– Nu ți-a spus mama ta vitregă? se încruntă domnișoara May. În primii ani ți le-am trimis acasă, dar, după ce le-am tot primit înapoi, am hotărât să le

păstrăm aici.

Deci Catherine a știut mereu că eram bine-venită la ExcelsiCon? A știut că aveam o legitimație doar a mea, de la tata, în fiecare an și a trimis-o înapoi? Îmi mușc buza de jos, încercând să nu plâng.

– Nu am știut, șoptesc eu. Dacă aș fi știut...

Domnișoara May vede că încep să mă strâmb și mă îndeamnă să iau niște caramele dintr-un castron.

– Ei bine, acum ai venit. Și prietena ta o poate folosi pe asta, adaugă ea, scoțând una dintre legitimațiile acelea în plus pe care știam că le țin pentru invitații speciali. Oricum, cu ce ocazie pe-aici? Vrei să mergi la masa rotundă despre Starfield? Pentru că o să cam întârzii...

– De fapt, am venit pentru concursul de cosplay.

Zâmbește, desface o caramelă și o bagă în gură.

– Chiar că semeni cu tatăl tău.

DARIEN

– Trebuie să te liniștești, Dare.

Mersi, Gail. E eufemismul secolului.

Ieșim din sala uriașă de conferințe, departe de masa rotundă, care tocmai s-a încheiat. Văd numai pete în fața ochilor, de la blițurile unui catralion de selfie-uri pe care cei cărora le-a plăcut la nebunie rolul meu din Seaside abia au așteptat să le facă (deși, dacă chiar le-aș fi plăcut la nebunie, n-ar fi avut blițurile pornite). Mi se zvârcolesc în minte toate întrebările din public ca oamenii devorați de extraterestrul din Picătura.

„Cum te simți să fii noul Carmindor?“

„Ce elemente noi față de domnul Singh aduci rolului lui Carmindor?“

„Întrucât filmările tocmai s-au încheiat, ne poți spune la ce să ne așteptăm de la interpretarea ta a lui Carmindor?“

„Ce te-a făcut să crezi că ai putea fi prințul Federației?“

Lui Jess nu i s-au pus astfel de întrebări. Nici lui Calvin. Și de fiecare dată când Amon era întrebat de ce m-a ales pe mine pentru rolul de prinț al Federației, spunea doar: „Dacă am ales cel mai potrivit actor pentru rolul ăsta? Eu cred că da“.

Ceea ce, bineînțeles, este esențial în conferințele de presă. Când ți se pune o întrebare la care nu vrei să răspunzi, o dai cotită punând o întrebare care îți convine și răspunzând, în schimb, la ea.

Deci, ținând cont că am dat nas în nas cu bloggerița în biroul convenției și apoi de cele petrecute la conferința de presă, sunt într-o stare destul de nasoală. Nu pot să cred că am dat de autorul Rebelgunner. Și că e fată.

Probabil că mă trolează viața. Nici dacă l-aș vedea pe Nathan Fillion n-aș reuși să scap de norișorul ăsta negru de deasupra capului.

– Te-a enervat rău fata aia, nu? zice Gail, târșâindu-și picioarele în urma mea.

Lonny ne urmează, ca o umbră impunătoare.

– Nu era o fată, ci progenitura Satanei, bombăn eu, deschizând ușa pe care scrie DOAR PENTRU INVITAȚI și care dă spre unul dintre coridoarele private.

– Avea dreptate, să știi, spune Lonny cu o voce gravă.

Gail dă din cap.

– Darien, de obicei te porți frumos cu fanii. Darien.

Vede că nu mă opresc, așa că mă apucă de braț și mă țintuiește în mijlocul coridorului.

Tipul din serialul ăla cu demoni trece pe lângă noi, iar eu îl salut din cap, ca între amici. Când nu ne mai poate auzi, îmi șoptește:

– Care-i problema, de fapt?

Îmi zvâcnește un mușchi pe maxilar.

– Gail, încă nu mi-am găsit telefonul și n-a mai trecut niciodată atâta vreme fără să vorbesc cu Elle de când ne-am certat din cauza condensatorului de flux solar, Rebelgunner este fată și trebuie să ajung la sesiunea de autografe în mai puțin de – mă prefac că mă uit la ceas — zece minute, unde s-ar putea să își facă apariția unul care mi-a lăsat mesaje de amenințare la hotel.

În plus, și știu că e o nebunie, nu pot să scap de senzația că sunt urmărit. Adică, știu că sunt urmărit, dar... de data asta se simte altfel. La fel cum m-am simțit pe tot parcursul filmărilor. Ca atunci când m-a închis ăla pe acoperiș și apoi cu filmulețele și fotografiile care au fost făcute publice.

– Dar voi fi eu acolo, zice Lonny cu vocea lui tunătoare, pocnind din degete. Și-o să-l înnod ca pe o frânghie, dacă va fi nevoie.

– Mersi, prietene, îi răspund, în timp ce trag stresat aer adânc în piept. O să fie bine. Absolut acceptabil. Câtă vreme nu va trebui să semnez un maldăr de hârțoage.

ELLE

Mă întâlnesc cu Sage în hol și o încoronez cu legitimația de extra-VIP, pe care i-o arăt și ăluia de la casa de bilete când intrăm. Rămâne cu gura căscată când vede banda galbenă din partea de sus a legitimației mele.

– Na! îi spun eu pe mutește și-i zic „pa, pa“ mișcându-mi degetele încet, în timp ce paznicul îmi verifică geanta și costumul și mă lasă să intru.

– Bine, deci trebuie să-ți terminăm costumul și să te pregătim pentru concurs, zice Sage, bătând ușor cu mâna breteaua de la geantă. Mai trebuie să verificăm dacă îți vine bine cusătura pe umăr și să-ți dăm haina cu sclipici și…

– Sage, o opresc eu.

Nici măcar nu s-a uitat în jurul ei.

– Da?... A.

Se holbează la sala de expoziție și rămâne cu gura căscată.

– Uaaa!

Tot complexul e împânzit de standuri de trusturi TV, de studiouri și altele cu jocuri video, alături de replici în mărime naturală ale personajelor din World of Warcraft și figurine Funko. Oameni cu zâmbete amabile servesc la mese, care se întind dintr-un capăt în altul, iar afișe cu Star Trek și Star Wars flutură deasupra în adierea aerului condiționat. Mulțimea de oameni se mută de la un loc de făcut la altul în mijlocul culoarului, făcându-și selfie-uri cu oameni costumați care flutură săbii și coase din carton, săbii și pistoale cu laser și arme stelare. Un Deadpool[23] se ciocnește de mine în timp ce se ferește de patru ewoki[24] care aleargă în spatele unui Hulkbuster[25] uriaș,

filmând evenimentul cu telefoanele mobile. Și, în continuare, nici urmă de gemene. Ceea ce e un semn bun.

Eu și Sage ne uităm încet una la cealaltă.

– Vai de capul meu, zice ea. Sunt în raiul tocilarilor.

– O, tânără padawan, îi zic eu, făcând semn cu mâna spre încăpere, tot ce atinge lumina face parte din împărăția noastră. Să o explorăm!

O trag în bârlogul fanteziei, printre locuitorii ei SF, și ne pierdem în mulțime.

– Doamne, uită-te la toți oamenii ăștia… Atâția Carmindori! Crezi că o fi și al tău pe-aici?

– Poate, răspund eu, în timp ce trecem pe lângă un stand la care se vând costume ca în Assassin's Creed.

– Serios? Vă-ntâlniți?

– Nu știu. Nu mi-a răspuns.

– Hmm.

Face semn din cap spre un grup de cosplayeri adunați în celălalt capăt al sălii. Unul dintre ei ține ridicat un semn pe care scrie TEAM FOUR STAR[26].

– Se întâlnesc multe grupuri de pe net la convenții? mă întreabă.

– Sigur.

– Și fanii Starfield? Ăia cu care vorbești tu pe net?

– Ă, păi, da. Câțiva dintre ei sunt aici.

Ne despărțim o clipă, în timp ce un elf cu o coasă își face loc printre noi.

– Oricum, ar trebui să ajungem la zona cu concursul de costume și să ne înscriem, ce zici? Și încearcă să nu dai nas în nas cu gemenele.

– Dacă dăm de ele, o să le îmbrâncesc într-un dulap, bombăne Sage.

Râd.

– Ești gata să calci în picioare niște nocși?

Pufnește.

– Elle, sunt gata să le spun să se așeze în genunchi în fața ta și să-ți zică „regină“.

– Am crezut că te-ndrepți în cu totul altă direcție.

– Eh, ar fi un eveniment la care s-ar uita și copiii.

– Mi se pare corect.

Se uită pe o hartă a convenției, pe care a găsit-o la parter, dar i-o iau pufnind batjocoritoare.

– Te rog, cunosc locul ăsta ca-n palmă.

– Da, și cum se face că îl știi așa de bine?

– Pentru că tata a înființat convenția asta, îi răspund eu, apoi o apuc din nou de mână și pașii mă poartă prin mulțime, având harta convenției întipărită în memorie ca stelele fosforescente de pe tavanul din camera mea.

Personaj care apare în diverse reviste de benzi desenate și filmul cu același nume (n.tr.)

Specie bipedă asemănătoare ursuleților de pluș din seria de filme Star Wars (n.tr.)

Armură purtată de Iron Man pentru a lupta împotriva lui Hulk (n.tr.)

Studio de animație (n.red.)

DARIEN

Îmi scriu numele pe un alt prim-plan cu personajul meu din Seaside Cove și îi mulțumesc brunetei drăguțe pentru că a așteptat la rând, după care îi înapoiez fotografia. O strânge la piept de parcă ar fi din aur, îmi spune că îi place la nebunie cum joc în Seaside și se îndepărtează grăbită, împreună cu prietenele ei. E uimitor de-a dreptul. Am crezut că voi fi sătul de fani extaziați, dar să fii fanul cuiva înseamnă și o sinceritate aparte, care nu devine niciodată plictisitoare. Ce-i drept, mă umflu în pene știind că am admiratori, dar îmi place să cred că nu sunt chiar atât de superficial. Îmi place meseria mea pentru că fac lucruri care îi bucură pe oameni; toate felurile de oameni, din câte îmi dau seama după coada care s-a format pentru autografe.

– Deci bloggerița avea dreptate, bombăn eu în barbă, bătând cu markerul în masă. E enervant cât de multă dreptate a avut. Timpul meu contează mult mai puțin decât faptul că îi fac fericiți pe oamenii ăștia.

Gail se află la mică distanță de mine, vorbind în vervă la telefon, programând întâlniri și organizând contexte în care să se poată face fotografii și toate lucrurile alea de care eu sunt prea ocupat ca să am grijă. După ce-o să se termine toate astea, merită și ea o pauză. Sau să fie promovată.

În capătul cozii se află Lonny, stoic și dur ca întotdeauna, având chiar și o șapcă cu fetițele Powerpuff pe care a șterpelit-o de la un stand din apropiere ca să dea mai puțin de bănuit. I se tot aruncă priviri ciudate.

Un fan îmi întinde o carte și dau să spun că nu semnez pe operele altcuiva, când recunosc romanul grafic.

Batman: Year One.

Iau markerul și îmi ridic încet privirea spre un roșcat îmbrăcat într-un tricou cu Kilgrave. E mai înalt decât îmi aminteam… Și mai mare, evident; are

părul des, ochii negri.

Mă intimidez. Mă las pe spate în scaun, punând capacul la marker.

– Brian?

– Hei, Darien. A trecut ceva vreme, hm?

Mă uit în spatele lui. Mai sunt cel puțin douăzeci de oameni care încă așteaptă să le semnez ceva. Nu pot să plec acum, pur și simplu, iar Gail e cu spatele la mine, așa că n-ar vedea că am probleme nici dacă m-aș transforma în Hulk, l-aș lua pe Brian de picior și l-aș învârti deasupra capului. Trebuie să-mi păstrez calmul. Lucru greu de făcut, având în vedere că îmi vine să-i trag una în meclă.

În schimb, dau din cap și îi răspund.

– A trecut. Vrei să-ți semnez ceva? Știi că nu semnez pe operele altcuiva.

Își umezește buzele. De sub gulerul tricoului se vede puțin din tresa Imperiului din Războiul stelelor. Bineînțeles că a luat-o pe aia a Imperiului. Nu a fost niciodată destul de bun pentru Alianța Rebelilor.

– Vreau doar să vorbesc cu tine… Doar un minut. Am încercat să iau legătura cu tine. Ți-am lăsat mesaje la hotel…

– De la tine erau? Am crezut…

Dar nu-mi termin propoziția. Crezusem un lucru ridicol. Ar fi trebuit să mă gândesc că erau de la Brian.

Zâmbește.

– Le-ai ascultat?

– N-aș putea spune că am avut timp, zic eu, încercând să par categoric.

Scoate un sunet nervos și se lasă în jos, ca să fim la același nivel. Dacă asta nu e condescendență, nu știu ce-o fi.

– Uite ce e, nu știam că vor încerca să te facă terci în halul ăla. Credeam că va fi doar un articol care-o să treacă neobservat în vreun tabloid. Nu m-am gândit că o s-ajungă în People. Mi-a zis că pot să păstrez eu banii și... Nu știu, omule, am crezut că ești și tu băgat în treaba asta!

– Băgat? Nu-mi vine să cred. Băgat în ce anume? În planul de a fi trădat?

– Au fost o grămadă de bani. Înțelegi, nu? Trebuie să înțelegi.

Aș vrea să-i fac scandal, dar adevărul este că chiar înțeleg. Înțeleg de ce m-ar trăda pentru bani de la paparazzi. Când cineva îți dă destui bani, încât să-ți achiți o mare parte din taxa de la facultate, îi iei. Și apoi, eu eram fiul tocilar al unei autoproclamate fețe regale de la Hollywood. Eram niște extreme. Așa că ne-am împrietenit.

Deci, da, bineînțeles că îl înțeleg. Îl înțeleg mai bine decât mă înțeleg pe mine însumi. Asta mă scoate cel mai tare din sărite. Că el nu m-ar putea înțelege la fel de bine. Oare nu asta fac cei mai buni prieteni? Mi-a fost ca un frate. Frații nu se dau în gât, și totuși, iată-ne!

Mă uit la marker, răsucindu-l între degete.

– Da, Brian, înțeleg.

Pe față i se citește ușurarea.

– O, ce bine! Deci, uite, dacă suntem în regulă și suntem, cum ar veni, din nou prieteni, cred că…

– Nu.

Ridică din sprâncene.

– Dar tocmai ai zis…

– Nu încerc să fiu nemernic. Ai fost cel mai bun prieten al meu. Am avut încredere în tine.

Oamenii din spatele lui încep să se agite. Gail încă pălăvrăgește la telefon cu Dumnezeu știe cine. Pentru binele ei sper să fie Mark, altfel diseară, la întoarcere, o să-i bag toți chiloții în frigiderul din camera de hotel.

Dar Lonny… El ne-a reperat, stă cu brațele încrucișate și așteaptă să-i dau semnalul. Ridică din sprânceana lui neagră și vânjoasă. Vreau să-l dea afară pe Brian? Da, da, vreau.

Dar asta nu va pune capăt poveștii. Și asta trebuie să fac.

Îi împing exemplarul din Batman: Year One înapoi.

– Te iert, Brian, dar nu cred că mai putem fi prieteni.

Ne-am luat amândoi câte un exemplar în primul an în care am participat la convenție, înainte să devin celebru. Am mers costumați în Carmindor și Euci și am stat la rând două ore doar ca să primim un autograf de la David Singh pe DVD-urile vechi cu Starfield pe care le aveam. A fost prima dată când am stat împreună în afara școlii; în weekendul acela am devenit prieteni. Genul acela de prieteni care aveau să vorbească despre orice și să bea bere pe plajă în spatele furgonetelor. Genul de prieten care mi-a înregistrat prima casetă demo, de care tata, adică Mark, s-a folosit ca să-mi obțină rolul lui Sebastian în Seaside Cove. Totul a început cu acea primă convenție.

Apoi... Apoi viața mea s-a schimbat. Seaside Cove. Apoi Starfield. Apoi, dintr-odată, ceea ce credeam eu nu mai era adevărat, nu mai eram cine credeam că sunt. Și n-am mai fost pentru nimeni cine eram înainte. Totul s-a schimbat.

– Distracție plăcută la convenție! îi spun eu lui Brian, făcându-i semn următoarei persoane să înainteze.

– Îți bați joc de mine? pufnește Brian batjocoritor. Încerci să-mi vinzi gogoși de genul „nu am timp“, când, de fapt, ți-ai scris mesaje cu o necunoscută toată luna?

Îl privesc tăios, și ridică din sprâncene. E surprins, luat pe nepregătite și dintr-odată, îmi pică fisa: toate momentele alea din perioada filmărilor, toate

bănuielile mele cum că aș fi fost urmărit. Nu eram nebun.

– Tu, zic eu încet. Tu erai acolo. Tu m-ai încuiat pe acoperiș. Tu ai divulgat pozele, zic și simt că mă ia cu amețeală. Cum de-ai reușit să intri pe platoul de filmare?

– Încă nu ți-ai dat seama? îmi răspunde, iar dinții îi strălucesc. A trebuit doar să-l menționez pe Mark și nimeni nu m-a mai luat la întrebări. Regizorul de costume pare îngrozit de el. A, și apropo…

Ridică ceva: telefonul meu.

– Asistenta ta n-a prea avut grijă de el.

Mă reped după el, dar Brian îl trage.

– Nu, nu te grăbi. Pentru că, până acum vreo zece minute, aveam de gând să ți-l aduc ca ofertă de pace, chiar dacă nu mi-ai răspuns niciodată la mesajele pe care ți le-am lăsat la hotel.

– Uite ce e, am fost ocupat cu filmările și… îi spun în timp ce mă întind din nou după telefon. Dă-mi-l înapoi!

Dar nu mi-l dă. Se uită la ecran. Citește.

– Apropo, Elle e aici, să știi, zice el.

Simt un ghem în stomac. Probabil că se vede și pe fața mea, pentru că Brian rânjește.

– Nu-ți face griji. O să-i spun că ești prea ocupat ca să te vezi cu prietenii. Până să apuc eu să reacționez, tastează ceva, după care îmi aruncă telefonul în poală. Cu plăcere.

Apoi bate de câteva ori cu încheieturile degetelor pe masă și pleacă, croindu-și drum prin mulțime, în timp ce un tip masiv își face loc pe lângă el și îmi întinde un afiș Starfield ca să-l semnez.

Mă uit la telefon. E deschis la un mesaj. Trimis lui Elle. Dar nu l-am trimis eu. Înghit în sec, pentru că mi s-a pus un nod în gât.

– Sunt un mare fan, foarte entuziasmat de film! zice omul, împroșcându-mă cu salivă.

Îmi pun telefonul deoparte, încercând să fac pe relaxatul, pentru ca Brian să nu se bucure că m-a enervat, și îmi desfac markerul.

– Da? Ce te entuziasmează cel mai tare?

Semnez în partea de jos a afișului.

– Puntea de observație, zice el, zâmbind larg, e frumoasă în perioada asta a anului.

– Doar în partea de sud a Metronului, îi răspund eu și îi înapoiez posterul. Mulțumesc că ai venit, îi zic și mă uit spre următorul fan.

„Uită-te în față, uită-te în față“, îmi repet eu mantra.

„Nu privi niciodată înapoi.“

În cele din urmă, Lonny vine agale spre mine și zăbovește amenințător în preajma mea până când Brian se îndepărtează de rând. Îl mai văd cu coada ochiului o vreme, până când bodyguardul își trosnește degetele. În cele din urmă, Brian dispare. Sper că pentru ultima oară.

Poate că asta face celebritatea. Corupe totul în jur până când și cei mai buni prieteni ajung să te considere mai mult un nume decât o persoană, o marfă, nu un om. Poate că așa e viața mea acum.

Dar atunci cum rămâne cu Elle? Oare se va întâmpla la fel când va afla cine sunt? Îl urăște deja pe Darien Freeman, dar oare mă va urî și pe mine? Îmi ridic privirea spre băiatul cu care făceam schimb de cartonașe Pokémon în spatele tomberoanelor de la cantină și încep să mă întreb dacă chiar vreau să mai risc o dată.

Se va sfârși la fel. Sau poate chiar mai rău. Poate chiar mai rău, pentru că pentru Elle simt ceva, ceva profund, și îmi dau seama că în legătură cu asta încerca Gail să mă avertizeze. Nu pentru că Elle ar fi o străină sau pentru că ar putea fi rea, ci pentru că e un om obișnuit.

E ca toți ceilalți.

Și, ca toți ceilalți, n-ar avea cum să înțeleagă.

Gail termină, în sfârșit, de vorbit la telefon și vine spre mine.

– Cum merge? întreabă ea bucuroasă.

Mă chinuiesc să zâmbesc.

– Grozav, răspund și îi arăt telefonul. L-am găsit.

Ultimul mesaj pe care l-am trimis, pe care l-a trimis Brian, de fapt, e dur, un adio brutal. Dar chestia e că are dreptate, iar asta mă ucide. Nu pot să mă mai văd cu ea. Cum zicea Elle? Că ne aflăm în universul imposibil? N-am luat-o în seamă atunci, dar acum nu mai sunt convins că e o prostie. Am o viață imposibilă. Am un ghinion imposibil.

Iar eu și Elle? Împreună? Probabil cel mai imposibil lucru dintre toate.

Gail icnește.

– Nu se poate! Unde era?

– În buzunar, o mint eu.

Gail se topește de ușurare.

– Slavă Domnului! exclamă și își îndreaptă spatele. Deci ești pregătit?

– Pregătit pentru...?

Încerc să privesc în față în timp ce îl întâmpin pe un alt fan, care ține în mână ceea ce pare a fi o figurină care mă reprezintă. Dumnezeule mare, am ajuns o

figurină!

– Scopul întregii convenții, cum ar veni? zice Gail clătinând din cap și mă apucă de cot. Haide, Carmindor! Ai de jurizat un concurs.

ELLE

Netezesc metrii de material albastru-închis ca să-mi ascund tremuratul mâinilor. Printre petele de pe oglindă, Sage se agită să-mi aranjeze părul, care niciodată nu stă cum îl așezi. Iar ziua de astăzi nu face excepție: n-ar sta împletit cu niciun chip. O șuviță iese iar din coadă, iar Sage își ridică mâinile nervoasă.

– Îmi pare rău, zic eu. Ar fi trebuit să te avertizez că am un păr tare nesuferit.

Încerc să-l pieptăn cu degetele, ca să desfac și restul cosiței, dar se încâlcește și, cu cât trag mai tare, cu atât se încurcă mai mult.

– Zece minute! strigă mașinistul. Toți concurenții pe margine… În ordine!

Sage înjură.

Ceilalți concurenți costumați în Amara, Euci și Carmindor – unii dintre ei genderbent[27], alții UA[28], alții respectând cu strictețe originalul – încep să se agite în jurul nostru și să iasă din toaletă, până mai rămâne doar o altă Amara. Mă întreb dacă e și Carmindor al meu printre ei. Ar trebui să fie, nu? Trebuie să participe la vreun concurs sau la vreo sesiune de întrebări pe-aici. Altfel nu mi-ar fi spus de convenție de la bun început.

Cealaltă Amara își retușează rujul negru în oglindă și se oprește. Se uită spre mine.

– Nu cred! Scuză-mă, probabil c-o să te sperii puțin, dar... ești cumva tipa cu Rebelgunner?

– Ă… ba da, îi răspund, bâlbâindu-mă.

Sunt prea șocată ca să-mi mai fie rușine.

– Doamne! Îmi place la nebunie blogul tău! Mi-a plăcut dinainte să devină popular!

Mă îmbrățișează, deși nici n-o cunosc.

Oare comentează și ea? Sau doar citește? Contează? Pare a fi o îmbrățișare sinceră. Prietenoasă. O îmbrățișez și eu.

– Te-am recunoscut după avatar… Sper că nu e ciudat.

Se dă în spate și se uită la costumul meu. Metri întregi din rochia Amarei și resturi din haina tatei, cum ar fi pernuțele pentru umeri, cu ciucuri aurii care atârnă.

– Ăsta-i costumul? Costumul despre care vorbeai în postare? mă întreabă.

Ezit.

– Oarecum. Al tatei și al mamei. Un fel de potpuriu. Însă nu contează. Tot ce se întâmplă aici e așa de... de grozav, zic eu, făcând semn din baie spre convenție. E exact cum și-a dorit tata să fie.

Fata se uită la mine nedumerită.

– Tatăl tău?

– El a înființat ExcelsiCon, răspund eu. Mă rog, a fost unul dintre fondatori…

– Stai așa! Tu ești fiica lui Robin Wittimer?

– Ă… da, încuviințez eu. Apropo, i-ar fi plăcut la nebunie costumul tău. Adică, e uimitor. Zici că ești Amara.

– Mulțumesc, dar...

Mă privește din cap până în picioare, de la uniforma sfâșiată la emblema cu aripa stelară ruptă, la lipsa evidentă a unei coroane și apoi, spre surpriza mea, și-o dă jos pe-a ei.

– Poftim, spune în timp ce mi-o așază pe cap. E mai bine așa.

– Ce? întreb eu, atingând-o cu băgare de seamă. Nu pot s-o primesc…

Ridică o mână.

– Nu refuza. Vin de prea mulți ani la convenția asta. Îmi place la nebunie. Așa că ia-o ca pe o mulțumire.

În oglindă, în spatele meu – și al părului, care e varză – chipul lui Sage s-a luminat dintr-odată. Mă aștept să se plângă că o coroană nouă îmi dă peste cap tot lookul, dar pocnește, în schimb, din degete.

– Asta e! strigă ea.

– Ce anume?

Scoate un teanc de dischete demachiante din geantă.

– Șterge-te! Am o idee.

– Dar…

– Șșșt! Suntem contracronometru. Concursul începe, la propriu în zece minute, îmi atrage ea atenția, apoi se întoarce spre noua noastră prietenă. Crezi că ne-ai putea face rost de o… aripă stelară? Sau poate de vreun elastic auriu?

– Aș putea să vă fac rost de mult mai mult de-atât, răspunde ea și iese grăbită din baie.

O privesc pe Sage ciudat.

– Ce faci?

– Ai încredere în mine?

– E o întrebare-capcană?

– Ai încredere în mine? mă întreabă ea calmă.

Ce pot să-i spun?

– Da. Normal!

În spatele ei, ușa de la baie se deschide și intră un șuvoi de Carmindori, Amare, Euci și regi ai nocșilor. Atâtea personaje din Starfield care se îngrămădesc în jurul meu; pe unele le recunosc de pe forumuri, fețe mai noi și mai vechi. Toți își dau jos diverse elemente de la costume și i le înmânează lui Sage.

– Dacă n-ar fi fost domnul Wittimer... îi aud eu spunând.

– A fost prima convenție la care am mers vreodată...

– Pentru prima dată în viață...

– ... am simțit că mi-am găsit și eu locul...

– ... mulțumită tatălui tău.

Tatăl meu.

Tatăl meu.

Le zâmbesc tuturor cosplayerilor care îmi înmânează părți din costumele lor, pentru că altfel aș izbucni în plâns. Sunt lucruri mărunte, cum ar fi mănușile Amarei, niște cercei gri-cărbune, chiar și un abțibild în formă de stea care vine sub ochiul stâng – „Pentru că în Nebuloasa Neagră ea e galactică“, zice o fată minionă și îmi face cu ochiul – și apoi, prin mulțimea de oameni își croiește drum o Amara cu părul închis la culoare și ochelari cu ramă mov.

Reacționez cu întârziere. Of, sfinte sfârcuri ale lui Batman, nu! E Calliope.

Ne privim în ochi. Cal se holbează la mine încremenită, de parcă tocmai ar fi fost catapultată în spațiu. Poartă o rochie cosplay foarte scumpă. E prințesa Amara până în cel mai mic detaliu… Cel mai tare costum care se găsește de cumpărat. I se potrivește de minune, un albastru-închis cu paiete și un

decolteu drapat, apărători de umeri metalice, argintii și, prinsă în piept, o broșă în formă de aripi stelare. Sunt convinsă că habar n-are ce sunt alea.

Mulțimea care vorbește întruna tace dintr-odată. Sage încremenește pe la jumătatea cosiței. Cal înaintează și se uită la rochia mea, pe care ar fi trebuit să o poarte ea, și la haina pe care a rupt-o Chloe, iar ochii i se umplu de lacrimi.

– Arată mult mai bine pe tine, șoptește ea.

– Unde e Chloe? murmur eu.

– În public. Vrea să-și găsească cel mai bun loc să vadă când...

Are o ezitare, apoi continuă:

– Îmi pare așa de rău, Elle. Nu credeam că Chloe va merge atât de departe. Doar că... Doar că vrea neapărat să fie celebră. Vrea să fie cineva.

– Dar e deja cineva, se răstește Sage. E Regina-cea-Îngrozitoare.

Cal o privește neajutorată.

– De fapt, nu e chiar așa de rea.

– Ba da, îi răspunde Sage, încrucișându-și brațele. Și tu îi cânți, pur și simplu, în strună.

Cal clipește nedumerită. Și, o clipă mai târziu, clatină din cap. Trage adânc aer în piept și spune:

– Îmi pare așa de rău, Elle. Cred că și ăștia sunt ai tăi. Mă strâng rău și...

Își ridică rochia și își dă jos pantofii strălucitori, cu stele ai mamei.

– Cred că ție îți vor veni mai bine.

Mă descalț șovăielnic de balerinii negri pe care mi i-a împrumutat Sage și probez pantofii mamei, pe rând. Și, o clipă, mi se pare că sunt iarăși în

sufragerie acasă, valsând cu tata, care mă învârte în rochia cu stele a mamei, în care sunt țesute universuri și multă dragoste.

Pantofii îmi vin perfect.

– Concurenta numărul patruzeci și doi? strigă o tipă, băgând capul în baie. Tu urmezi! Grăbește-te!

Sage mă privește drept în ochi.

– Ești pregătită, prințesă?

– Cred… Cred că da.

– Bine. Îmi bagă părul încâlcit pe sub coroană și își trage mâinile apoi.

– Luați-o!

O mai privesc o dată pe Cal, care îmi face ușor cu mâna înainte ca tipa să mă scoată în viteză din baie. Mă feresc de un nox cu urechi lungi. Nici măcar nu apuc să mă uit în oglindă, să văd ce mi-au făcut Sage și ceilalți concurenți. Știu doar că mi-a băgat părul sub coroană și că anumite elemente din costum nu-mi aparțin și că sunt dată cu sclipici pe partea mai lungă, din spate a hainei, care se revarsă în urma mea ca un praf de stele. Sunt trasă pe coridor, în timp ce pliurile universului se umflă în jurul meu. Mi se pare că am fața prea ușoară. Că nu sunt machiată îndeajuns. E prea mult din mine la vedere. Nu pot fi prințesa Amara.

Trecem de concurenții care tocmai au fost pe scenă, care se întorc și mă privesc ciudat, gânditori. Încerc să-i întreb dacă s-a întâmplat ceva, dar tipa continuă să mă tragă după ea… Și apoi ajungem chiar la intrarea pe scenă, iar prezentatorul anunță:

– Concurenta cu numărul patruzeci și doi: Amara, prințesa Federației din Nebuloasa Neagră!

– Du-te, îmi șoptește tipa și mă împinge ușor.

Picioarele preiau controlul. Un pas. Apoi încă unul.

Condurii cu stele ai mamei răsună pe scenă, sunetul sticlei pe pardoseală.

„Capul sus, Elle“, îl aud pe tata spunându-mi la ureche. „Privește stelele! Țintește-le...“

Îmi desfac pumnii, îmi trag umerii în spate, drepți, relaxați. Sunt pe jumătate tata. Pe jumătate eroul meu. Și sunt pe jumătate mama. Jumătate suspine delicate și jumătate muchii ascuțite. Și dacă ei pot fi Carmindor și Amara… Atunci undeva, în adâncul ființei mele, și eu pot. Sunt prințesa pierdută. Sunt răufăcătoarea din povestea mea, dar și eroina. Parte din mama și parte din tata. Sunt o realitate a universului. Posibilul și imposibilul.

Nu sunt un nimeni.

Sunt ca părinții mei, și atunci pricep… Pricep că în universul acesta și ei sunt vii. Sunt vii prin mine.

Îmi împreunez mâinile în formă de pistol, îl îndrept spre tavan, ridic capul, orbită de luminile de pe scenă, și aprind stelele.

Care au schimbat sexul personajului în care s-au costumat (n.tr.)

Univers Alternativ (deseori abreviat „AU“ în limba engleză, de la „alternate universe“) se numesc creațiile fanilor care modifică cel puțin un element din original. (n.tr.)

DARIEN

Ochii ei. Felul în care te privește, de parcă ai avea tot timpul din lume și n-ai mai avea aproape deloc deopotrivă. Are o privire hotărâtă, stă dreaptă, deși poartă pe umeri întreaga greutate a Federației. Părul roșcat îi strălucește, ca un soare muribund, încâlcit și rebel, în jurul coroanei aurii.

În timp ce pășește, încet și sigur, și se aude doar sunetul pantofilor strălucitori pe scenă, rochia se învolburează în jurul ei, fâlfâind, metri întregi de univers înfășurați pe rotunjimile ei. Gura ei, cu buzele strânse de hotărâre, e în contrast cu chipul palid, ca o linie neagră rigidă. Se oprește în centru și ridică mâinile împreunate în formă de pistol, țintește spre cer și apoi ridică ochii spre mine.

Privirea ei îmi pare cunoscută, dar nu reușesc nicicum să-mi amintesc unde am mai văzut-o. Cred că în serial, la prințesa însăși, felul în care își trage umerii în spate și ridică bărbia.

Sfidătoare, ca în ultimul episod.

E îmbrăcată în rochia de bal a prințesei Amara, ca aia pe care a purtat-o Jess în scena în care am dansat prin cenușă timp de opt ore. Dar această Amara e puțin diferită, puțin altfel, doar o idee. Poate așa ar arăta Amara de partea cealaltă a măreței Nebuloase Negre. Nu doar o prințesă, ci comandantul navei Prospero, căpitanul propriei vieți, cu haina lui Carmindor pe umeri, gulerul drept, partea din spate apretată și umflându-se în urma ei, vârfurile sclipindu-i de la un praf auriu, precum coada unei comete.

Haina ei, de un albastru pe care îl are cerul seara, care te face să-ți dorești să zbori spre ea, are nuanța perfectă. Nuanța corectă. Nasturii de alamă sunt lustruiți, lucesc, nu pentru că ar fi noi, ci pentru că sunt îngrijiți. Aripile stelare de pe rever lucesc în luminile de pe scenă.

Ea e Amara. Adevărata Amara. Cea de care s-a îndrăgostit Carmindor. Cea spre care s-ar fi întors și la care s-ar fi uitat cu două secunde mai devreme. Mă face să îmi aduc aminte de ce m-am îndrăgostit de Starfield – ipoteza că în fiecare univers, în fiecare lume există un Carmindor și o Amara.

În orice univers, în orice lume, oricine-am fi… Suntem ei. Și ei sunt noi.

Arunc o privire spre ceilalți doi jurați. Se holbează la ea cu gura căscată, vrăjiți. Zâmbesc larg. „Nu-i așa?“ îmi vine să le spun. Așa mă gândeam și eu.

ELLE

În clipa în care ies de pe scenă îmi scutur mâinile și picioarele, încercând să scap de furnicăturile pe care le simt în ele. Mă simt de parcă aș fi atins un fir electric. Dar chiar am făcut-o. Am ieșit pe scenă. M-am uitat la jurați, oarbă ca un liliac, și am sperat din tot sufletul că am reușit să mă uit măcar în ochii unuia dintre ei.

Și am sperat ca Darien Freeman să nu mă recunoască.

– Excelența Voastră! strigă Sage în șoaptă, sărind pe mine.

Ne îmbrățișăm, iar ea începe să țopăie, cu brațele în sus.

– A fost stelar! Tu ai fost stelară. Totul a fost stelar! Au fost și alte costume bune, dar, Doamne, c-o să fie bine. Foarte bine!

– Da? Pentru că eu am impresia că mi-am pierdut cunoștința, îi șoptesc eu. Crezi că m-a recunoscut Chloe?

– Nu, se aude Cal, care a rămas în spatele nostru. I-am… I-am scris în ultima clipă că a pătit ceva costumul meu, așa că a trebuit să iasă din sală. Slabe șanse să mai reușească să intre înapoi.

Mă uit la Cal surprinsă și recunoscătoare.

– Mulțumesc.

– Nu-mi mulțumi, îmi spune ea, clătinând din cap. Chiar nu merit. Mai e pân-o să merit.

– Concurenți?

Tipa care se ocupă de noi ne cheamă pe toți înapoi pe scenă.

Sage mă mai îmbrățișează o dată și îmi urează noroc în șoaptă, după care sunt condusă înapoi sub luminile orbitoare. Mă uit la ea în culise, neputând să nu zâmbesc tot mai larg, iar în clipa aceea îmi dau seama că nu prea contează dacă voi câștiga. Am ajuns până aici, am concurat și nimic nu-mi poate lua asta.

Al treilea loc e câștigat de un Euci, care arată exact ca în filmulețele de promovare a peliculei. Nu eu. Știam că n-o să câștig eu, dar oricum. Am sperat puțin. M-am descurcat bine. Mă uit în spate la Sage și văd că zâmbește. Oare știe ceva ce nu știu eu?

E doar exaltarea concursului. Suntem patruzeci și trei de concurenți și doar trei câștigători. Cal e lângă mine, frângându-și mâinile emoționată.

– Urăsc partea asta, șoptește ea. Îmi amintește de campionatele de tenis.

– Tata spunea că e cel mai frumos sentiment din lume.

Mă uit la mulțime, în timp ce îmi aud pulsul în urechi și respir repede, sacadat.

Cal mă privește nedumerită.

– Ce, asta?

– Să fii personajul tău preferat. Nu-mi pasă dacă voi câștiga. Mă bucur doar că sunt aici, îi răspund eu în șoaptă.

– Mi-ar fi plăcut să-l cunosc mai bine, zice ea, făcându-și de lucru cu unghiile. Mi-ar fi plăcut să știu Starfield mai bine.

– Te pot învăța eu, mă ofer.

Se uită la mine.

– Da?

– Da. Și eu, și Sage.

Se înroșește.

– Nu m-ar deranja.

Probabil că i s-a părut ciudat, pentru că dă să mai întrebe ceva, îngrijorată, când prezentatorul strigă:

– Pe locul al doilea... Numărul patruzeci și doi, Amara, prințesa Federației din Nebuloasa Neagră!

Mulțimea chiuie și aplaudă.

La început nu-l aud. Adică urechile nu înregistrează sunetele în ordinea respectivă. Dar apoi Cal mă înghiontește cu cotul și îmi face semn din cap în față. Îmi spune pe mutește: „Tu ești.“

Eu?

Mă întorc spre public. Spre mulțime. Aplaudă așa de tare, că îmi vibrează cutia toracică. Prezentatorul îmi zâmbește răbdător, făcând semn cu capul spre partea din față a scenei. Fac un pas. Fiecare mare călătorie începe cu un singur pas, nu-i așa? Nu trebuie decât să-l faci pe primul. Apoi altul. Și încă unul.

– Felicitări! strigă prezentatorul, înmânându-mi premiul. Două bilete la balul cosplay.

Premiul pentru locul al doilea. Locul al doilea. Strâng biletele la piept.

Prezentatorul ia ultimul bilețel din plic și se uită în jos la el. Sprâncenele i se ridică până în vârful capului aproape.

– Și pe locul întâi, câștigător al premiului de cinci sute de dolari și bilete la premiera Starfield... Numărul șaptesprezece, prințesa Carmindor!

Din cealaltă parte a șirului, o fată își adună rochia zdrențăroasă făcută după modelul uniformei Federației și vine agale să își ia premiul, făcând cu mâna publicului. Chiar și fără coroană, tot a ieșit pe primul loc.

Iată ce înseamnă un cosplay bun. Un cosplay fantastic. Un Carmindor care sfidează limitările de gen? A fost uimitoare. Aplaud împreună cu ceilalți, zâmbind.

Jurații vin la noi să ne felicite. Sunt ametită, încerc să absorb totul, dar, în același timp, mă străduiesc să respir. Nu am câștigat. Nu am luat premiul cel mare. Nu mă duc la Los Angeles.

Dar...

Mă uit la biletele aurii pe care le am în mână și mă podidesc lacrimile. Balul cosplay.

– Bravo, spune o voce groasă.

Îmi pare cunoscută. Mă uit într-acolo. Darien Freeman.

– Ai fost super! Vreau să zic, costumul. Te-ai bescurcat dine. Adică, te-ai descurcat bine. Mulțumesc… Adică…

– Ți-au mâncat nocșii limba? zic eu fără să vreau.

Face ochii mari. Își lasă mâinile pe lângă corp.

– Tu… Tu ești fata din birou. Rebelgunner.

Își controlează vocea într-un mod ciudat, care mă face să-mi doresc să-i cer scuze că l-am făcut răsfățat, dar și să-l mustruluiesc pentru că a tratat-o pe domnișoara May de parcă ar fi fost o idioată.

În schimb, zâmbesc doar frumos… La urma urmei, a reprezentat o treime din punctajul care mi-a adus locul al doilea.

– Mă bucur că nu ai încercat să te sustragi și de la treaba asta.

Privirea i se întunecă și colțurile buzelor i se lasă ușor în jos, de parcă ar fi pe punctul de a spune ceva foarte arogant, când Sage mă ia pe după umeri, iar ceilalți participanți la competiție – cavalerul nox și Euci în varianta steampunk și lordul Dragnot (episodul 3, un personaj minor), împreună cu un

curcubeu de alte personaje – mă înconjoară și strigă de bucurie, în timp ce fac salutul promisiune-jurământ.

Cum de mă simt de parcă aș fi câștigat, deși nu s-a-ntâmplat așa?

Sage mă trage și mă îmbrățișează.

– Locul al doilea, da! Pot să accept locul al doilea.

– Deci cu cine mergi? întreabă Cal, arătând cu bărbia spre bilete. La bal.

– Nu știu...

Mă mușc de obraz.

– Adică, mă gândeam că Sage ar…

– A, nu, mă întrerupe Sage. Bucură-te liniștită de premiu, e al tău. În plus, nu am costum.

– Sage o să fie prea ocupată să stea cu mine, izbucnește Cal.

Abia dacă pricep ce vrea să spună. Sage rămâne și ea cu gura căscată.

– Ă... păi... se bâlbâie ea și apoi obrajii deja fardați i se înroșesc și mai tare.

Sora mea vitregă se întoarce spre ea.

– Adică, ce-ar fi să mergi să mănânci ceva? Dacă vrei, spune ea, cu ochii în pământ. Cu mine, mă refer.

Văd cum Sage deschide gura să zică ceva, dar nu scoate niciun sunet. Așa că o ajut puțin și o calc cu tocul pe degete. Probabil că i se pune din nou creierul în mișcare, pentru că o aud scâncind.

– Da! Adică… un fel de întâlnire? Adică, păi, da. Da, ar fi tare.

Și apoi zâmbește, uitându-se la Cal de parcă ar fi Steaua Polară.

Cal zâmbește și ea.

– Tare.

Apoi, de parcă și-ar fi amintit de cealaltă jumătate a ei, sau de parcă ar fi simțit răul apropiindu-se, cine știe, se uită spre mulțime.

– Elle, mai bine pleci înainte să ajungă Chloe. Sigur vine încoace.

– N-are decât, zice Sage și își ridică bărbia. Îi trag eu una de nu se vede.

– Ba nu, cred că ar fi mai bine să plec. Mulțumesc încă o dată, îi zic eu lui Cal, chiar dacă îmi va spune din nou că nu merită să i se mulțumească.

Și s-ar putea ca așa să și fie, dar sunt pe jumătate mama, iar mama a fost mereu bună și recunoscătoare. Iar tatei i-ar plăcea să fiu ca ea.

Sage îmi dă geanta, iar eu îmi ridic rochia și ies grăbită din mulțimea de oameni. Știu că nu am primit niciun răspuns de la Carmindor de azi-noapte, dar și eu am fost ocupată cu convenția. Nu-mi pot imagina cu cine altcineva aș putea merge la bal.

În baie, îmi dau jos geanta și mă stropesc cu apă pe față. Îmi ridic apoi privirea și mă lovește un gând îngrozitor.

Dacă refuză?

Fata din oglindă, cu coroana de stele împletită în părul ei dezordonat, cu rimelul care i se scurge, îmbrăcată cu haina veche a tatei și cu rochia mamei, pe care nimeni nu a vrut-o, pe care nimeni nu a vrut-o vreodată, cel puțin nu de la moartea tatei. Dar la convenția asta, înconjurată de lucrurile la care tata a visat atât...

Poate că va spune da. Poate că la convenția asta lumile se ciocnesc și nimic nu este imposibil.

Scotocesc prin geantă, făcându-mi curaj să-l întreb. Și dacă mă refuză, nu-i nicio problemă. Și dacă n-o să vrea să mă cunoască, o să înțeleg. Dar, în timp ce îmi scot telefonul, văd că mă așteaptă deja un mesaj.

Carmindor 13.47

— Îmi pare rău, Elle.

— Cred că ar trebui să nu mai vorbim.

Entuziasmul, nerăbdarea și speranța încep să coboare lent în mine, oprindu-mi-se în stomac ca o bucată de cărbune.

DARIEN

Mă furișez din mulțimea de pe scenă, spre partea laterală a scenei. „Gata“, îmi zic în sinea mea, uitându-mă în urmă la toți fanii, unii cu aparate de fotografiat, cu blițurile pornite, alții cu camere de filmat GoPro sau de familie, cu ochișorii lor negri îndreptați spre mine. „Nu mai ai ce face. A fost trimis.“ Mă ascund după o cortină, ca să ies din câmpul vizual.

– Ești bine? mă întreabă Gail. Ea e omul care pentru mine se apropie cel mai mult de noțiunea de prieten – și pentru asta trebuie s-o plătesc. Pari cam palid.

– Sunt bine. Doar... copleșit, înghit eu în sec și încerc să glumesc. Ce mai concurs, nu? Sunt convins că le-am arătat fanilor că sunt și un jurat excelent. Gail nu râde, așa că îmi dreg vocea și spun: Pe unde sunt toaletele aici?

Face semn cu capul spre una dintre ușile scenei.

– Cred că pe-acolo. Vrei să-l chem pe Lonny să meargă cu…

– Nu, o întrerup eu. Toate ca toate, dar la baie merg singur.

Ridică din umeri.

– În regulă. Doar să nu stai mult.

După care se întoarce spre mulțime, ca să oprească un grup de fete care sar pe mine să facem un selfie.

Mă îndrept spre ușă și mi-e tot mai greață. Așa e cel mai bine. Fără ocolișuri. Aș fi putut să dispar treptat, să ies încet din viața ei, și atunci chiar că ar fi fost brutal…

Ușa de la scenă mă lovește direct în față. Mă împleticesc înapoi, cu mâna la nas, în timp ce persoana care a deschis ușa trage o înjurătură.

– Aoleuuu! strigă ea, apucându-mă de umăr. Nu te-am văzut…

Înjur și îmi iau mâna de la nas – e plină de sânge.

– Îmi pare așa de rău! continuă ea, în timp ce eu mă îndrept, apăsându-mi cu grijă dosul palmei de nas.

Simt o durere ascuțită în față.

– Tocmai veneam de la baie și… mai spune ea. A... Tu erai!

Mă uit spre ea. Mi se pune un nod în stomac de parcă aș fi în Nebuloasa Neagră.

– O, nu! mârâi eu.

Dintre toți oamenii de-acolo, e bloggerița. Câștigătoarea locului al doilea în fața căreia m-am făcut deja de rușine o dată… Mă rog, de două ori. Își ia rapid mâna de pe umărul meu. De parcă s-ar fi ars sau ceva.

– Chiar… Chiar nu te-am văzut, zice ea.

– Evident, mă răstesc eu, și apoi regret imediat că am fost așa de răutăcios.

– Îmi pare rău, ești bine?

Își trece podul palmei peste ochi. Sunt umflați. De la plâns oare? De ce plânge?

– Ă… Doar mă… Tu ești bine? întreb eu bâlbâindu-mă, și apoi probabil că își dă seama că se vede că a plâns, deoarece se freacă și mai tare la ochi.

– Sunt bine! Își trage nasul. Tu ar trebui să te uiți mai bine pe unde mergi.

– Eu?

– Eu deschideam ușa!

– Și eu la fel! ripostez eu.

Sângele mi se prelinge pe buze și în jos pe bărbie, iar apoi pe tricoul preferat. Bineînțeles că trebuia să-mi strice tricoul preferat!

– Scuză-mă, zic eu scrâșnind din dinți, împingând-o ca s-o dau la o parte.

– Am zis că îmi pare rău! strigă ea, vocea ei urmărindu-mă pe coridor.

Mă duc la baie și încerc să curăț sângele cu câteva zeci de prosoape de hârtie.

„Rahat“, bombăn eu, răsucind o bucată de hârtie igienică și băgându-mi-o în nas. Mă așez pe o toaletă, ca să pot să stau cu capul pe spate, sprijinindu-mi-l de perete. „Nimic nu-ți amintește mai bine că ești idiot decât un ghemotoc de hârtie igienică în nas, Darien.“

Vorbesc singur într-o cabină de toaletă. Am decăzut mai ceva ca Tom Cruise pe canapeaua lui Oprah. O decădere destul de semnificativă în doar câteva săptămâni. În comparație cu distrusul ăsta care stă în baie la ExcelsiCon, ăla rămas pe acoperiș în New York pare mult mai întreg la cap. Cu tot cu ascunsul pe casa scărilor. Cu tot cu vorbitul cu o fată pe care nici n-o cunoaște. Crezând că ar putea… Să ce? Să fie un om obișnuit cu ea?

M-am păcălit singur. Am început să cred în propria minciună. Și acum trebuie să-i explic lui Mark de ce am nasul spart.

Îmi scot telefonul și deschid mesajul pe care i l-a trimis Brian.

Îmi pare rău, Elle.

Cred că n-ar trebui să mai vorbim.

Aș putea să-i răspund din nou. Să-i zic că a fost o greșeală, o glumă, ceva. Poate că ar înțelege… Fata asta obișnuită, drăguță și amuzantă. Care găsește mereu un mod de-a mă face să râd. Care știe ce să spună și exact când să spună, trimițându-mi cuvinte ca niște constelații care să mă călăuzească prin spațiul îndepărtat.

„Îmi pare rău“, murmur eu, încercând să compun un fel de scuză, să mă gândesc la ceva, la orice, care să nu pară o nesimțire. „Nu m-am gândit. Am fost prost. Dar, dacă ai fi știut cine sunt, ai mai fi vorbit cu mine? Îl urăști pe Darien Freeman.“

Oftez, masându-mi tâmplele.

„Și eu îl urăsc pe Darien Freeman“, adaug, mișcându-mi degetele mari pe ecran.

Cursorul clipește. „Iar eu sunt Darien Free…“

Ușa se deschide dintr-odată și mă lovește direct în rotulă. Țip și mă țin de picior, în timp ce Lonny se uită urât la mine, mare cât ușa – de la un capăt la celălalt. Mă fac mic pe toaletă, devenind una cu pământul în umbra lui.

– Ah, mă aud eu, de zici că sunt el: complet lipsit de emoții. Salutare, babane.

– Gail mi-a spus că ai intrat aici, îmi zice, mijind ochii. Te-ai bătut cu cineva?

– Cu o ușă.

– Nu credeam că trebuie să te apăr și de uși.

– Nu, n-a fost așa, zic eu. Veneam încoace și o fată m-a îmbrâncit ca să treacă de mine și... Dar îmi ridic privirea spre bodyguardul meu și îmi dau seama că nici măcar explicatul nu mă va ajuta. Oftez și mă îndrept pe toaletă. Nu contează.

– Nu-ți lăsa capul pe spate, zice el când tocmai mă pregăteam să fac asta. Nu te-ajută. Strânge-te tare de rădăcina nasului. O să-i zic lui Gail că ai nevoie

de gheață. Și de analgezice. Vrei să-i spun că nu poți să mergi la balul ăla mascat din seara asta?

– Nu e un bal mascat, e cos… dau să zic, dar mă las păgubaș. Nu contează. Cred că... trebuie să merg.

– Amenințarea a fost neutralizată, dă din cap și Lonny. Ar trebui să fii în siguranță acum.

– Da. Și oricum voi purta mască, nu? Ce s-ar mai putea întâmpla pe ziua de azi?

Clatină din cap.

– Știi că de fiecare dată când zici așa se-ntâmplă ceva și mai rău, nu? răspunde el și iese din baie.

Îmi scot telefonul și citesc mesajul pe care nu l-am trimis.

„... sunt Darien Freeman.“

Mă gândesc la toate lucrurile pe care le-ar putea face cu mesajele pe care ni le-am scris. La toate locurile în care le-ar putea vinde. La toate articolele în care ar putea apărea. La toate secretele pe care i le-am spus. La toate jumătățile de adevăr. La toate dățile în care i-am spus „ah’blena“.

Dar sunt Darien Freeman. Și am mințit-o. Poate că nu am scris eu mesajul, dar Brian avea dreptate: aveam să fiu nevoit oricum să-l scriu cândva. Trebuia scris. Pentru binele lui Elle și al meu.

Apăs Backspace de peste o sută de ori, ștergând fiecare spațiu, fiecare literă din scuzele pe care nu i le-am trimis. Și apoi, cu degete tremurânde, îi șterg numărul de telefon.

Într-o clipă, povestea mea și a lui Elle dispare în neant.

ELLE

Cred că n-ar trebui să mai vorbim.

Asta chiar nu prea ai cum să interpretezi.

Intru singură în holul de lângă sala în care e balul, punându-mi pantofii din sticlă. E la un hotel enorm din centrul Atlantei. Mă uit în sus, la conturul clădirii, ținând strâns biletele.

Ciudat, dar acum, că mi-am dat seama că el nu mă vrea, inima nu-mi mai bubuie să-mi iasă din piept. Mă simt curios de calmă. Bănuiesc că din cauza faptului că știam, așa cum s-a întâmplat cu James, că nu sunt destul de bună.

Fiecare persoană care intră pe ușile turnante ar putea fi Carmindor. Toți mi se par cunoscuți și totuși străini, ca niște versiuni în oglinzi distorsionante ale personajelor pe care le cunoști. Un klingonian însoțește un vulcanian, Dean Winchester vine cu îngerul Castiel, apoi doi orci din World of Warcraft, Harry și Hermione… Atât de multe perechi, încât, atunci când intră cineva singur, stau puțin mai dreaptă, mijesc ochii puțin mai tare, întrebându-mă dacă n-o fi el...

Îmi aranjez masca. E a lui Cal, de fapt, pentru că, tot gândindu-mă, plănuind și economisind, am uitat acest mic detaliu. Sau poate că, în adâncul sufletului, nu am crezut niciodată cu adevărat că voi câștiga.

Masca lui Cal e mai grea decât credeam și netedă la atingere. Când mi-a dat-o, mi-a rămas sclipici pe degete. Am clipit, iar ochii mă usturau.

– Nu... Nu știu unde e Chloe, mi-a zis Cal cu jumătate de gură. Nu am mai văzut-o după concurs, s-a bâlbâit ea ușor.

– Nu?

A clătinat din cap.

– Când erai la baie, a venit la mine și s-a cam pierdut cu firea, a continuat ea. Puțin.

Am pălit.

– Crezi că îi va spune lui Catherine?

Cal a clătinat din cap.

– Dacă i-ar spune, ar avea și ea probleme. Deci nu cred că o va face, dar… Elle… ai grijă! Chloe nu știe să piardă.

– Ce-ar putea să facă la o petrecere? am pufnit eu.

Sage a ridicat din umeri.

– Să te țină în priză. Și, când îl vei cunoaște pe Darien, te rog să nu faci nimic pripit.

Am icnit.

– Mă rănești! N-aș îndrăzni niciodată!

M-a privit calmă.

– O să fiu drăguță, am mormăit eu.

– Mhm. Te luăm la opt? Nu știu dacă o să reușesc să vă duc pe amândouă acasă până la miezul nopții, dar...

– La opt e super, am asigurat-o eu zâmbind.

Tot îmi doream să poată veni și ele la bal, dar, dacă cea mai bună prietenă a mea și sora mea vitregă, care se pare că nu e, de fapt, o psihopată voiau să fie puțin singure, cine eram eu ca să le stau în cale?

– Să vă distrați, am adăugat eu.

Și apoi m-au lăsat în holul cu ornamente aurii, singură cuc. Costumată în Amara, prințesa Federației din Nebuloasa Neagră, de pe haina căreia picură sclipici ca niște stele.

„Încă o persoană și intru“, îmi spun în sinea mea, dând din cap spre un alt cuplu care intră pe ușa turnantă. „Sau poate încă una.“

Dar minutele se scurg și, după o vreme, muzica din sala de bal e dată atât de tare, încât începe să se audă și în hol, iar eu sunt tot aici.

„Inspiră, expiră“, mă gândesc eu. „Pot s-o fac.“

Nu știu ce se va întâmpla după ce intru. Nu știu dacă balul se va ridica la înălțimea tuturor ideilor din mintea mea, a tuturor amintirilor cu părinții mei dansând în sufragerie, a ceea ce și-ar fi dorit tata să fie.

Dar, dacă nu voi intra, nu voi afla niciodată. Și m-am săturat să mă tem de lucruri pe care nu le pot controla.

Mă întorc spre muzica ce se aude din capătul coridorului și îi arăt biletul voluntarei de la ușile aurii. Mi-l rupe în două și mi-l înapoiază.

– Deci sunt multe persoane care vin singure la balul ăsta? întreb eu, încercând să par calmă, însă vocea îmi sună pițigăiată.

– Păi, depinde, zice, apoi se oprește. Dar nu cred că ești deloc singură.

Îmi face salutul promisiune-jurământ și nervozitatea pe care o simt în piept începe să se potolească treptat. O salut și eu, pun mâna pe mânerul ușii și împing.

Sala de bal este întunecată, cu lumini mov și albastre. Raze de lumină se rotesc peste tot ca niște stele căzătoare. Și e plină, nespus de plină de oameni. Mă holbez la ei cu o uluire nestingherită. Tata mi-a povestit despre bal. Despre cum și-l închipuia. Stătea adesea la piciorul patului și descria tot felul de lucruri în aer cu mâinile.

„Va fi de proporții… grandios! O să fie întuneric, ca în spațiu, dar nu prea întuneric, ca să poți vedea în jur. Și toată lumea costumată. Uite-l pe Spock

acolo! Oare dansează cu Chewbacca? Un turian cu un nox! Poți să crezi așa ceva, Elle? Lucruri pe care nu ai crezut niciodată că le vei vedea vor fi acolo. Va fi un univers în universul nostru, care va exista doar câteva ore. Doar până când ceasul va bate miezul nopții.“

Mă îndrept lent spre treptele care duc spre sala de bal, holbându-mă la oamenii cu băuturi care strălucesc în întuneric și cu urechi ascuțite, la luminile care fac armurile mov, tenișii albaștri și dinții albi să strălucească. O negură grea plutește deasupra ringului de dans, învolburându-se în jurul dansatorilor, încolăcindu-li-se în jurul picioarelor.

Zâmbesc tot mai tare.

„Ai reușit, tati“, șoptesc eu, apoi cobor treptele spre ringul de dans.

DARIEN

Asemenea lui Carmindor, prințul Federației, în timpul Devastării Brinx, trebuie să trec și prin asta.

„Încă zece minute“, îmi zic în minte, în timp ce mă aflu în mijlocul unei mulțimi de fani. Îi mai dau lui Rebelgunner zece minute să ajungă aici. Întâlnirea cu câștigătoarea primului loc a mers bine: a fost politicoasă, foarte emoționată, însoțită de iubita ei care era costumată în CLE-o. Cea cu tipul de pe al treilea loc a fost foarte… frățească. Am dat pumn în pumn. A fost mișto.

Acum Gail e cocoțată lângă mine, lumina de la telefon luminându-i fața în timp ce scrie mesaje cu nemiluita. Doar nu verifică încă e-mailuri sau vorbește cu Mark. Trebuie să fie altceva la mijloc.

– Darien, putem face o fotografie? întreabă o fată pe care abia dacă o văd.

Mă trage să facem un selfie înainte să apuc să spun „nu“. Zâmbesc, iar blițul mă orbește.

– Mulțumesc! chițăie ea, în timp ce următoarea fată se împinge în față și o luăm de la capăt.

Mă aplec spre Gail.

– Pot să plec?

– Tu ai zis că vrei să fii în juriu, nu? zice ea, fără măcar să-și ridice privirea. Ei bine, asta înseamnă și să fii aici. Ceilalți doi jurați nu cred că pleacă prea curând.

– Da, dar nici nu li se acordă atâta atenție ca mie, subliniez eu.

– Darien? zice următoarea fată, îmbrăcată ca prințesa Amara. Are părul negru, împletit, iar machiajul este extraordinar de reușit, dar nu mă face decât să mă gândesc la Amara din Nebuloasa Neagră de la concurs și la cum m-am întâlnit cu bloggerița, și apoi la cum am recitit mesajul trimis lui Elle, și simt că iarăși mi se face rău.

Nu am fost niciodată genul care trimite oamenii la plimbare. Nu credeam că aș fi putut să fiu. Până când s-a întâmplat.

– Darien, sunt o mare admiratoare și am un vlog despre înfrumusețare. Mi-ar plăcea foarte tare dacă…

Și atunci o văd cu coada ochiului: fata de la concurs, de la biroul convenției, ochi superbi și limbă ascuțită, iar după ce mă întorc să mă uit la ea, nu-mi mai pot întoarce privirea.

La capătul scărilor, fata roșcată cu părul strălucitor se uită la noi din spatele unei măști aurii sclipitoare. Buzele ei ca o fundiță sunt date cu ruj aprins de nuanța unei gigante roșii. E frumoasă.

– Scuză-mă, îi zic vloggeriței și mă duc spre fată prin mulțimea de oameni.

În timp ce coboară, mulțimea se întoarce și se uită la ea. Trebuie să fie strălucirea coroanei, felul în care îi sclipește haina. Se apleacă unii spre alții, întrebându-se dacă a venit singură.

– Cine n-ar vrea să o însoțească? îi șoptește un nox de lângă mine perechii lui.

Pășește cu grație de fiecare dată, cu toată greutatea privirilor ațintite spre ea… Chiar dacă e singură. În toate filmele, asta e scena în care el descoperă ce și-a dorit întotdeauna. E momentul în care totul pare a căpăta sens dintr-odată. Scena în care se întâlnesc, în care el se îndrăgostește. Exact secvența asta.

Dar nu suntem într-un film și am ratat deja momentul întâlnirii. Cerul nu se prăbușește dintr-odată în jurul nostru. Sunetele nu dispar în jur.

Pentru că nu aici mă îndrăgostesc eu. M-am îndrăgostit deja prin semnale GSM și mesaje scrise târziu în noapte de o fată pe care nici n-o cunoșteam.

ELLE

Când ajung în capătul scărilor, un băiat înalt îmbrăcat în roșu îmi întinde mâna.

– Se poate? întreabă el.

Are uniforma călcată la dungă, o insignă cu Flota Stelară în piept și o mască prinsă după urechile de vulcanian. Nu e un stargunner, dar e pe-aproape. Calul de dar nu se caută la dinți.

– Sigur, îi răspund eu și-l iau de mână.

Mă întoarce spre mulțime, în timp ce DJ-ul pornește un alt imn în format 8-bit. Dansăm pe două melodii, dar nu e așa cum mă așteptam să fie. Nu e ca atunci când tata dansa cu mama în sufragerie. E un dansator destul de ciudat și nici eu nu mă pricep mult mai bine. În plus, lângă noi e un fel de cyborg care se tot dă la un elf al nopții, și nu știu sigur ce părere am despre o astfel de uniune.

– Așadar, cum te cheamă? mă întreabă Haină-Roșie.

– Amara, răspund eu.

Haină-Roșie nu pare amuzat.

– Nu, mă refer la numele tău real.

– A… Păi, pe tine cum te cheamă?

Interpretează varianta lui de dans reținut. Dă din cap, cu coatele spre interior, spre piept, mișcându-se ca un T-rex drogat. Nu-l pot lua în serios.

– Dave, răspunde el. Ți-am văzut costumul la concurs azi. Ai fost... de milioane.

– Mersi. A fost al tatălui meu…

Cineva mă bate ușor pe umăr și mă întorc. Un tip costumat în tânărul Han Solo, gata de însurătoare, îmi întinde mâna.

– Îmi acorzi următorul dans?

După el mă întreabă o tipă costumată ca în Final Fantasy și apoi un Pikachu umanizat și apoi… Sunt prea mulți. Prea multe cântece, prea multe dansuri, prea multe chipuri. Nu am mai fost populară până acum. Sunt un nimeni, doar o figurantă în filmul altcuiva. Dar se pare că aici n-a ajuns vestea. E copleșitor și oarecum neplăcut. Dacă genul ăsta de atenție încearcă să obțină Chloe, ei bine, o poate păstra liniștită. Eu vreau blogul meu. Teatrul meu întunecos. Starfield.

Pe la jumătatea piesei I Will Always Love You mă scuz de pe ringul de dans și mă îndrept spre bufet. Sunt oameni care ciugulesc în fața fiecărui platou, dar reușesc să iau un biscuit cu brânză și un pahar mic cu punci.

Găsesc un colț mai întunecos și mai puțin populat și mă așez sprijinită de niște ferestre uriașe, ieșite în afară. Am obrajii fierbinți de la atât dansat și transpir în haina asta de trei cântece încoace. Trag de guler și îmi lipesc de gât partea rece a paharului, închizând ochii o clipă.

Dar apoi aud pași. Venind spre mine. Deschid un ochi. Cizme negre lucioase, brodate în dreptul gambei cu simbolul Federației. Mi se strânge inima în timp ce îmi ridic încet privirea. Pantaloni negri și o haină care se închide pe partea dreaptă, cu butoni și cusătură aurii. Dintr-unul dintre buzunare ies trei lanțuri, care trec pe sub brațul stâng până în spatele umărului, ascunzându-se sub epoletul auriu.

Chiar și în lumina slabă îmi dau seama că e altă nuanță de albastru, dar compensează prin croială. Îi îmbrățișează talia subțire și pieptul lat, venindu-i fix la umeri… Și chiar că are umeri impunători. Sunt convinsă că până și gulerul i-ar veni ca turnat dacă n-ar fi desfăcut (ceea ce e, de fapt, o

idee bună; e mult prea cald pentru haine de stofă). Aripile stelare prinse de rever lucesc în lumina felinarelor care intră pe fereastră. E ca și cum haina ar fi fost făcută special pentru el. Și, având în vedere că este un bal cosplay, probabil că a și fost.

Îmi ridic privirea spre el, spre tenul lui măsliniu și fața bine conturată, spre ochii lui negri, pătrunzători, înconjurați de masca neagră, și mi se pune un nod în stomac.

– Sfinte biscuit cu brânză! bombăn eu. Iarăși tu!

Darien Freeman își pune mâinile în șold și își înalță capul. Nu e drăguț sau ceva. Chiar nu.

– Am venit să o întreb pe câștigătoarea locului doi dacă vrea să danseze cu mine, dar cred că am ajuns cam târziu, prințesă.

– „Prințesa Amara“ pentru tine, mă răstesc eu. Și da, dar vreau să stau puțin aici. Singură.

Își ridică mâinile înțelegător.

– În regulă.

Și, în mod miraculos, se întoarce și pleacă.

Închid din nou ochii, recunoscătoare pentru clipa asta de liniște. Tatei i-ar plăcea la nebunie balul. I-ar plăcea totul, chiar și popul ăsta de rahat. I-ar plăcea la nebunie costumele, amestecarea speciilor, spiritul oamenilor care sunt altceva pentru o scurtă vreme. Dar în clipa asta nu mă simt ca Amara. Mă simt obositor de mult ca mine însămi.

– Hei, ai un costum extraordinar, îmi zice cineva.

Două minute de pace… atât cer: două minute.

– Detaliile sunt așa de drăguțe. A fost scump? Cine l-a făcut?

Deschid dintr-odată ochii. Îmi ridic privirea spre cel care m-a întrebat. E de vârsta mea, îmbrăcat cu unul dintre cele mai țipătoare costume pe care le-ai putea alege. Robă neagră, pernițe mari pentru umeri, machiaj care imită solzi. În vârfurile urechilor lipite are luminițe care pâlpâie când mov, când albastre, aproape în ritmul muzicii. Regele nocșilor.

– Ce vrei să spui? întreb eu.

– Mă refer la numele ăluia care l-a făcut.

– N-ar fi putut să fie o fată? întreb eu.

– Am impresia că nu te-am mai văzut la nicio convenție pân-acum, răspunde el, de parcă asta ar fi o explicație. Ești fană Darien Freeman, așa-i?

– Poftim?

Pufnește.

– Haide! Ești prea drăguță ca să faci pe proasta.

Mă holbez la el, dându-mi dintr-odată seama că Darien Freeman nu e așa de departe cât aș fi vrut să fie. Las punciul jos, încercând să găsesc cuvintele potrivite.

– Dacă chiar vrei să știi, costumul ăsta a fost al tatălui meu înainte să moară, iar eu și prietena mea i-am făcut câteva modificări. Nu-i spun că a fost aproape distrus. De fapt, au mai contribuit și alți cosplayeri, așa că ai putea spune că a fost un efort cosmic.

– Știam eu, exclamă regele nocșilor, părând foarte fericit. N-aveai cum să-l faci singură.

– Ce? îmi ridic capul. De ce nu?

– Liniștește-te, nu încerc să te jignesc.

Râde. Are puțin ruj negru pe dinți, dar n-am de gând să-i spun.

– Te-ai costumat și tu ca să primești puțină atenție și, hei, a funcționat!

– Ba, pardon! sar eu în picioare. Starfield este unul dintre serialele mele preferate de când mă știu și…

– Nu trebuie să încerci să te justifici în fața mea, bine? Tocilarele impostoare ca tine câștigă mereu.

Se întoarce cu spatele la mine, dar îl apuc de zdreanța aia de capă. Și oricum, de ce poartă regele nocșilor capă? Nu am priceput niciodată asta în serial. Îl întorc spre mine. E surprins o clipă, dar apoi se înfurie rapid. Bănuiesc că n-are nimeni voie să-i atingă costumul fără permisiune. Ei bine, nici să mă facă pe mine impostoare.

– Ai dreptate, nu trebuie să mă justific în fața nimănui, cu atât mai puțin în fața unui nox amărât ca tine. Te crezi amuzant? Nu ai putea să te costumezi nici măcar în Euci! Ai face de rușine orice personaj secundar din tot omniversul!

– Da, venind din partea cuiva care s-a prezentat doar ca să facă pe prințesa, e puțin cam amuzant, nu crezi? Ce s-a întâmplat? Nu ai putut să te gândești la nimic mai original? Biata cosplayeriță impostoare… zice el, clătind din cap.

– Scuze!

E Carmindor, adică Darien, care s-a întors în uniforma lui cu altă nuanță de albastru.

– Nu te băga! mă răstesc eu.

Darien ridică o sprânceană.

– Încetinel, prințesă.

Pufnesc, dar el continuă să vorbească.

– Voiam doar să vă întreb din ce episod sunteți, domnule.

Regele nocșilor se încruntă, mânjindu-și și mai mult dinții cu ruj.

– Episodul șaișpe.

– Hm, zice Darien.

– Ce contează?

Cosplayerul își încrucișează brațele.

– Nu contează, ridică Darien din umeri. Doar că regele nocșilor nu poartă capă în episodul șaișpe.

– Da, și? zice regele nocșilor. Am improvizat.

– Beton, beton.

Darien se încruntă, apoi se bate ușor pe umăr, după care arată spre apărătoarea de umeri a cosplayerului. Acum, că arată spre ea, îmi dau și eu seama care-i problema.

– Și cu tresa cum rămâne? zice Darien. Pentru că, din câte îmi amintesc eu, de obicei e în cealaltă parte. În toate episoadele. Și nu e un detaliu așa neînsemnat. Ci destul de important. Cum ar putea adepții tăi să sărute simbolul religiei lor dacă nu e pe umărul care trebuie?

Cosplayerul dă să spună ceva, dar își ține gura.

– De-asta n-ai câștigat tu, continuă Darien Freeman, pentru că n-ai fost atent. Nu pentru că ești „un fan adevărat“. Toți suntem fani adevărați. Cu atât mai mult fata asta.

Cosplayerul înaintează spre Darien.

– Da? Și tu cine naiba ești? Iubitul ei?

Carmindor Darien îi zâmbește doar regelui nocșilor și se ține tare pe poziție. Ce mi-ar fi plăcut ca filmul să fi fost despre această continuare a poveștii! Își ține umerii drepți, dar relaxați, bărbia puțin înclinată, zâmbind ușor superior.

Nu vreau să mă holbez… Și nu mă holbez, doar mă uit… Dar, pentru o clipă, în lumina slabă din interior și a mașinilor de ceață și a strălucirii candelabrelor de perete, chiar seamănă.

Cu...

– Pentru tine sunt Carmindor, prințul Federației, îi răspunde Darien Freeman, și îmi dau seama de ironie, dar și un simplu fan. Ca tine. Și nu, nu e partenera mea din seara asta, dar, dacă tot ai zis – îmi întinde mâna –, nu m-ar deranja să iau o gură de aer proaspăt. Ce zici?

Încremenesc, până îmi aduc aminte că fac parte din această scenă, că nu privesc doar de pe margine.

Darien își ridică și mai tare sprâncenele deasupra măștii.

– Deci, prințesă?

Îmi iau ochii de la mâna lui întinsă spre privirea lui rezervată, prin care îmi cere să-i fac jocul. Bine, o să-i fac jocul. Îl apuc de mână.

– Doar dacă nu trebuie să mai străbat vreo Nebuloasă Neagră.

– Cred că ajunge o dată, glumește el și mă conduce spre balcon. Hai să ne vedem de întâlnirea noastră, ce zici?

DARIEN

Mă opresc doar după ce ieșim pe veranda mică legată de sala de bal. Doi vulcanieni se giugiulesc lângă piersic (se pare că în Atlanta toate lucrurile au ca temă piersica), așa că o duc în cealaltă parte. Dincolo de balcon se întinde orașul, ca o hartă de luminițe.

Prințesa Amara se desprinde de brațul meu, lăsându-mi o senzație ciudată de goliciune. N-o iau în seamă.

– Să știi că nu trebuia să intervii ca să mă salvezi, începe ea, ducându-se spre bancă. Mă pot salva și singură.

– Ești genul care se salvează singură?

– Îmi pare rău să te dezamăgesc.

– Nu sunt deloc dezamăgit, spun și mă așez lângă ea. Doar că mă enervează treaba asta: când cineva acuză un fan că s-ar preface. Știu prea bine cum e.

Își mușcă obrazul.

– Uite ce e, legat de blog... N-am crezut… N-am crezut...

– Las-o așa, știu că ai crezut și tu că o fac doar pentru bani, o tachinez eu, iar ea se înroșește și mai tare.

– Nu te cunoșteam, răspunde ea. Adică, nu te cunosc nici acum, dar…

Și iată problema. Asta e mereu problema, nu-i așa? Nimeni nu mă cunoaște. Ar trebui să mă întorc înăuntru. Ar trebui să-i spun lui Gail că trebuie să plecăm. Am terminat cu întâlnirile cu câștigătorii. Mi-am făcut treaba. N-ar trebui să mai stau prea mult pe-aici, ca oamenii să ne facă poze și să înceapă să-și dea cu părerea și să vândă bârfe. Poate că vreun realizator TV sau

radio ar plăti-o pentru un interviu. Ar putea lua banii și ar putea avea și ea cinci secunde de faimă, ca Brian.

Dar fata asta nu pare să semene deloc cu el. Și nici Elle nu părea.

Îmi dreg vocea.

– Probabil că știi destul de multe despre mine. Sunt convins că ai citit câteva interviuri, ai văzut câteva talk show-uri.

– Ăla cu cabina cu apă a fost foarte bun.

Fac o grimasă.

– Da, chiar a fost.

– Dar... ezită. Tu nu ești, de fapt, așa, corect? Nu vreau să fiu indiscretă. Doar că… Doar că nu cred că băiatul ăla care mi-a luat apărarea înăuntru e Darien Freeman.

– Te asigur că eu sunt, prințesă.

– Dar nu e Darien Freeman. Nu e…

– Ăla despre care scrii pe blog? închei eu în locul ei. Apropo, sunt niște articole grozave. Toate extraordinar de incisive. Unul mai dureros ca altul.

Se înfioară.

– Bine, o merit. Mă simt ca o nesimțită din cauza asta, și îmi pare rău. Dar dacă tu nu ești așa... dă să spună și începe să se joace cu o șuviță de păr după ureche, de parcă ar fi fost emoționată, ceea ce e, într-un fel, drăguț. Atunci cine ești, de fapt?

– Cine sunt? repet eu surprins.

Dă din cap.

– Am putea să zicem că e un interviu exclusiv? Îmi voi redacta chiar și celelalte postări.

Dau din colț în colț, neliniștit, gândindu-mă la Elle și la ce a spus Brian. Toate mesajele pe care ni le-am scris... eu n-am fost sincer, nici măcar o dată, deoarece am mințit prin omisiune. Dacă aș fi prețuit-o cu adevărat, dacă mi-ar fi păsat de ea, oare i-aș fi spus măcar adevărul?

Poate că aș putea primi o a doua șansă.

– Nu cred că ți-ai făcut deloc o impresie greșită despre mine, îi spun prințesei.

– Pune-mă la încercare.

– Sincer? Sunt... trag adânc aer în piept, uitându-mă în pământ. Sunt un nimeni.

Ea își înclină capul spre mine și se încruntă în spatele măștii aurii.

– Și eu am crezut mereu că sunt un nimeni, răspunde ea. Dar ne înșelăm. Suntem oricine vrem să fim. Oricine putem să fim.

– Da? Crezi că aș putea fi un Carmindor bun?

Perechea care se săruta în celălalt colț se ridică. Se împleticesc spre sală ca să danseze pe melodia Thriller a lui Michael Jackson, iar între mine și prințesă se așterne tăcerea. Suntem singuri pe balcon. E atât de liniște, încât zici că suntem singurii oameni care au mai rămas pe lume.

– Tata spunea că oricine ar putea să fie Carmindor, zice ea. Că oricine ar putea să fie Amara. Că avem frânturi din ei în noi. Trebuie doar să le șlefuim și să le lăsăm să strălucească.

– Pare foarte tare tatăl tău.

– Cel mai tare. A... murit când eram mică.

– Îmi pare rău, nu...

Îmi ignoră scuzele.

– A fost costumul lui, știi?

Atinge cu drag aripile stelare de pe rever.

– Și al mamei, adaugă apoi. Veneau în fiecare an la ExcelsiCon costumați în Carmindor și Amara. ExcelsiCon a fost proiectul tatei. Avea tot felul de visuri măreațe cu el, știi? I-ar fi plăcut la nebunie să vadă balul ăsta. Vorbea adesea despre el după moartea mamei. Cred că asta îmi lipsește cel mai mult: cât de mult vorbea despre convenția asta și despre bal; un bal mascat al stelelor, zicea el. Nu credeam că vorbea la propriu.

Îmi dă un cot în coaste.

Încep să zâmbesc ușor, pentru prima oară după multă vreme, iar ea zâmbește, la rândul ei, după care șovăie.

Se uită în altă parte.

– Știu că nu am fost cel mai bun cosplayer din concurs. Am câștigat locul al doilea pentru că sunt fiica fostului director al convenției.

Chicotesc încet, clătinând din cap. Nu are cum să priceapă ironia situației.

Se încruntă.

– Ce-i așa de amuzant?

– Prințesă, eu te-am votat pentru că, atunci când ai intrat pe scenă, m-ai făcut să cred asta.

– Ce anume?

– Ce spunea tatăl tău: că oricine poate fi Carmindor și Amara. Trebuie să găsești părticica aia din ei în interiorul tău și să o lași să strălucească.

Se înroșește. Își coboară privirea în poală, unde își împletește părul într-un milion de cosițe. De ce îmi pare atât de cunoscută? Nu de pe blog. Nu din

birou. De altundeva. Am mai auzit poveștile astea, într-un ritm mult mai lent, ca un vals.

Dau să spun ceva, dar ea sare de pe bancă și se întoarce spre mine, cu mâna întinsă.

– Vrei să dansezi? Cu mine, mă refer. Ai vrea să dansezi cu mine?

Vreau?

– Doar dacă conduci tu, prințesă, răspund eu.

O apuc de mână și mă trage în picioare. Zâmbește mai larg.

– Speram să spui asta.

ELLE

Îl conduc pe Carmindor, Darien Freeman, sau cine-o fi el în sala de bal, în mulțime, în mijlocul ringului de dans. DJ-ul pune un cântec nou, iar mulțimea se împrăștie, până rămân doar cuplurile.

Mă strânge mai tare de mână. Este un cântec ușor și lent și mă înfior când îmi dau seama că este melodia din Starfield. Darien pare să-și dea și el seama în același timp și zâmbește.

– La fix!

– Uneori, universul se ține de cuvânt, zic eu, și apoi îmi dau seama că e adevărat, deși doar în alte universuri.

– Poate că jucăm într-un film, și nici nu știm, șoptește el în glumă.

– Poate că universului îi place să se țină de șotii.

Oamenii din jurul nostru se întorc să ne privească. Ne țintuiesc cu privirile ca niște lasere, fierbinți și focalizate, ca la concurs, când am intrat pe scenă. Simt furnicături peste tot, de parcă fiecare mișcare pe care o fac ar fi greșită.

Își lasă mâna pe șoldul meu și începem să ne legănăm lent. Mă înroșesc în timp ce muzica ne învăluie. Instrumentele cu coarde, cele de suflat și un crescendo al orchestrei care se înalță tot mai mult, purtându-te prin toată galaxia. E muzica pe care dansau tata și mama prin toată sufrageria, în timp ce ea râdea și pășea după el. E sunetul pe care valsam cu tata în sufragerie, după mama, în timp ce el îmi povestea despre un bal grandios, despre visul lui, unde o clipă, cât o suflare, ești persoana care ai visat mereu să fii.

Cum ar fi prințul Federației, care nu se teme de nimic. Cum ar fi o fiică ce se ridică la înălțimea amintirii tatălui ei. Cum ar fi o prințesă care se salvează singură și care dansează cu...

Îl privesc din nou în ochi și înghit în sec.

– Știi măcar să dansezi?

– Dacă știu? Își împletește degetele cu ale mele, trăgându-mă mai aproape. Miroase a rulouri cu scorțișoară și a apret. Doar sunt Carmindor.

În timp ce orchestra trece în crescendo la a doua parte, pășim la unison, în ritmul muzicii, într-o mișcare fluidă; sala de bal devine un vârtej. Ne rotim pe ringul de dans, în jurul perechilor care se leagănă, picioarele noastre sincronizate într-o cadență ciudată, de parcă aș ști fiecare pas pe care urmează să-l facă… Sau el i-ar ști pe ai mei. Fărâme de lumină sclipesc în jurul nostru, pătrunzând prin ceața care se învolburează în urma noastră. Am senzația că întregul univers orbitează în jurul nostru într-un moment imposibil.

Un moment imposibil într-un univers imposibil.

Cum ar fi să dansez cu Carmindor al meu? Cu omul în fața căruia mi-am deschis sufletul? Oare așa ar fi?

– Mulțumesc, șoptesc eu, privind spre chipul mascat al lui Darien.

– Pentru ce? zice el și se apleacă spre mine.

– Pentru seara asta. Pentru… tot.

– Parcă spuneai că ești genul care se salvează singură, glumește el, rânjind.

– Chiar și prințesele care se salvează singure se simt uneori neimportante.

Suntem așa de aproape, că îi simt respirația pe buze, iar inima îmi bubuie, zicându-mi să-l sărut, deși abia dacă-l cunosc. Deși zdrobită, bandajată și lipită cu scotch, încă se zvârcolește după mesajul primit cu câteva ore în urmă. Dar există ceva familiar în cadența cuvintelor lui, în felul în care formulează propozițiile, în felul în care își articulează cuvintele, ca o voce pe care am mai auzit-o.

Mai aproape, mai aproape…

Apoi, așa cum se întâmplă mereu în universul imposibil, momentul dispare. Cineva mă apucă din spate și mă întoarce. Dintr-odată, mă trezesc față în față cu Chloe.

Și nu e deloc veselă.

DARIEN

E vloggerița cu înfrumusețarea de mai devreme. O apucă pe prințesa Amara de braț – frate, de ce n-o ști niciodată cum îi cheamă pe oameni? – și o trage spre ea.

– Tu! rânjește vloggerița.

– Chloe, șoptește prințesa Amara.

Vloggerița – Chloe – se uită la ea din cap până-n picioare dezgustată.

– Deci chiar ai furat-o, șuieră ea. Știam eu. Știam eu că mi-ai luat rochia!

Un val de murmure răsună din mulțime. Muzica se aude în continuare, dar Chloe vorbește impresionant de tare și începe să mi se zbârlească părul pe ceafă.

Prințesa Amara își smucește brațul.

– Nu am furat nimic, Chloe.

– Ba bineînțeles că ai furat! Și acum dansezi cu el!

Arată cu degetul spre mine.

Îmi ridic mâinile.

– Stai așa…

– Nu te băga! se răstește Chloe la mine.

Mă dau în spate. OK. Se uită urât la prințesa Amara, fața drăguță și fardată schimonosindu-i-se de furie.

– Tu ai totul, știi asta? Ai avut totul. Și măcar o dată – o singură dată! – am vrut și eu ceva!

– Chloe, nu știu despre ce vorbești…

– A, nu? zice ea, înaintând spre Amara, care se dă în spate, încercând să se apere.

Mă uit în jur după un bodyguard. Unde-i Lonny când ai nevoie de el?

– Se poate să vină cineva de la pază aici? zic eu întorcându-mă, dar asta doar o înfurie și mai tare pe fată.

Se uită urât la mine.

– Nu te deranja! După ce afli cine e cu adevărat, o să fugi mâncând pământul.

– Oprește-te, Chloe, răspunde Amara. O să plec eu.

– Ba nu! Stai cât vrei! Cred doar că trebuie să-i spui adevărul, nu? Că ești un vierme mic și orfan, fără prieteni, iar tatăl tău a fost un tocilar ratat căruia îi plăceau rahaturile spațiale mai mult decât propria familie!

Amara face ochii mari și încremenește. Rămâne cu gura căscată.

– Poftim?...

Mulțimea începe să strângă rândurile, să murmure.

– Hai, mă! zice fata râzând. Taică-tău era un ciudat și știi prea bine. Era campion la ciudățenie! S-a purtat cu tine de parcă ai fi fost nespus de specială, doar pentru că erai bizară, ca el. De parcă ai fi fost singura lui fiică. Dar ți-am purtat pică pentru asta? Nu. Și tu ce faci? Îmi furi mie rochia. Am muncit din greu pentru ea!

Amara își pierde cumpătul:

– Mincinoaso!

– Ai furat-o! Îmi pare rău că ți-ai distrus viața, dar nu le distruge și pe-ale tuturor. Și acum crezi că poți să fii cu Darien Freeman? pufnește. Visuri, Elle! Ești un nimeni!

Elle?

Sunt în mulțime și simt că mi se face frig.

O cheamă Elle?

Mesajul scris, ochii umflați ai Amarei, costumul… Doamne! Nu poate fi Elle a mea. Nu poate.

– Și, adaugă Chloe, înaintând spre Elle, care, ca o floare în miez de iarnă, se cocoșează și se face mică, nu vei fi niciodată cineva…

– Gata!

Chloe se întoarce cu ochii mari spre mine, nevenindu-i să creadă că i-aș lua apărarea ei. Lui Elle. Nici mie nu-mi vine să cred, dar din alte motive.

Îmi amintesc de nopțile în care am vorbit cu Elle, cu Elle a mea, cu Elle din mintea mea, cea care se părea că nu există. Cum îmi doream să-i scriu. Cum îmi doream să-mi scrie. Prima oară când mi-a spus „ah'blen". Nopțile în care am stat treji până târziu, și cât de puține știam, de fapt, unul despre celălalt, și cât de multe mi-aș fi dorit să aflu despre ea.

Eu și ea… Fata aceea. Elle aceea.

Noi.

Cum de am putut vreodată să cred că Elle ar putea fi ca Brian? Să cred că erau unul și același? Am fost un orb și-un prost, iar ea a fost aici tot timpul.

– Nu vrei să știi cine este, de fapt? întreabă Chloe. E îngrozitoare, exact cum mi le-am imaginat pe surorile vitrege ale lui Elle. Le-a descris perfect. E doar o tocilară mică și ciudată.

– Știu cine este, răspund eu.

Elle se uită la mine. Îi văd lacrimile în ochi. Nu pot să iau înapoi mesajul ăla, dar îi pot oferi ce mi-a oferit ea în săptămânile astea. Am fost așa un idiot!

– E drăguță și deșteaptă, și încăpățânată și foarte, foarte pasionată de ceva. Dar nu într-un sens rău. Ci într-unul bun. Așa cum mi-aș dori eu să fiu. A crescut într-un univers în care nimeni nu a apreciat-o… Și ce anume îți dă ție dreptul? Ce anume îți dă ție dreptul să o tratezi de parcă ar fi un nimeni?

– N-am… n-am…

Chloe se uită la mine, apoi la Elle și apoi din nou la mine, de parcă ar încerca să își dea seama de ce îi iau apărarea surorii ei vitrege. Oare oamenii chiar mă cred așa de egoist?

O iau pe Elle de mână și o strâng tare, ca să știe că nu sunt vorbe în vânt, ci le spun din suflet. Pentru că, dacă e cine cred eu că e, va înțelege. Merită să știe cine sunt cu adevărat.

– A, și tatăl ei? zic eu. El a înființat convenția asta. Balul ăsta. Deci, dacă ai impresia că a fost un ciudat, atunci cred că ai greșit adresa.

Și, zicând acestea, fac salutul promisiune-jurământ.

Un torturian de lângă mine face și el salutul. Și un nox. Un Jedi. Un vulcanian. Un elf al nopții. Întreaga Frăție a Inelului. Toți cei de față, cu părul lor vopsit în culori diferite, cu costumele și măștile lor diferite, își ridică mâinile și fac semnul promisiunii-jurământ, ca să arate că sub robe, platoșe și hainele de nailon se află oameni ale căror inimi bat la unison. Poate că suntem diferiți, poate că ne plac lucruri diferite sau facem parte din comunități de fani diferite, dar, după douăzeci și trei de zile în care am purtat o uniformă mult prea albastră și am interpretat un personaj cum am crezut că nu voi fi niciodată, am învățat că, atunci când devenim personajele cu pricina, părticele din noi înșine se aprind ca niște tuburi fluorescente în noapte. Strălucesc. Noi strălucim. Împreună.

Și, chiar dacă uneori ne nimerim în universuri diferite, luminile nu se sting niciodată.

În sfârșit, Elle salută și ea. Și o strâng și mai tare de mână.

– Pe aici suntem cu toții tocilari, zic eu.

ELLE

Chloe se întoarce. Nimeni nu dansează, deși muzica se aude în continuare. Toți cei prezenți fac salutul promisiune-jurământ, chiar și cosplayerii care nu poartă costume din Starfield. Chloe își mușcă buza de jos, ca să nu-i tremure, înfigându-și unghiile în rochia ei apretată. Nu știu de unde a făcut rost de ea sau cum a intrat în sală, și mi se strânge inima, pentru că știu că și-ar fi dorit să fie altfel.

– Te urăsc! strigă ea.

După care se îmbrâncește și iese din sala de bal. Mulțimea izbucnește în aplauze, iar ea se împleticește în sus pe scări și dispare, alungată de un val de huiduieli și răcnete.

Mă gândesc să mă duc după ea, dar apoi mă opresc. Chloe n-ar veni după mine. Nici măcar n-ar încerca.

Darien oftează lângă mine.

– Mamă, ce nesimțită!

– Ai umilit-o, spun eu.

Mijește ochii la mine.

– Și ea te-a umilit pe tine.

– Știu, dar… zic, cu ochii spre ușa sălii de bal. Eu m-am obișnuit.

– Și asta înseamnă că e OK?

– Nu...

Oftează, și oamenii se întorc treptat la ce făceau înainte. Dansează, se plimbă prin sală, mănâncă tot felul de bunătăți pe care nu le-am gustat încă. Poate că ar trebui să mănânc și eu măcar un pateu înainte să dispară. Se freacă pe ceafă.

– Uite ce e, cred… Cred că ar trebui să-ți spun ceva.

– Că ești un fan cu acte în regulă? încerc eu să glumesc, dar inima îmi bate în continuare să-mi sară din piept din cauza certei de mai devreme.

Nu pot să-mi scot din minte ochii înlăcrimați ai lui Chloe. Am distrus-o. Poate că ea e așa, dar eu nu.

– Mă rog, da, și asta, zice el, râzând, după care îmi întoarce mâna într-a lui. Dar mă referem, de fapt, la…

Ușile de la sala de bal se deschid larg cu un zgomot asurzitor. O fată cu părul albastru-verzui dă buzna înăuntru, urmată de doi ușieri care strigă după ea că are nevoie de bilet.

– Sage? strig și îi dau drumul mâinii lui Darien când ajunge la mine. Ce cauți aici?

Se apleacă, punându-și mâinile pe genunchi, încercând să își tragă sufletul.

– Doamne sfinte! Nu te-ai uitat la telefon? Te-am căutat peste tot! Trebuie să plecăm!

– Ce? De ce? Aoleu, ora!

– Da, Cenușăreaso, ora!

Sage mă apucă de încheietură și mă smucește spre ieșire.

– Stai, zice Darien, încercând să vină după mine. Elle…

– Îmi pare rău, zic eu, dar o las pe Sage să mă tragă după ea.

Îmi trec prin minte o sută de mii de variante despre ce îmi va face Catherine. Și mi se face rău când mă gândesc la toate.

„Te rog, ajută-mă să ajung acasă la timp“, mă gândesc eu în timp ce ne croim drum prin sala de bal. Nu-mi întorc privirea spre Darien. Nu pot. Încerc să-mi scot din minte fața lui îndurerată, de fapt, sfâșietor de tristă.

Pentru că sunt ca și moartă.

– Cât e ceasul? îi strig eu lui Sage, care spintecă mulțimea ca un cuțit, ținându-mă de mână așa de strâns, încât știu că îmi va rămâne semn.

– 21.00! îmi strigă ea.

– 21.00?

Pieptul mi se strânge și se umple cu o senzație de panică. Și dacă mergem cu o sută treizeci la oră, tot va dura cel puțin patru ore. Nu vom reuși!

Împinge ușa de la sala de bal și ieșim în holul auriu, traversăm covorul de lux și ne îndreptăm spre ușa turnantă. Dovleacul Magic ne așteaptă afară. Într-o zonă cu parcarea interzisă. Și un polițist se îndreaptă spre el din partea cealaltă a străzii. Cal se apleacă pe geamul din dreapta, făcându-ne semn să ne grăbim. În urma noastră se aud pași și, chiar pe când mă împleticesc pe ușa turnantă, mă întorc să văd cine…

Darien.

– Stai, te rog! strigă el, venind în fugă după noi.

I-a căzut masca și îi văd vânătaia de la nas, neagră ca un nor de furtună, și panica din privire. Panica aceea care te încearcă atunci când te temi că nu vei mai vedea niciodată pe cineva.

– Așteaptă… ah’blena!

„Ah’blena?“

Mă împiedic și unul dintre pantofii mamei îmi cade din picior.

– Ce faci? mă apucă de mână Sage când mă aplec după pantof. Haide! Trebuie să plecăm!

Are dreptate. Trebuie să plecăm. Eu trebuie să plec. Să la în urmă… orice ar fi asta. Visul acesta. Momentul acesta. Un pantof e doar un pantof… Nu merită să îndur mânia lui Catherine pentru el.

O iau la fugă chiar în clipa în care Darien iese pe ușă. Sage sare la volan, bagă în viteză, iar eu mă apuc de bară și pun piciorul pe treapta de la ușa din dreapta. Rulota se pune în mișcare în timp ce deschid portiera și mă urc lângă Cal.

Îl văd în oglinda retrovizoare cum continuă să alerge după noi. Dar, pe măsură ce accelerăm, încetinește și apoi se oprește, după care se apleacă, punându-și mâinile pe genunchi, rostindu-mi numele, iar în clipa următoare dispare după o clădire. Mă întorc cu fața la drum; inima mi se strânge, iar capul îmi zvâcnește.

O să mă uite. A fost doar un moment. Un singur moment într-un univers imposibil, în care am dansat valsul acela imposibil, sublim.

DARIEN

Îmi vine să vomit.

Plămânii mă ard de fiecare dată când respir, dar mă îndrept de spate, privind la condurul sclipicios. Îl iau de pe jos. O să-l las la recepție. Sau poate îl voi păstra până îl va putea recupera Elle. Sau aș putea să-i spun.

Mi se pune un nod în gât.

Aproape că am făcut-o… Aproape că i-am spus cine eram. A fost cât pe ce. Mă lovesc ușor cu talpa pantofului în palmă și mă întorc spre hotel.

Și încremenesc.

Regele nocșilor e acolo, cu telefonul în mână, filmând toată scena sub lumina puternică a unui felinar. Zâmbește cu superioritate, și atunci îl recunosc. Înjur și el rânjește și mai tare.

– Drăguț costum, Brian, îi spun eu cu dispreț.

– Măcar te-am păcălit.

– Poți să nu mai filmezi?

– De ce nu-l întrebi pe taică-tău?

Oftez. Da, Mark o să mă ucidă. Dar mă voi ocupa de asta mai târziu.

– Ai putea să n-o vinzi, și gata, să știi. Să te prefaci că ai bun-simț.

– Tot nu-ți dai seama, omule? zice Brian clătinând din cap. Mi-e un pic milă de tine.

Sunt prea furios pentru jocuri din astea. Elle a fost chiar aici, lângă mine, după care n-a mai fost dintr-odată, iar când a plecat m-am simțit ca și cum ar fi luat cu ea tot aerul din jur și abia mai puteam respira.

Brian îi dă înainte.

– Sunt convins că vom lua bani grei și pe filmarea asta. Ce titlu crezi că ar merge? „Darien favorizează o concurentă“? „Tocilara ar face orice ca să câștige“? „Renumit concurs de cosplay distrus de vedeta Darien Freeman și iu…

Pân-aici! Măcar am învățat un lucru bun în ultimele câteva luni de filmare și salate insipide și shake-uri proteice și antrenamente la patru dimineața cu verișorul lui Arnold Schwarzenegger, și anume cum să dau cu pumnul. Degetul mare la exterior, pumnul strâns…

Lovesc.

Brian se împleticește. Duce mâna la falcă și flutură telefonul spre mine.

– Încă filmează, prostule! Vrei să se menționeze și „acte de violență“?

– ȚI-ARĂT EU VIOLENȚĂ.

Și, cu un țipăt animalic, mă năpustesc asupra lui.

Brian se întoarce și o zbughește spre ușa turnantă. Intru în aceeași secțiune ca el; suntem ca două sardine într-o conservă. Îl trag de urechile enervante de nox.

– Au, au, au! Jos labele! strigă el. Au fost scumpe!

– Eram prieteni!

Reușesc să-i smulg o ureche înainte să împingă ușa îndeajuns cât să iasă în hol.

– Mi-ai zis doar că vrei să fim prieteni! îi mai spun.

– Da, până te-ai dovedit a fi un ticălos care se credea mai bun ca toți ceilalți! îmi strigă peste umăr, ocolind o canapea care pare scumpă.

Tapițeria e foarte drăguță, dar la naiba cu ea! Mă urc pe perne – credea c-o să ocolesc și eu – și-l apuc de pelerina aia tâmpită și absurdă. Mereu am spus că regele nocșilor n-avea nevoie de pelerină.

– Și tu m-ai vândut! Erai invidios!

– Serios, omule? îmi strigă în timp ce se duce în spatele unui scaun și-l împinge spre mine. E incredibil cât de credul ești când îți zice tac-tu ceva.

Prind scaunul înainte să mă lovească în burtă.

– Retrage-ți cuvintele!

– Ești băiețelul lui tati! Faci tot ce vrea el. El te-a fabricat, știi, nu?

Apucă niște reviste și le azvârle spre mine.

Mă feresc, iar un număr din Teen Vogue cu mine pe copertă îmi zboară pe deasupra capului.

– Am zis să-ți retragi cuvintele.

– Ce? Nu ești mândru că ești băiețelul lui…

Mă reped din nou la el. Trece printr-o familie de patru membri și le împinge cărucior ul de bagaje între noi. Eu îl apuc de celălalt capăt.

– Așa că mi-ai făcut poză în timp ce cădeam în port și ai vândut-o? Asta chiar a fost o bucurie! Încerc să trag de cărucior, dar îl ține bine. De ce ai făcut chestia asta?

Machiajul lui mov-închis începe să i se scorojească în timp ce se încruntă furios.

– De ce nu-l întrebi pe taică-tău?

– Mark nu are nicio legătură cu asta…

– El a plantat pozele! răcnește Brian.

Rămân cu gura căscată.

– La asta nu te-ai gândit niciodată, așa-i? Rânjește disprețuitor. Nu ți se pare că a venit prea la fix chestia asta? Tocmai terminaseși al doilea sezon din Seaside. Ai fost la casting pentru rolul lui Carmindor, iar oamenii au cam știut cine erai…

– Dă-te-n punga mea!

– Dar nu te știau cu adevărat. Nu i-a păsat nimănui, în afară de SeaCoșii tăi, sau cum naiba îi cheamă.

Minte. Știu că minte. Dar gâtul mi se strânge când îl aud și mi-e tot mai greu să respir.

– Am făcut pozele în joacă… Ca să te frec la cap cu ele mai târziu. Dar Mark mi le-a confiscat, mi-a spus că aș putea să iau bani frumoși, zice Brian. Și a avut dreptate. O poveste de proporții, și toată lumea a aflat de tine. Erai peste tot.

– A fost un calvar!

– A fost o afacere, omule, zice Brian. Am crezut că, până la urmă, o să treci peste.

– Și eu am crezut că pot să am încredere în cel mai bun prieten al meu.

Tatăl din familia al cărei cărucior l-am arestat se întinde șovăitor după bagaje, uitându-se când la unul, când la celălalt, de parcă am fi niște monștri nebuni. La recepție, angajatul hotelului vorbește deja la telefon, probabil cu paza. Văd deja titlul: DARIEN SE ÎNCAIERĂ CU UN PAPARAZZO SOIOS ȘI-L UCIDE.

– Sigur, zice Brian, n-ai decât să dai vina pe mine pentru toate astea. N-ai putea să te gândești că e și vina ta, nu?

Întorc căruciorul din mâna tatălui turist și mă năpustesc asupra lui Brian, urlând furios de parc-aș fi Conan Barbarul. Brian fuge în sala de bal, dispărând în negura petrecerii. Alunecă și se oprește lângă balustrada care coboară spre ringul de dans și se uită în spate.

– Fir-ar…

Dar m-am aruncat deja asupra lui. Îl izbesc cu umărul în piept și ne prăvălim peste balustradă ca King Kong de pe Empire State Building. Căderea de trei metri durează mult mai mult decât mă așteptam. Îndeajuns cât să regret amarnic.

„Măcar am asigurare.“

Ne izbim de podea cu o asemenea forță, încât mi se taie răsuflarea. DJ-ul oprește un remix Pokérap. Răzbunători, elfi ai nopții și cavaleri Jedi ne înconjoară. Mă rostogolesc pe spate, gemând. Nu cred că mi-am rupt nimic, dar nici nu pot să-mi dau seama. Am senzația că mi-am fisurat toate cele. Lângă mine, Brian se rostogolește și el și ne uităm amândoi în tavan. E un tavan drăguț. Decorat cu auriu ca restul hotelului, elegant...

Probabil că m-am lovit la cap mai tare decât credeam.

– Știi ce? zic eu, ridicându-mă în fund, abia ținându-mă. Azi am încasat mai multe lovituri decât am încasat vreodată pe platou. Știam eu de ce nu voiam să vin la convenție. Am fi putut fi prieteni, adaug. Dar n-ar fi mers niciodată, și nu pentru că sunt eu celebru, ci pentru că ești tu un nemernic, Brian. M-ai urmărit, ai țipat la mine în fața fanilor, mi-ai furat naibii telefonul...

Undeva, în spatele sălii de bal, o aud pe Gail țipând la oameni să se dea din calea ei; sună deja la firma de asigurări, ca să afle dacă abdomenul meu e acoperit și în cazul încăierărilor.

Brian trage aer adânc în piept, tremurând.

– Poate, se uită el spre mine. Dar spun — au — adevărul.

Se ridică lent în picioare. Îi curge sânge din buză, unde l-am lovit. Îmi întinde mâna și o apuc, și mă ridic, deși mă doare (bine, se poate să-mi fi luxat ceva, sau să mă fi lovit foarte, foarte tare).

– Te controlează, omule. Și aveai de gând să-l lași să ți-o ia și pe fata aia.

Gail reușește, în sfârșit, să ajungă la noi și îmi întoarce fața spre ea.

– Dare! Ești bine? Ai pățit ceva? Câte degete am ridicat?

– Trei, răspund eu, dându-mi seama că Brian nu mai e lângă mine. Mă învârt, uitându-mă după el, dar văd doar o pelerină neagră care se strecoară printre doi orci și dispare.

Gail îmi întoarce din nou fața spre ea și îmi verifică nasul, apoi buzele și apoi bombăne ca o cloșcă despre cum o să ne toace Mark din cauza asta.

– Numai probleme-mi faci, Dare. Când mergem la Los Angeles te încui în cameră până la premieră! Îți promit!

– De fapt...

Îmi amintesc ce scria pe rulota cu care a plecat Elle. Dovleacul Magic, „Cea mai bună mâncare vegană din Charleston!“ Totul se leagă acum. Chimichanga. Glumele. Era deja așa de aproape. Cuvintele lui Brian îmi urlă în minte ca niște sirene.

„Și aveai de gând să-l lași să ți-o ia și pe fata aia.“

Ar fi trebuit să-i spun adevărul de la bun început. N-ar fi trebuit să mă tem așa de tare de consecințe, pentru că supraviețuiam, oricare-ar fi fost ele. Vreau doar să fiu eu însumi. Măcar o dată. Fără mască, fără scenarii, necunoscut. Prefer să trăiesc știind că Elle mă urăște, decât să trăiesc ca un Carmindor impostor în mintea ei.

– O s-avem o vacanță pe cinste și lungă! O să fie perfect…

– Ba nu.

Mă țin de coaste, încercând să nu mă strâmb. Sigur mi-am rupt ceva.

– Mai întâi trebuie să vorbesc cu tata, adaug eu.

Telefonul sună o dată, de două ori, apoi Mark răspunde. Mă uit la ceas. Ora 00.31. Foarte devreme pe Coasta de Vest. Probabil că încă petrece. Sau e la vreun eveniment sponsorizat de studioul de film sau de casa de producție. Se numește să-ți faci relații, așa zice el. Îmi amintesc de anii în care doar asta a făcut: și-a făcut relații, noapte de noapte. Întreaga mea copilărie a fost plină de relații din astea. Nici nu-mi amintesc toate bonele pe care le-am avut. Și apoi, într-un weekend, la multă vreme după divorț, mi-a făcut rost de reclama aia la pastă de dinți și, trei luni mai târziu, de o probă pentru serialul Seaside Cove, care ziceai că e Rebel în California. Apoi am apărut în ziare.

Mă frec absent pe cicatricea din bărbie. Nu știu cât să-l cred pe Brian, dar nu știu nici dacă vreau să-l cred pe Mark. Nu-mi amintesc mare lucru despre săptămânile alea în care am apărut în tabloide. A fost o avalanșă de paparazzi, de ziare și titluri, și nu pot să zic că s-a terminat cu adevărat nici după aceea. Practic, viața mea s-a împărțit în două: înainte și după scandal.

Mă întreb oare cine aș fi ajuns fără asta în universul posibil al lui Elle. Poate că în universul acela încă aș avea un tată și poate că n-aș fi dat vina pe Brian.

Poate că aș fi fost un nimeni.

– Alo? mormăie Mark.

– Salutare, bătrâne, zic eu voios.

– Darien? Ce faci… Cât e ora?

Îl aud foindu-se, apoi mormăie:

– Darien, la tine e târziu. N-ar fi trebuit să fii în avion?

– Ar fi trebuit, zic eu. Probabil că decolează chiar acum. Nu știu.

– Nu știi? îmi spune el pe un ton tăios.

Înghit în sec și mă concentrez la cizmele de piele lustruite. Sunt cizmele lui Carmindor, de fapt. Încă nu mi le-am schimbat. Mă păcălesc singur crezând că, dacă sunt îmbrăcat ca un erou, și pot să mă port așa, agățându-mă de ultima fărâmă zdrențuită de curaj care mi-a mai rămas.

Lonny, așezat într-un fotoliu comod din camera de hotel, soarbe în liniște dintr-un pahar de apă minerală. Gail, în scaunul de lângă el, citește pe telefon. Ascultă amândoi, iar mie nu-mi pasă. Când i-am întrebat dacă ar putea rămâne în cameră în timp ce vorbesc cu Mark, au fost de acord fără să ezite. E o alinare. Pentru că sunt ca niște prieteni pentru mine, mă gândesc. Sau ca niște părinți.

– Cum adică nu știi? Te urci în avion. Te duci acasă. Îți dai seama cât costă biletele alea…

– Tu ai dat fotografiile în presă? spun eu dintr-odată. Alea pe care le-a făcut Brian? De pe iaht?

Gail își ridică privirea din telefon, surprinsă și palidă. Mark nu spune nimic vreme îndelungată.

– Mi-am dat seama că trebuia să-ți alegi cu grijă prietenii, răspunde el lent, alegându-și cu grijă cuvintele, așa cum vrea să-mi aleagă și prietenii, și cariera, și iubitele, și toate celelalte. Toată viața. Când am văzut că are fotografiile, a trebuit să fac ceva, continuă el. Așa că am făcut. Așa le-am luat-o înainte știrilor.

Mă prăbușesc pe marginea patului și mă uit la covorul bej.

– Deci mi-ai sacrificat mândria și intimitatea pentru puțină celebritate.

– Titlurile alea ți-au adus rolul lui Carmindor, Darien.

„Mi-au adus rolul lui Carmindor.“

Cuvintele parcă mă spintecă; îmi amintesc săptămânile de după apariția articolelor. Cum am stat în apartament, cu ușile încuiate, cum simțeam că mă sufoc înăuntru. Apoi, afară, purtam ochelari de soare și șapcă peste tot, încercând să nu citesc articolele, dar fără să reușesc să mă abțin. Simțeam cum rușinea se solidifică în mine, întărindu-se, formând un zid.

– Aveai de gând să-mi spui?

– Darien, e compli…

– Aveai de gând?

– Darien, am vrut ce era mai bine pentru tine.

– Și fotografiile din timpul filmărilor? Tot tu ai fost în spatele lor? Sau pe alea le-a dat Brian de la sine putere?

– Nu fi naiv! Nu există scurgeri de informație, pufnește Mark.

Efectiv mi-l imaginez făcând semnul ghilimelelor cu degetele când rostește „scurgeri“.

– Brian avea nevoie de bani, așa că i-am făcut rost de o slujbă ca asistent de producție pe platou. I-am zis să nu iasă în evidență și poate să surprindă câteva imagini. Să-ți spioneze telefonul, dacă putea să pună mâna pe el.

– M-ai mințit. M-ai lăsat să fiu defăimat. Din nou. Pentru ce? Câteva minute de faimă?

– Ca să rămâi relevant, îmi zice tata.

– Felicitări, răspund eu cu amărăciune, a funcționat.

Urmează o pauză lungă.

– Știu că probabil mă urăști, spune Mark. Și ai tot dreptul. Dar nu eu sunt personajul negativ aici, îți jur! Nu am vrut niciodată să fiu. Informațiile ajunse în presă, atenția, tu și Jess… Suntem mai buni pentru că s-au întâmplat toate astea, nu? A ieșit perfect. Am supraviețuit.

– Probabil, zic eu.

Are dreptate: chiar am supraviețuit. Filmul e gata. Voi fi vedetă. Dar Elle, faptul că am pierdut-o pe Elle. Iată rezultatul!

– Deci, continuă Mark, o să-ți iau alt bilet de avion. Mâine-dimineață ai ședință foto, apoi câteva întâlniri de promovare cu presa…

– Nu.

– Nu?

Trag aer adânc în piept, făcându-mi curaj.

– Reprogramează ședința foto. Spune-le că a intervenit ceva.

– Nu fi caraghios! Ai contracte de respectat pentru filmul ăsta. Sunt bani în joc…

– Tată, nu vreau să fiu Carmindor pentru bani.

– Darien, este o slujbă.

Strâng din dinți.

– Nu e vorba de bani. Sau de contracte. Sau de ședințe foto. Sau de articolele din ziare. Sau de notorietate. Sau de abdomenul meu asigurat… De ce naiba mi-ai asigurat abdomenul, dacă tot veni vorba? E ca și cum și-ar asigura Taylor Swift picioarele. E ridicol!

– Ne luăm orice măsură de precauție necesară, zice el. E doar…

Dar îl întrerup.

– Cu sau fără articolele din ziare, am acceptat rolul datorită lui Carmindor. Datorită Starfield. Pentru că ne uitam la reluări împreună. Mai știi?

– Asta era demult, Darien.

Poate. Dar uneori mi se pare că a fost ieri, când încă era tatăl meu.

– Pentru mine e vorba despre personaje. Despre poveste. Fani. Despre…

Cuvintele îmi rămân în gât când îmi amintesc discuțiile cu Elle despre Nebuloasa Neagră, despre lume, despre toate întrebările de genul „Ce-ar fi dacă?“.

– Despre universul imposibil, închei eu.

– Despre ce vorbești?

Pentru prima oară, reușesc să-mi stăpânesc furia.

– Vreau să am și eu o poveste a mea și…

Îmi dau seama că nu mai pot rămâne în infernul ăsta. Între a avea și a nu avea tată. Spre deosebire de Elle, care ar face orice ca să-și aducă tatăl înapoi, eu încă am unul.

– Vreau un manager nou, îi spun eu, în cele din urmă. Îmi vreau tatăl înapoi.

– Mă… concediezi?

– Da. Asta fac. Te iubesc, tată, dar te concediez.

Îmi spune pe un ton aspru:

– Darien, tu auzi ce zici? Cariera ta. Nu poți, pur și simplu, să…

– Ba pot, răspund eu, și apoi închid.

Gail începe să își strângă lucrurile din cameră. După fața ei, crede că e și ea concediată.

– O să plec curând. Mark zicea că ar trebui să…

– Dă-l încolo pe Mark, îi spun eu. Te promovez oficial, din clipa asta.

Ridică din sprâncene. Îi arunc telefonul și aproape că îl scapă.

Gail rămâne cu gura căscată.

– Adică...

– Adică probabil că va trebui să te duci la Los Angeles și să găsești niște scuze pentru ședința foto de mâine, zic eu. Poți să mai prinzi un avion dacă…

– Dar nu mă pricep deloc la scuze!

E albă ca varul. De fapt, cred că începe să se înverzească.

– Ce s-a întâmplat cu Mark? De ce nu…

O apuc de umeri și o întorc spre mine. Ne privim în ochi.

– Gee, tu ești cea mai importantă pentru mine. Mereu ai fost. Ești singura în care am încredere. Acum, dacă nu vrei, înțeleg, dar vreau să te întreb oricum. Suntem o echipă și vom fi mereu. Vrei să fii managerul meu?

– Ă...

Își mișcă gura încet, după care închide ochii și trage adânc aer în piept. Obrajii îi prind puțină culoare. În cele din urmă, deschide ochii și dă din cap scurt.

– Bineînțeles, Dare.

Zâmbesc larg, strângând-o de umeri.

– Ești cea mai tare!

– Domnișoara Cea-mai-Tare pentru tine, răspunde ea, zâmbind larg, dar îi trece imediat. Ah, avionul… Trebuie să prind avionul!

Se întoarce, desprinzându-se din strânsoare, își ia geanta de pe jos și o zbughește spre ușă. Se oprește și se întoarce spre mine.

– Promit că nu te voi dezamăgi!

Și apoi pleacă, trântind ușa în urma ei.

Lonny își termină apa, apoi se ridică.

– Deci care-i planul?

– Nu trebuie să mergi, îi zic eu, dându-mi jos haina de Carmindor. Voi fi, într-un fel, absent fără scutire, ceea ce nu e stipulat în contractul tău.

– Atunci, din punctul meu de vedere, sunt în afara serviciului, zice el, aranjându-și costumul. Pot să fac ce vreau cu timpul meu și eu vreau să te ajut. Deci care-i planul?

– Mai întâi, zic eu, mergem la automate. La cât noroc am, sigur găsim o sticlă de Orange Crush.

Și pe toți zeii sucurilor, Batman, în lumina măreților automate de la etajul al treilea văd un buton frumos pentru Orange Crush și, când îl apăs, o sticlă portocalie se rostogolește în fantă. O desfac și beau, sorbind gustul dulce al victoriei.

– Ăsta-i planul tău? zice Lonny. Să bei un suc?

Pun capacul sticlei și clatin din cap, o idee aproape țicnită prinzând contur în mintea mea.

– Voi face ce ar fi trebuit Carmindor să facă în ultimul episod din Starfield, îi zic eu. Mă duc după fată.

ELLE

Au fost doar trei episoade în viața mea peste care am crezut că nu voi reuși să trec niciodată. Primul a fost când a murit mama. Eram prea mică să-mi amintesc mare lucru, în afară de cum m-a îmbrățișat tata într-o dimineață rece de septembrie și mirosul de saloane de spital dezinfectate.

Al doilea a fost când a ieșit Catherine din casă, în timp ce eu stăteam pe verandă, așteptându-l pe tata. Aerul era umed și lipicios și abia așteptam să-i arăt povestea pe care o scrisesem despre Carmindor și regele nocșilor. Era cea mai bună de până atunci. Eram așa de fericită!

Și apoi mama mea vitregă a ieșit, ținând telefonul cu umărul, și mi-a spus: „Intră în casă, Danielle. Robin nu mai vine".

Nu-mi amintesc unde am pus povestea. După aceea n-am mai scris. Cred că din golul acesta s-a născut blogul… Un strop de bine în imposibil. Și, până la urmă, am reușit să trec peste momentele astea. Dar peste al treilea...

Peste acestea nu sunt convinsă că voi reuși.

Pentru că am pierdut pantoful mamei, am întârziat acasă, iar când Sage cotește pe strada mea, îmi văd casa, casa părinților mei, cu bannerul acela hidos pe care l-a montat Catherine, pe care scrie DE VÂNZARE DIRECT DE LA PROPRIETAR. Toate luminile sunt aprinse, iar mașina lui Catherine se află pe alee. Pe verandă stă mama mea vitregă, cu brațele încrucișate, cu palmele pe coate, cu o expresie împietrită pe chip. Iar pe bordul Dovleacului ceasul arată ora 02.05.

Sunt prințesa Amara, iar aceasta e Nebuloasa mea Neagră.

Cal se apleacă. E palidă și evident agitată și își frânge mâinile. Nu vreau să aibă probleme din cauza mea… Dar nu știu ce altceva să fac. Pare hotărâtă

să intre odată cu mine, chiar dacă i-am spus că se poate furișa pe fereastra de la camera mea. N-are rost să fim pedepsite amândouă.

– Nu trebuie să plecați, spune Sage, care încetinește, dar nu oprește de tot. E o prietenă bună. Cea mai bună. Mă bucur că am ajuns să o cunosc. Sau aș putea să merg și eu cu voi.

Dar nu poate să vină cu noi. Credeam că voi fi mai panicată; că o să mi se pună un nod în gât, că voi simți înțepături de meduze în stomac. Dar sunt surprinzător de... calmă. Eșuată câteva momente în ochiul uraganului.

Cal mă strânge de umăr.

– Vin și eu imediat.

– Cal, nu trebuie să…

– Nu mai încerca să-ți asumi singură vina, mă întrerupe ea. Nu sunt ca sora mea și nici ca mama. M-am săturat să fiu băgată în aceeași oală cu ele. Nu pot fi băgată în aceeași oală. E vremea ca mama și Chloe să afle și ele.

Dovleacul se oprește complet.

– Doamne, arată ca o pisică udă, bombăne Sage.

– Așa arată ea de obicei, îi zic eu.

Sage se apleacă spre mine și mă îmbrățișează tare.

– Ne vedem mâine la muncă?

– Da, cârâi eu. Adică poate.

O îmbrățișez la rândul meu și deschid ușa de la rulotă, dar Cal zăbovește o clipă, neștiind cum să își ia rămas-bun de la Sage. Îmi întorc pe loc privirea. Nu e treaba mea și pare a fi un moment intim.

Când pășesc pe peluză, Catherine mijește ochii la mine. Dar apoi coboară și Cal din rulotă, iar pe chipul lui Catherine se deslușește furie, ca un artificiu

care explodează. Să fi fost doar eu era una, dar eu și Cal? Mi se pune un nod de groază în stomac, ca niște șerpi încolăciți. Nu poate face nimic, îmi zic în sinea mea. Nu te teme de ea.

Dar mă tem. Mă tem de ea așa cum se teme Carmindor de regele nocșilor, cum se teme Amara de Nebuloasa Neagră. Înainte să găsesc costumele părinților mei și să o cunosc pe Sage și să descopăr o oarecare fericire, nu am crezut că mama mea vitregă m-ar fi putut priva de vreun lucru de care să nu fi fost deja privată. Dar acum, că stau aici, îmbrăcată cu costumele părinților mei, cu gust de punci de pepene roșu pe limbă, în timp ce din boxele Dovleacului se aude David Bowie cântând Ziggy Stardust, îmi dau seama că m-ar putea priva de mult mai multe lucruri decât mi-am dat seama. Am o viață acum. Am lucruri care contează.

Îmi trag haina tatei peste umăr. Miroase mai mult a Darien decât a mine, a scorțișoară și apret, a transpirație și a o noapte pe care nu o voi uita niciodată. În spatele nostru, Sage bagă Dovleacul în viteză și, cu o erupție zgomotoasă de fum negru, o apucă în jos pe drum.

– Calliope... Catherine își privește de sus fiica pe sub gene. Cred că avem de discutat. Chloe mi-a spus totul. Sunt foarte, foarte dezamăgită.

– Mamă, pot să-ți explic, zice ea, dar mama ei o întrerupe.

– Intră în casă, te rog, înainte să facem o scenă.

Cal își lasă imediat capul în jos și intră grăbită în casă. Catherine strâmbă din buze, dezgustată, în timp ce o urmez tăcută. Trântește ușa în urma ei, iar Cal se întoarce.

– Mamă, pot să-ți explic. Nu e ceea ce pare a fi…

– O, știu bine ce pare a fi. Doar că nu mă așteptam să mă minți așa în față, draga mea, îi răspunde Catherine cu o voce straniu de rece. Să pleci pe furiș de la campionat? Ca să te duci să stai cu nu știu ce drogată și cu sora ta vitregă? Nu-ți dorești un loc în echipă? Un viitor? S-ar părea că doar Chloe își dorește cu adevărat.

Atunci îmi pică fisa. Chloe a ajuns acasă înaintea noastră și i-a zis lui Catherine o minciună care să o bage în belea și pe Calliope, nu doar pe mine. Nu pot să cred așa ceva! De ce ar face Chloe una ca asta? Mereu au fost nedespărțite.

Cal pare la fel de șocată.

– Dar… Nu așa… Chloe…

– Mi-a spus totul, încheie Catherine fraza. Sus! Acum!

– Dar, mamă…

– Acum! se răstește Catherine.

O clipă, am impresia că nu va pleca, dar apoi dispare, urcând grăbită scările. Când ușa de la camera gemenelor se trântește, Catherine se întoarce spre mine, cu o privire tăioasă.

– De unde ai hainele? mă întreabă ea cu o voce ascuțită ca un cuțit.

Mă opresc în hol ca să mă șterg pe tălpi. Țin în mână pantoful mamei, cel care mi-a mai rămas, iar Catherine mă privește dezgustată. Sclipici cade peste tot în jurul meu: în pliurile rochiei, pe pielea mea, de parcă aș fi făcută și eu, în parte, din praf de stele.

– Sunt ale mele, zic eu. Ale părinților mei.

– Și ai avut obrăznicia să o târăști și pe Calliope în prostia asta?

– Nu a fost o prostie, ci o convenție. Ne-am înscris la un concurs.

– Un concurs?

– Un concurs de cosplay. Îți amintești de ExcelsiCon? De visul tatei? Am vrut să fac parte din…

– Nu-mi pasă ce vrei tu, mucoasă răsfățată ce ești! Catherine expiră așa de tare, încât sună ca un șuierat. Știai că e ușor de impresionat! Știai că o vei

putea convinge să participe la uneltirile tale! Și totul a început când ai început să lucrezi în rulota aia jegoasă!

– Nu e jegoasă!

– Fetele de la club mi-au spus că te țin prea din larg pentru că te las să lucrezi acolo, dar am avut încredere în tine.

Își îndreaptă spatele, iar halatul de mătase îi lucește.

– Nu te mai vezi niciodată cu fata aia, Danielle!

– Cu Sage? o întreb și mi se strânge inima. Dar nu e vina lui Sage!

– Voi curma treaba asta din față, înainte să ne faci de rușine pe toate, continuă ea, ridicând vocea, ca să nu mă mai aud. Nu o vei mai vedea niciodată, dar niciodată! M-ai auzit?

Cuvântul mă lovește ca un pumn în stomac. Să nu o mai văd niciodată pe Sage? Niciodată?

– Și îți vei da demisia, adaugă ea, începând de-acum. Vei lucra într-un loc respectabil, unde să te pot supraveghea.

– Dar… dar e slujba mea! încerc să ripostez eu cu vocea tremurândă.

Să-mi dau demisia de la Dovleacul Magic? E printre singurele lucruri pe care m-am luptat vreodată să le am. Printre singurele lucruri pe care le-am obținut prin propriile puteri… Printre singurele lucruri pe care am putut să le obțin prin propriile puteri.

– Am câștigat-o cu spatele meu! Și îmi place să muncesc acolo!

– Nu pot avea încredere în tine, Danielle, îmi zice mama vitregă, și, dacă nu pot avea încredere în tine, nu meriți nimic din tot ce fac pentru tine.

– N-am făcut decât să mă duc la o convenție pe care a înființat-o tata!

Clipesc, ca să-mi alung lacrimile care-mi apar în ochi.

– Și e și convenția mea! M-am dus pentru că e tatăl meu! Al meu! Și am simțit, în sfârșit, că ar fi mândru de mine… Tu de ce nu poți să fii mândră de mine?

Catherine își încrucișează brațele.

– Nu pot să fiu mândră că fiica mea mă minte.

– Fiică? Nu mă lași niciodată să fac nimic! M-ai pedepsit… nici măcar nu știu pentru ce! Ani la rând! îi strig, iar pe obraji îmi șiroiesc lacrimi fierbinți. De ce mă urăști?

– Să te urăsc? spune și clipește lent, de parcă ar fi cel mai absurd lucru pe care l-a auzit vreodată. Danielle, nu te urăsc!

Strâng din dinți.

– Sigur te-ai purtat de parcă m-ai fi urât mereu! Mi-am dorit un singur lucru de la tine… Unul singur. Am vrut să fii mândră de mine. Așa cum ești de Cal și de Chloe. Am vrut doar...

Strâng tare din ochi, încercând să opresc lacrimile. Nu-mi place deloc să plâng, dar nu mă pot abține.

– Am vrut doar… Am vrut să mă iubești și pe mine.

Îmi ascund fața cu brațul, înăbușindu-mi suspinele. Rimelul și sclipiciul și toate lucrurile bune de la convenție mi se freacă de piele, lăsând dâre umede în urma lor.

Când reușesc, în sfârșit, să-mi ridic privirea, ochii albaștri ai lui Catherine licăresc în lumina din hol. Nu-mi răspunde vreme îndelungată.

În cele din urmă, își înclină capul zâmbind, de parcă ar încerca să fie blândă.

– Am încercat să te iubesc, draga mea, dar faci lucrurile atât de dificile!

Mă opresc din suspinat.

– Obsesia asta nu-ți face deloc bine, zice ea dintr-odată. Nu i-a făcut bine nici tatălui tău să trăiască într-o lume închipuită. Atât a făcut! Atât a fost! Mereu ați fost doar tu, el și Starfield. Și urăsc că îi semeni atât de mult!

Las brațul jos și mă holbez la ea, încercând să văd minciuna din spatele machiajului, dar își strânge buzele într-o linie subțire, iar ochii îi sunt întunecoși, și nu cred că minte.

– Am vrut să schimb atâtea lucruri la el, zice ea. Și la tine.

– Să schimbi? În ce? întreb eu înainte să mă pot opri. În fiica perfectă? Într-o versiune leită a ta? În cineva pe care îl consideri acceptabil și demn de dragostea ta? De ce trebuie să-ți dovedesc că merit?

– Danielle, vreau doar ce e mai bun pentru tine…

– Ba nu, vrei doar ce e mai bun pentru tine! mă răstesc eu, ridicând tonul. Nu m-ai vrut niciodată, recunoaște! Sunt o povară. Atât am fost după ce a murit tata. Și dacă mă urăști că sunt ca el, asta e, dar am luat ce a fost mai bun de la el. M-a învățat să lupt pentru lucrurile în care cred și să fiu o persoană bună… Și să văd binele din ceilalți!

Vorbesc așa de tare, încât mi se frânge vocea.

– Dar te-am lăsat să calci în picioare toate lucrurile bune pe care mi le-a dat, continui eu. Dar nu și astăzi… Astăzi, la convenție, pentru prima dată, am simțit că mi-am găsit locul. Ceea ce nu am simțit niciodată aici! În casa părinților mei! Pe care o vinzi!

Mijește ochii.

– Starfield nu e real, Danielle. Cu cât vei afla mai repede, cu atât îți va fi mai bine.

Bineînțeles că nu e real. Știu că nu e real. E la fel de fals ca recuzita din polistiren și decorurile din carton pe care le folosesc, ca sunetele laserelor și aparatele de înghețată pe care încearcă să le facă să pară „mașini de date“… Știu că totul e fals. Dar personajele – Carmindor, prințesa Amara,

Euci și chiar și regele nocșilor – mi-au fost prieteni când oamenii din lumea reală mă vorbeau pe la spate, mă făceau ciudată, mă îmbrânceau în dulăpioare și mă făceau să cred că sunt frumoasă doar ca să mă împingă înainte să ne sărutăm. Ei nu m-au abandonat niciodată. Erau loiali, cinstiți, iubitori și deștepți.

Dar îmi dau seama că a încerca să-i explic lumea din Starfield lui Catherine e ca și cum aș încerca să-i explic ce este cerul unui pește-undițar. Pentru că ea nu e așa și nu va fi niciodată.

– Du-te sus și dă-ți jos costumul ăla caraghios, îmi ordonă ea.

Dau să plec, înfrântă, dar Catherine nu a terminat.

– Și, îmi zice ea, dă-mi telefonul.

Încremenesc.

– Danielle!

Bag mâna după telefon în buzunarul de la haină. Într-o clipă scurtă de nebunie mă gândesc la visul acela pe care îl aveam cu mine și cu Franco. Cum plecăm spre apus, fără să ne uităm în spate. Știam că e doar un vis, deoarece casa asta nu se poate mișca și nu prea știu cine aș fi fără ea. A fost ultimul loc în care m-am simțit ca acasă, și acum nici măcar asta nu mai simt, iar în curând nici măcar nu va mai fi casa mea. Nu voi mai avea niciun loc al meu.

Dar, dacă nu am unde să mă duc, ce sens are să lupt?

Ca atunci când dezlipești un plasture, îi întind telefonul. Îl strânge în mâna ei cu manichiura făcută.

– Bun. Acum treci în camera ta!

Mă podidesc din nou lacrimile și urc scările câte două deodată. Catherine nu vine după mine. Nu merit atâta consum de energie din partea ei, și chiar nu mai are ce să-mi ia. În camera mea, mă lipesc cu fruntea de ușă și închid ochii.

Nu mai suport. Trebuie să plec… acum. Dar nu am telefonul. Nu o pot suna pe Sage ca să-i spun ce s-a întâmplat.

Iar Carmindor... În cele din urmă, până și el și-a dat seama că nu merită să vorbească cu mine.

Când Darien m-a strigat „ah'blena", aproape că am crezut că era el. Că Darien Freeman era Carmindor al meu. Dar nu avea cum să fie așa. Universul nu poate fi atât de crud. Și Darien, precum Carmindor, n-ar vorbi cu un nimeni.

Apuc haina tatei și mă prăbușesc pe covor, plângând cu fața în ea, mai tare ca niciodată. Pentru că acum constelațiile luminoase de deasupra mea par doar niște stele false care luminează în întuneric. Și haina miroase doar a transpirație. Iar casa veche și scârțâitoare e doar rece. Iar în sufragerie nu se va mai valsa niciodată.

De aceea universul acesta e imposibil: pentru că toate lucrurile bune sunt imposibil de păstrat. Universul le răpește de fiecare dată.

DARIEN

Se pare că nu e așa ușor să găsești o rulotă cu mâncare în Charleston.

– Cred că asta e, zic eu, și bat ușor în spătarul scaunului lui Lonny.

Trage pe marginea drumului. Cred că se simte ușurat. Am fost deja la alte trei rulote cu mâncare înainte ca o persoană, dintr-o rulotă cu creveți și grits[29], să aibă o vagă bănuială unde am putea găsi una portocalie cu galben.

„A, căutați Dovleacul“, ne-a spus femeia mai în vârstă, ștergându-și mâinile unsuroase de un șorț pe care scria G.R.I.T.S.: GIRLS RAISED IN THE SOUTH[30]. „Cred că e undeva prin piață azi. Încolo“, ne-a zis ea, arătându-ne direcția opusă – strada Kings, din câte se pare – și apoi îndrumându-ne cum să ajungem acolo.

Sfat de călătorie: Dacă ajungeți vreodată în Charleston, să știți dinainte încotro vreți să mergeți. Sunt atât de multe străzi cu sens unic, că, odată ce-ai apucat-o în direcția greșită, nu-ți vei mai dori să conduci în vecii vecilor în orașul ăsta. După ce am trecut de o mie de ori pe lângă un cărucior pentru copii și aproape că am lovit de două ori un maratonist, am găsit, în sfârșit, o rulotă portocalie cu galben parcată în celălalt capăt al pieței, spre unul dintre cheiurile turistice.

Lonny pornește avariile.

– Pot să aștept, zice el. Sau să vin cu tine.

– Cred că mă descurc.

– Ești sigur? zice cu vocea lui tunătoare, privindu-mă în oglinda retrovizoare.

– Doar dacă nu cumva vrei să vii, zic eu. Pentru sprijin moral?

– Nu, mersi, șefu'.

– Halal prieten mai ești! Te sun când am nevoie de tine.

Ies din mașină și mă uit cum Lonny se îndepărtează, apoi traversez strada spre Dovleacul Magic. E îngrozitor de portocaliu. Se vede de la un kilometru distanță, și probabil că asta era și ideea. E pictată în așa fel încât să semene cu un dovleac, cu nuanțe de galben și roșu, plus negru pe alocuri, care subliniază rotunjimile și muchiile pictate. O fată cu părul albastru-verzui se apleacă peste tejghea, iar inima stă să-mi sară din piept când o recunosc: e fata cu care a plecat Elle.

– Nu mai avem pârjoale, zice ea în timp ce mă apropii, fără să își ridice privirea din revistă.

– Nu pentru pârjoale am venit.

– Mă rog, sper că nici pentru cartofii dulci prăjiți. Pentru că nu mai avem nici din ăia.

– De fapt, n-am venit pentru mâncare, zic eu.

Mă cam sperie fata asta. Încă nu și-a ridicat privirea din revistă.

– Ă? Atunci ce dorești? Sunt singură azi și sunt nervoasă.

– Ă... dau să zic, bâlbâindu-mă.

Încerc să arunc un ochi după rulotă. Unde-i Elle? Trebuie să fie pe-acolo, nu? Nu-mi amintesc să-mi fi spus vreodată că și-a luat liber.

– De fapt... continui eu, înghițind în sec. M-am gândit că poate o găsesc pe Elle aici.

Asta îi stârnește interesul. În sfârșit se uită la mine.

– Ha.

Mă foiesc.

– Ha ce?

Îmi arată revista. Ședința foto de promovare de după Hello, America. Mă strâmb.

– Arăți mult mai bine photoshopat.

– E prima dată, zic eu, când mi se spune cu voce tare.

– Probabil că toată lumea crede asta. Lasă revista din mână și își înclină capul. Ce cauți aici?

– Nu m-ai crede dacă ți-aș spune.

Ridică din sprânceană.

– Ai dreptate.

Trag adânc aer în piept și scot pantoful pe care l-a pierdut Elle. Face ochii mari.

– Bine. Mă interesează.

Îi explic totul: de la primul mesaj pe care am vrut să i-l trimit lui Robin Wittimer, la săptămânile în care am vorbit cu Elle, la ExcelsiCon, la bal, la momentul în care rulota s-a făcut nevăzută.

– Vreau să o găsesc și să-i spun adevărul. Vreau să-i cer scuze.

Se apleacă și mai tare peste tejghea, gânditoare.

– De ce? Ca să ai conștiința împăcată? Ai de gând să fugi din nou, Carmindor?

E ironică, și o știm amândoi. Carmindor nu fuge niciodată de nimic. Rămâne și luptă, și își asumă consecințele. Și cred că toți avem uneori șansa să fim ca el.

Și cred că asta e șansa mea.

– Nu, îi răspund eu. Nu vreau să mai fug de ea. Doar dacă o să mă urmărească cu ceva să-mi facă de petrecanie, atunci o să fug, da… dar niciodată de ea.

Fata cu părul verde-albăstrui se gândește o clipă, molfăind o gumă de mestecat de un roz țipător.

– Păi, Elle și-a dat demisia. Sau, mai bine zis, mama ei vitregă și-a dat demisia în locul ei. Și nu răspunde la telefon, și nici acasă nu e. N-am cum să dau de ea.

Încep să mă descurajez.

– Dar, continuă ea, ridicând un deget, cred că știu unde ar putea fi! Dacă te interesează. Pot să te duc eu acolo.

Ezit.

– Acum? Dar nu…

– E un restaurant cu roți, Carmindor. Trebuie să se miște.

Închide geamul de servire, se urcă prin mijloc în cabină și îmi deschide cu piciorul ușa din dreapta. Mă urc și mă așez pe scaun. În mașină miroase a dovleac prăjit, a ulei și a scaune de piele vechi de douăzeci de ani.

– Eu sunt Sage, apropo, zice ea în timp ce pornește monstrul de rulotă, și îți sugerez să-ți pui centura.

Dovleacul Magic prinde viață cu un pufnet și începe să huruie de parcă stă să se rupă în două. Țin rapid seama de avertisment și îmi pun centura. Bagă rulota în viteză și calcă accelerația, virând pe o stradă cu sens unic cu viteza unui pilot NASCAR. Mă uit în oglinda retrovizoare: văd că Lonny a pornit mașina închiriată și e pe urmele noastre. Sage spintecă centrul istoric al Charlestonului, mulțimea dându-se, pur și simplu, la o parte din calea ei și ne duce în afara orașului.

– Deci... unde mergem? întreb eu, după ce mă conving că mai am zile.

– La un club sportiv din Isle of Palms. E îngrozitor.

– Atunci de ce lucrează acolo?

– Pentru că nu trebuia să meargă la convenție, zice Sage. Rulota se înghesuie pe unul dintre numeroasele poduri care fac legătura cu orașul; corzile lor de suspensie albe se împletesc deasupra noastră. Mama ei vitregă nu voia să meargă, dar am luat rulota… Apropo, și eu am avut o grămadă de probleme din cauza asta; sunt pedepsită până la paștele cailor. Pe naiba! adaugă ea cu jumătate de gură. Dar ne-am dus oricum și ne-am înscris la concurs. Am crezut că vom ajunge acasă la timp, dar…

Acum totul începe să se lege.

– De-asta ați plecat așa, în grabă.

– Bingo! zâmbește larg Sage. Și acum pun pariu pe Dovleac că mă-sa a sechestrat-o acolo la club.

Sage iese de pe pod, urmând indicatoarele spre clubul Pointe Greene. Totul devine dintr-odată mai verde, cu iarbă grasă și frunzișuri dese. Și drumurile devin mai bune. Urmează aleea șerpuitoare spre un punct de control și oprește ușor rulota în fața unei bariere galbene. Se apleacă spre paznic și coboară geamul.

– Scopul? întreabă paznicul.

– Am venit doar să arunc o privire, răspunde ea. Aș vrea să mă înscriu.

Bărbatul se trage de mustață.

– Îmi pare rău, nu vă pot lăsa să intrați fără permisiune.

– De la cine?

– De la cei cărora li se adresează clubul ăsta, zice el lent, de parcă Sage ar fi proastă sau ceva, și o privește cu atenție, de sus până jos, de la părul ei albastru-verzui, la piercinguri și maioul scurt pe care scrie „Killer Queen“. Și nu cred că poți fi membră.

Sage își încleștează mâinile pe volan. Se încruntă.

– Îți arăt eu ce-i voi face membrului tău, dacă…

– Scuze, mă bag eu, aplecându-mă în scaun.

Îmi ridic ochelarii de soare și zâmbesc cum știu eu mai frumos. Intru în rolul lui Darien Freeman într-o clipită. Nu credeam că mă voi bucura vreodată de masca asta.

Paznicul mijește ochii.

– Ce-i?

– Bună ziua. Eu sunt Darien. S-ar putea să mă știți. Din Starfield?

Ridică din sprâncene. A, bingo!

– Am o prietenă care lucrează aici și sunt în oraș pentru scurtă vreme. Credeți că ați putea să ne lăsați să intrăm ca s-o vedem? Vă rog?

Începe să dea din cap – „Mulțumesc, Starfield, mulțumesc!“ –, după care își lasă sprâncenele jos la loc.

– Poți să fii și prințul Angliei, zice el. Poți să-i spui amicei tale să dea cu spatele. Nu intrați.

– Ce nepoliticos, mormăi eu.

Sage bombăne ceva în barbă și bagă în marșarier. Paznicul se dă în spate triumfător și dă să închidă gemulețul.

Mă dezumflu.

– O s-aștept până iese de la muncă.

– Nu.

– De ce nu? Sunt doar câteva ore, nu?

– Pentru că Elle nu poate să plece de-acolo decât cu maică-sa. Și dacă paznicul nu ne lasă să intrăm, Catherine ce crezi că va face?

Oprește ușor rulota și bagă în viteză. Motorul scoate fum negru.

– Ce altceva am putea face?

Sage mijește ochii.

– Astăzi luptăm.

Calcă accelerația până la podea. Cauciucurile scrâșnesc și miroase a ars, apoi se smucesc și se pun în mișcare. Îmi apuc centura de siguranță. Ai zice că până acum ar trebui să mă pricep la cascadorii. Ai zice că țin la pielea mea.

Te-ai înșela.

Sage o taie pe lângă barieră, abia reușind să se strecoare. Paznicul deschide geamul, roșu ca o sfeclă, și strigă după noi, dar Sage pornește casetofonul și dă muzica la maximum.

Melodia din Starfield răcnește în boxe ca niște goarne de război.

Terci moale din făină de porumb. Servit cu creveți, este un preparat tradițional în zona de coastă a Carolinei de Sud. (n.red.)

„Fete crescute în Sud“ (n.red.)

ELLE

Clubul mă sufocă deja. În dimineața asta, Catherine m-a dat jos din pat la ora 06.00 și m-a pus să fac curat în pod așa cum se cuvine: toate DVD-urile cu Starfield, statueta cu Carmindor, stația de jucărie pe care mi-a luat-o tata când eram mică și câteva postere, cărți poștale și obiecte de colecție (inclusiv un dozator Pez extrem de rar). Apoi m-a adus aici, a vorbit cu managerul și, cinci ore mai târziu, m-am trezit prizonieră în cafeneaua cu terasă într-un tricou verde îngălbenit de transpirație și pantaloni kaki, plictisită la culme. Am urât slujba asta și data trecută și o urăsc și acum. Dar am renunțat să mă mai împotrivesc.

Cafeneaua are vedere spre majoritatea spațiilor verzi ale clubului. În stânga e piscina, în dreapta, pe aproximativ un kilometru distanță, se întind terenurile de golf. Cea mai mare parte a dimineții am servit jucători de golf de vârstă mijlocie cu prea mulți bani și timp liber, dar azi au mai venit și alții. Chloe și prietenele ei stau la o masă din colț, bârfind așa de tare, încât știu că fac intenționat. James stă chiar lângă ea, dar, spre deosebire de anul trecut, când se părea că nu se putea dezlipi de el (în timp ce el se prefăcea că se îndrăgostește de mine), astăzi nici nu-l mai bagă în seamă. E prea bună pentru el acum. Sau ceva de genul. E și Cal acolo, pe scaunul ei obișnuit, dar nu spune absolut nimic.

A venit la mine când făceam curat azi-dimineață, când Catherine nu era prin preajmă, și mi-a întins ceva.

– Eu și Chloe am găsit asta în cufăr atunci, când am luat rochia. Tu... ai scris-o?

Hârtia era îngălbenită de vreme, dar mi-aș aminti-o și de-ar trece o sută de ani. M-au podidit lacrimile, chiar dacă nu credeam că aș putea să mai plâng, și am luat-o, dând din cap.

– E… o poveste. Fan fiction. Scriam mereu chestii de genul ăsta pentru tata. Am clipit, ca să alung lacrimile, și apoi mi-am tras nasul. Unde ziceai că ați găsit-o?

– În cufăr. Mai sunt câteva miliarde. Probabil că le-a păstrat pe toate.

– Pe toate? am zis, uitându-mă din nou în jos, la bucata de hârtie. Mulțumesc, Cal.

Mi-a zâmbit sfioasă, de parcă n-ar fi trebuit.

– Măcar atât să fac și eu.

Dar acum Cal tace. Iar vocea lui Chloe răsună pe terasă ca un megafon.

– Era de vis, izbucnește ea. Și așa de drăguț. Și mult mai sexy în realitate. Clar îți face concurență, James, adaugă ea, bătându-l ușor pe genunchi, jucăușă. Mi-ar plăcea să fi fost și voi acolo. Serios, a fost grozav.

– De unde ați luat bilete? întreabă James.

– Le-am cumpărat.

– Nu știam că îți plac chestiile astea, zice Erin, acolita gemenelor. Mereu te iei de sora ta pe tema asta.

Imaginile au devenit virale peste noapte: doi dansatori la un bal cosplay, un star de cinema și o fată obișnuită într-o rochie țesută parcă din cerul înstelat. „Darien Freeman, prințul din poveste?“ scriau ziarele. Și pe fată au supranumit-o Geekerella. Nu pot să zic că nu sună bine. Ai zice că oamenii ar lua-o razna dacă m-ar vedea cu Darien Freeman, dar fata din fotografii? Poartă mască. Iar Chloe, surpriză, a coborât azi-dimineață din camera ei cu părul vopsit roșcat – exact ca al meu.

Canalul ei de YouTube a crescut cu zece mii de abonați peste noapte. Vizualizările au atins cote incredibile. A devenit dintr-un nimeni o celebritate pe net, cu viteza luminii. Ba există chiar și o petiție on-line ca Darien să vină să o întâlnească din nou pe Chloe, ca să „trăiască fericiți până la adânci bătrâneți“, și nu m-aș mira să fi fost chiar ideea lui Chloe.

Sinceră să fiu, nu știu ce e mai amuzant: faptul că Chloe se preface a fi eu sau că personajul meu de la ExcelsiCon este celebru? Mă rog, cât de celebru poți să fii pe net. Fata care a dansat cu Darien Freeman.

Chloe flutură din mână.

– Soră vitregă. Și nu e vina mea că e ciudată. Că tot veni vorba… Elle! mă strigă ea, uitându-se la mine peste umăr. Elle! Mai adu un latte!

Oftez și îndoi colțul de la pagina la care am ajuns cu cititul.

– Cu sau fără frișcă? întreb eu, scoțând laptele din frigiderul de sub tejghea.

– Tu ce crezi? Și sper să fie de soia!

Îi pregătesc băutura și i-o duc. Nu se sinchisește să vină să o ia.

– Totuși, a trebuit să fug de-acolo, o aud pe Chloe, care ia ceașca fără să-mi mulțumească măcar. Nici n-am apucat să-i spun cum mă cheamă! Și acum atâtea fete pretind că sunt eu. Uite! le arată ea telefonul, derulând mai multe fotografii de pe hashtag. Impostoare.

– Am auzit că și-a pierdut un condur, zic eu.

Chloe mijește ochii, dar nu-mi pasă, căci ce mai am de pierdut? Am renunțat complet.

– Poate că adevărata fată are condurul?

– Nu ne-ai zis că și-a pierdut un condur, zice o altă prietenă, blondă cu vârfuri mov. Chloe, asta e! Ar trebui să…

– Am pierdut celălalt condur, rostește Chloe scrâșnind din dinți, apoi soarbe din cafea, se preface că îi vine să verse și o scuipă. Am zis degresat, nu soia!

Îmi întinde ceașca înapoi. Cafeaua se varsă pe șorțul meu și pe tricoul polo. Fierbinte… Clocotită chiar. Țip și sar în spate. Băutura se împrăștie pe jos.

– Ups, rânjește ea și își întoarce capul, ignorându-mă. Cum ziceam, am pierdut condurul, așa că nici nu se pune problema.

Iau o mână de șervețele dintr-un suport de pe altă masă și încep să șterg cafeaua. James ia și el câteva, se ridică de pe scaun și mă ajută. Chloe se uită la noi.

– James, nu trebuie să faci asta. De-aia e angajată.

– Știu, dar… James își înalță capul. Tună cumva?

– Bineînțeles că nu tună. E o vreme splendidă, își dă Chloe ochii peste cap în timp ce eu termin de curățat. Serios, acum. Hai să mergem!

Ia o crosă din geanta de golf și o întoarce în mâini, îndreptându-se spre iarbă. Apoi ne face semn cu manichiura ei perfectă să o urmăm. Oftez, îi iau geanta de golf pe umăr și o pornesc pe panta acoperită de iarbă. Tocmai azi trebuia să se îmbolnăvească și Phil, băiatul care cară echipamentul de golf. De fapt, în orice zi s-ar fi îmbolnăvit, ar fi fost nasol. Și bineînțeles că șefului meu nu-i pasă dacă plec de la cafenea… Nu atunci când fiica lui Catherine are nevoie de hamal.

Odată ajunși la soare, Chloe așază mingea pe iarbă și mijește ochii în depărtare. Apoi se dă în spate și lovește. Mingea zboară prin văzduh și pică vreo sută cincizeci de metri mai încolo, într-un buncăr.

– Ups, zice ea indiferentă. Elle, vrei să mi-o aduci?

Tunetul se aude tot mai tare, deși cerul e senin. Mă întreb dacă și Carmindor privește același cer. Și apoi simt o durere în piept și mă întreb de ce oare îmi pasă.

– Elle! mârâie Chloe.

O apuc în urma ei, dar zgomotul e așa de puternic acum!... Și jur că l-am mai auzit undeva. Un huruit gros, ca un dragon. Sau... nu.

Nici vorbă.

Dintr-odată, unul dintre grădinarii care configurează stropitorile pentru diseară țipă și se aruncă într-o parte. Pe deasupra tufișurilor dinspre parcare, făcându-și apariția ca un mare dovleac zburător, plutește un rulotă portocalie cu galben. Aterizează cu atâta forță încât lasă urme în iarba impecabilă și trece printre tufișuri venind spre noi, cu apărătorile lui de roți verzi ca niște guri pline cu frunze și rămurele. Iar din rulotă, răsunând prin geamurile deschise atât de tare, că aud boxele bubuind, se aude melodia din Starfield.

– Dumnezeule mare, ce-i chestia aia? exclamă Chloe.

James clipește nedumerit.

– O rulotă cu mâncare?

Cal zâmbește cu gura până la urechi.

– Cred că se numește Dovleacul Magic.

Rulota se oprește zdruncinându-se în fața noastră. Ștergătoarele pornesc ca să dea frunzele la o parte, iar Sage strigă de bucurie de pe scaunul șoferului.

– A fost ATÂT DE TARE!

Dau drumul la geanta de golf, fug spre Sage și o strâng în brațe.

– Îmi pare așa de rău! cârâi eu, strângând-o tare în brațe. Catherine mi-a luat telefonul și nu am putut să te anunț… Îmi pare rău. Îmi pare rău, îmi pare rău...

Mă îmbrățișează și ea, mirosind ca locul în care ar trebui să fiu eu: a dovleac prăjit și a ulei de cocos de o zi.

– Și mie mi-a fost dor de tine! N-o să-ți vină să crezi pe cine am luat azi cu mașina.

– Ți-am zis să nu mai iei autostopiști, îi zic eu.

Ridică din umeri.

– Încerc, încerc…

Chiar atunci, un băiat brunet se prelinge de pe locul din dreapta și mai că nu sărută pământul. Se ridică în doi timpi și trei mișcări și se sprijină de rulotă. Chiar dacă e puțin verde la față, toată lumea îl recunoaște imediat.

Prietena blondă a lui Chloe icnește.

– Dumnezeule...

– Nu e... întreabă James.

Chloe își îndreaptă spatele și face ochii cât cepele.

– Darien!

Când își aude numele, Darien Freeman se îndreaptă imediat și întoarce capul spre ea. Trăsăturile i se schimbă subtil: adoptă o poziție a buzelor și o uniformitate a sprâncenelor exersate, lucru care mă duce cu gândul la un bal mascat. O mască.

Se întoarce spre mine.

– Elle…

– Darien! strigă Chloe din nou, aruncând crosa din mână și zbughind-o spre el. Dumnezeule, chiar tu ești!

Se uită la prietenele ei, zâmbind larg, ceva de genul „V-am spus eu!“

– James… James, filmează, te rog!

Îl plesnește peste braț ca să-i dea un imbold, iar el își scoate telefonul. Chloe își dă părul pe spate și o zbughește spre Darien.

– Darien! Nu știam că mă vei găsi… Datorită petiției? Știi că am inițiat o petiție...

– Nu pot să cred că era adevărat, îi șoptește Erin lui James, care dă din cap șocat.

Au rămas efectiv fără cuvinte. Nu credeam că va veni vreodată și ziua asta.

Inima stă să-mi sară din piept, deși îi spun să stea locului, bate ca nebuna, deși îi zic să nu-și facă speranțe. Nu știu de ce-a venit… Știe că nu e Chloe fata cu care a dansat… Dar bineînțeles că cedează în fața farmecelor ei. Cine n-ar ceda?

– Mi-a luat ceva timp. Voiam… doar să-mi cer oficial iertare, zice el.

Chloe se preface șocată.

– Să-ți ceri iertare? Pentru ce? Și cum m-ai găsit? întreabă ea, atingându-i bicepșii, aplecându-se spre el.

Pentru ea, flirtatul e la fel de firesc ca respiratul.

Așa e. Pentru că oricum ea l-a vrut. Nu eu. Poate că într-un alt univers. Dar aici… nu eu.

Dar apoi Darien își înclină capul și se uită. La mine. Iar masca începe să dispară încet-încet, până când de sub ea apare ceva cunoscut. Îmi zâmbește.

– Am venit doar ca să-i înapoiez ceva lui Elle.

– Lui Elle? repetă Chloe.

Ridică un condur cu stele.

– Deci, ah'blena? întreabă el, oferindu-mi-l.

„Ah'blena". O singură persoană mi-a zis așa vreodată, o singură persoană a vrut să-mi spună așa.

Îmi simt inima în gât, ridicându-se în zbor ca un balon.

Carmindor.

În fața lui Chloe și a prietenelor ei, în fața lui James, care s-a prefăcut că mă iubește, și a lui Cal, care a învățat ea însăși să iubească, și a lui Sage, care m-a învățat că e în regulă să fii așa cum ești, îmi scot piciorul din mocasini (regulile clubului) și i-l întind.

El îngenunchează și îmi ia cu blândețe călcâiul, apoi mă încalță cu pantoful plin de stele al mamei.

DARIEN

Se holbează la mine, coada ei roșcată, împletită lejer, revărsându-i-se peste umăr. Își împinge în sus ochelarii negri pătrățoși și înaintează, șovăitoare, de parcă i-aș juca o farsă. Pe obraji are pistrui. I-am observat și înainte, dar acum îmi vine să-i unesc ca pe niște constelații, un cer înstelat pe o piele care se înroșește încet, dar sigur. Luminoasă.

Elle.

Nu prințesa Amara, nu fata de la convenție care mi-a spart nasul (încă dau vina pe ea, nu mă contraziceți), nu o străină în care nu pot avea încredere. Nu știu cum mi-am imaginat că o voi cunoaște cu adevărat, fără mască sau costum, sau orice artificiu, nici măcar nu-mi amintesc cum credeam că arată. Cum mi-am închipuit-o. Cum am crezut că va fi.

Pentru că e singura Elle pe care mi-aș putea-o închipui vreodată. E singura posibilitate care ar fi putut exista vreodată. Nu voi spune că e perfectă sau că e cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată, dar în clipa în care mă privește în ochi, e tot ce are universul mai bun de oferit. E o persoană cu care mi-ar plăcea la nebunie să stau o viață întreagă pe puntea de observație a lui Prospero.

Înghite în sec, ținându-și buzele strânse. Iarba umedă începe să-mi umezească blugii și-l aud clar pe Lonny spunând „Nu vă apropiați, vă rog“ în spatele meu, dar nu vreau să mă ridic. Aș vrea să nu se mai termine niciodată acest moment. Aștept, întrebându-mă dacă ar putea să mă ierte vreodată. Pe mine, Carmindor; pe mine, actorul; pe mine, omul: o combinație între Darien Freeman și Carmindor.

În cele din urmă, îmi vorbește, așa de încet, că aproape că nu o aud, deși nici nu e nevoie, căci îi citesc pe buze. Îmi zice ceva ce nu am crezut niciodată că o voi auzi spunându-mi:

– Am auzit că puntea de observație e frumoasă în perioada asta a anului, Carmindor.

ELLE

O clipă nu-mi spune nimic, dar apoi râde. Duios și profund, ca o prăjitură pufoasă îmbrăcată într-un mousse cremos. În cele din urmă, îmi răspunde, așa cum am sperat că o va face, așa cum mi-am dorit, iar inima îmi plutește tot mai în sus, până în spațiu:

– Doar în partea de sud a Metronului.

Nu arată ca Darien Freeman. Arată ca orice băiat brunet, cu părul cârlionțat care poartă un tricou cu Starfield puțin cam strâmt, blugi decolorați și teniși Vans. Arată ca o persoană care ar putea, dacă îi dai o uniformă de culoarea potrivită, să-l interpreteze pe Carmindor sau cu care te-ai putea întâlni la mall.

Pe bărbie are o cicatrice, pe care Carmindor nu o are, și o vânătaie mov pe obraji, care… A, da. Probabil că asta-i din vina mea. Se freacă la ochi cu dosul palmei, de parcă ar avea ceva în el. Poate lacrimi. Of, pe toți nocșii, plânge?

– Am crezut că mă vei urî, zice el ridicându-se. Nu am scris eu ultimul mesaj… E o poveste lungă, dar nu l-am scris eu. Dar nici nu am zis nimic. Mi-a fost teamă. Am crezut că, dacă ți-aș spune cine sunt, m-ai urî.

– Of, prostănacule! Îl strâng în brațe. Mă îmbrățișează la rândul lui și își cufundă fața în părul meu. Nu mai plânge, mă faci și pe mine să plâng.

– Nu plâng, zice el gâtuit, și e limpede că plânge. Dar să știi că nu voi arăta mereu la fel de bine. Deci, dacă îți plac doar pătrățelele...

Îl apăs pe abdomen.

– Știm amândoi că e photoshopat.

– Cum îndrăznești? Vreau doar să spun că nu voi arăta mereu la fel de bine ca acum.

– Apoi, e bine atunci că nu m-am îndrăgostit de cum arăți.

Ezită.

– Deci mă poți ierta? Pentru că te-am mințit? Pentru că…

Îi pun degetul pe buze. E o întrebare bună. La care încă nu știu să răspund, dar îmi amintesc de valsul nostru și cum mi-a luat apărarea, și mă gândesc…

– Cred că aș putea să te iert, dacă...

– Dacă?

– Dacă mi-ai spune din nou ah'blena.

Mă ia de mână și se apropie de mine, atât de aproape, încât îmi tremură picioarele. Miroase a Dovleacul Magic și a deodorant proaspăt și a scorțișoară, miros pe care aș vrea să mi-l întipăresc în minte. Aș vrea să rămână pe hainele mele. Aș vrea să-mi scriu cu fierul încins pe inimă felul în care mă privește: de parcă aș fi ultima stea rămasă pe cer în zori și prima care apare în amurg. E înalt, dar nu așa de înalt, încât să-i văd creierul prin nas. Și e nesigur, și curajos, și confuz, și atât de... Darien.

Cel adevărat.

– Ah'... începe el, pronunțând răspicat fiecare silabă, ducându-și mâna la bărbia mea, blen..., ridicându-mi capul, apropiindu-se lent de mine, ca o supernovă pe punctul de a se ciocni de alta, a.

Și cumva, în acest univers imposibil, buzele lui le întâlnesc pe ale mele.

– Am filmat, zice James undeva în spatele meu. Și... l-am postat!

– „Postat"? repetă Chloe, aproape țipând. Nu… Scoate-l! Scoate-l chiar acum!

– Mă scuzați, domnișoară? Un tip uriaș și solid îmbrăcat în costum, probabil bodyguardul lui Darien, își pune mâna uriașă pe umărul ei. Va trebui să vă calmați.

Vede că mă uit la ei și îmi face subtil semn că totul e în regulă.

Darien se îndepărtează încet de mine, zâmbind. Nu ne putem opri din zâmbit, nu ne putem lua privirea unul de la celălalt îndeajuns de mult timp încât să conteze. Întreaga lume ar putea să cadă pradă nocșilor, și noi nici nu ne-am da seama.

– Mi-am dorit să fac asta de când mi-ai spus ah'blen.

– Mă bucur că știi ce înseamnă, îi răspund eu ironică, amintindu-mi de Hello, America. Dar dacă aș fi fost cheală? Nici măcar nu știai cum arăt.

– L-am distribuit și eu, spune Cal, uitându-se la telefonul ei.

Sage se uită peste umăr și dă din cap.

– Mișto. Twitter, Tumblr… Vreți să-i punem hashtag?

– Gata!

– Opriți-vă! Nu e amuzant! strigă Chloe. Sunteți groaznici! Nu pot să cred că îmi distrugeți momentul! Cu toții!

Darien chicotește.

– Tu scrii pe Rebelgunner. Asta-i și mai rău.

Strâmb din nas.

– Serios?

– O, da. Ești dușmanul.

– Doar ca să te țin în priză.

Se preface că icnește.

– Nu aș vrea să pun în pericol integritatea unui critic!

Zâmbesc larg, cu gura lipită de-a lui.

– Atunci ai face bine să mă săruți din nou. Vreau să fiu sigură că înțeleg bine partea asta pentru următoarea postare.

– Ei bine, asta pot să fac, prințesă.

Și mă sărută din nou. Nu e genul de sărut care pune capăt unui univers de posibilități. Ci dimpotrivă.

E genul de sărut care le creează.

ELLE

OPT LUNI MAI TÂRZIU

Mă uit pe geamul de la mașină.

– Sunt niște monștri, mormăi eu în barbă, uitându-mă la fani.

Mi-am imaginat cum voi coborî din mașină pe covorul roșu cu multă ușurință, dar nici vorbă de așa ceva cu o asemenea mulțime, darămite în rochia asta. N-am reușit să mă dau jos din Dovleacul Magic la balul de absolvire, iar acum ar trebui să cobor cu nonșalanță dintr-un SUV negru? Ha.

Sage și Cal privesc și ele pe geamurile lor, ținându-se de mână. Cred că se țin de mână din ziua aceea de la club. Și cred că nu își vor da drumul prea curând. Ba chiar vor merge la facultate în același oraș. Ce-i drept, New Yorkul e uriaș și sunt o mulțime de facultăți acolo, dar măcar vor fi în același oraș. Sage a făcut vestimentația pe care o poartă la premiera din seara asta: un costum cu pantaloni, cu un imprimeu discret ca niște aripi stelare pentru ea, iar pentru Cal o rochie mulată mov-închis, care se învolburează în jurul ei, ca o Nebuloasă Neagră.

– Nu am văzut niciodată atât de mulți oameni… Ah, câine! se încruntă Sage, îmbrâncindu-l pe șoricarul maro de pe piciorul ei. Pantalonii ăștia sunt calitatea-ntâi! Data viitoare când mai sari pe mine, te jupoi și te fac pălărie!

Franky Tanky dă din coadă și latră. Îl iau în brațe și-l mângâi sub bărbie.

– Șșșt, mătușica Sage nu a vorbit serios.

– Ba pe naiba!

– Nu te-ai asorta cu garderoba ei, îi spun eu încet lui Frankenator la ureche. Nu vei fi niciodată pălărie.

Latră din nou, fericit, cu limba atârnându-i din gură, iar Sage zâmbește încruntată. În ciuda atitudinii ei bățoase, s-a atașat foarte tare de Frank.

După convenție, Catherine a fost în continuare... Ei bine, a fost în continuare Catherine. Nu mi-a cerut niciodată scuze pentru ce mi-a spus, dar nici nu m-am așteptat s-o facă. Am început doar să o tratez și eu cu aceeași măsură de amabilitate pe care mi-a arătat-o ea. Adică zero.

Așa că, în seara în care am împlinit optsprezece ani, în septembrie, mi-am făcut bagajele, am urcat în Dovleacul Magic, care mă aștepta pe alee (cu siguranță înfuriindu-i pe toți vecinii) și am plecat. Nu am lăsat nici măcar un bilețel. În perioada rămasă din ultimul an de liceu am locuit cu Sage și mama ei. Noaptea mi se făcea dor de casa mea. De felul în care scârțâia și gemea. Mi se făcea dor de infiltrațiile din timpul ploilor. Dar mi-am dat seama că, atunci când închideam ochii, eram tot acasă. Îmi vedeam în continuare părinții valsând prin sufragerie. Simțeam în continuare mirosul de ars din cuptor de la friptura tatei. Îmi aminteam în continuare cum îl urmăream și îi citeam fanficurile pe care le scria. Erau încă toate acolo, ascunse în mine. Poate că a fost casa părinților mei, dar mama și tata nu făceau parte din casă, ci din mine, și aveam să-i port cu mine pretutindeni.

Mașina înaintează lent în coloană. Sunt atât de mulți oameni acolo, fluturând afișe și strigându-l pe Darien. Pe unele scrie ÎL IUBESC PE DARIEN, cu inimioară în loc de „iubesc“, pe altele, VREAU SĂ MĂNÂNC CEREALE WABBA-WABBA CU TINE. Îmi amintește de mulțimea de fani pe care am văzut-o prima dată la Hello, America.

Îl ridic pe Franco, ca să-i vadă și el pe toți oamenii ăia nebuni.

– Deci iubitul tău te va aștepta pe covor? întreabă Sage.

Ridic din umeri.

– Cred că da.

– Crezi că da?

– Păi, am fost cam ocupată în ultima vreme, mai știi? zic în timp ce îl așez pe Franco la loc și-l scarpin după urechi. Cu mutarea în cealaltă parte a țării? Ca să nu mai vorbim despre acomodarea de la facultate. Și Darien a fost

extrem de ocupat cu promovarea. Așa că, în mare, am vorbit cu managerul lui, Gail.

Relațiile la distanță sunt grele. Am descoperit asta imediat. Filmulețul a fost vizualizat de enorm de multe ori, dar ne-am întors curând la realitate și Darien a trebuit să revină la postproducție, promovare și următorul sezon din Seaside Cove. Uneori îl vedeam cu alte fete în reviste, dar știam că sunt doar amici, așa că mi-am suprimat latura geloasă. Am încercat să nu mă gândesc prea mult la asta. Ultimul an de liceu a fost oricum foarte ocupat, cu examene și pregătirea pentru facultate, și înscrieri, și burse. În plus, stăteam cu Sage și cu Cal, ba chiar am mers la vreo două petreceri. Bineînțeles, fără să fim membri ai clubului privat.

Așa că a fost în regulă că Darien și-a văzut de viața lui, iar eu, de-a mea. Nu am uitat însă niciodată să ne spunem „noapte bună“. Nici măcar o dată.

Dar acum, că ne vom afla în aceeași zonă, ba chiar în același oraș, sunt emoționată. Emoționată pentru că este o persoană foarte importantă. Emoționată pentru că nu știu dacă vreau să fac parte din acest circ. Emoționată pentru că am toată viața înainte, iar asta e doar o mică parte din ea. O parte importantă, dar mică.

Nu știu dacă pot să continui mersul ăsta pe sârmă. În toamnă voi merge la UCLA[31], la secția de filmologie, pentru că se pare că blogul meu i-a atras atenția unui profesor de filmologie căruia i-au plăcut criticile la adresa Starfield îndeajuns de mult încât să mă susțină în ciuda notelor mele mediocre. Lumea mea e pe cale să se deschidă și să înflorească. Oare chiar îmi doresc și un iubit celebru pe deasupra?

Dau agitată din picioare în timp ce mașina noastră ajunge la destinație. Blițurile par niște lumini intermitente dintr-o casă bântuită. Mă holbez la covorul roșu ca la un hol mult prea lung. Înghit în sec.

În cele din urmă, mașina se oprește.

– OK, domnișoarelor, ne zice șoferul, am ajuns.

Sage și Cal mă privesc cu nerăbdare.

– Deci, o întrebare, zice Sage. Asta înseamnă că nu ne mai putem plânge de cât de prost joacă?

– Am zis eu vreodată că joacă prost? Sage ridică din sprânceană, și zâmbetul îmi piere. Să nu te-aud, ai înțeles? îi spun eu, ridicând un deget amenințător.

– Buzele îmi sunt pecetluite, zice ea, rânjind. După tine, Geekerella.

Oftez… Un singur articol pe BuzzFeed și se pare că te-ai ales cu o poreclă pe viață… Apuc mânerul cu mâna liberă. Inspir, expir. Lumea mă privește. Chiar și Catherine, și Chloe, undeva, pe ecranul televizorului lor uriaș. Sau poate că stau în noul lor apartament din Mount Pleasant, într-o sufragerie imaculată, căutând pe altcineva pe care să-l facă să sufere.

„Hai că poți, Elle“, îmi spun în sinea mea. „Te-ai dus la un bal cosplay singură. Un covor roșu e o nimica toată.“

Încerc să mă port ca prințesa Amara din mine, așa că deschid ușa în fața potopului de blițuri. Cobor din mașină, împiedicându-mă doar ușor de bordură, și-l apuc strâns pe Franco, ținându-l pe lângă corp, ca pe o minge de fotbal, imaginându-mi că ușa cinematografului este poarta. Trebuie doar să ajung acolo.

Îmi întind buzele, sperând să aducă a zâmbet, și înaintez pe covorul roșu. Slavă Domnului că am hotărât să-mi iau bocancii în loc de pantofii ăia cu tocuri de opt centimetri, cum a sugerat Sage. Aș fi picat în nas.

– Cum te cheamă, frumoaso? întreabă un paparazzo.

– Ai venit cu cineva? întreabă altul.

– O, uite, acolo! Cred că e câștigătoarea concursului! adaugă cineva, arătând spre o negresă înaltă care înaintează pe covorul roșu, fata care a câștigat, cu mult timp în urmă, la ExcelsiCon, și își iau toți zborul spre ea, ca moliile spre o flacără.

Închid ochii și trag adânc aer în piept. Ce mai povară, Batman! Cum o putea Darien să facă asta non-stop?!

Îl țin pe Franco puțin mai strâns lângă mine.

– Ce ți-e și cu vedetele astea, nu-i așa, prietene? îi șoptesc eu. Haide, poate reușesc să-ți iau un hotdog de la standul cu gustări… Dacă or avea așa ceva.

În spatele meu, Cal icnește și o apucă pe Sage de braț.

– Doamne, e Jessica Stone!

Arată spre capătul covorului roșu spre o fată frumoasă, cu părul negru, care semnează pe afișul Starfield al unui fan.

– Doamne, o iubesc! Dar nu la fel de mult ca pe tine.

– Ah, nu, ar fi în regulă și dacă ai iubi-o mai mult, îi răspunde Sage. Poate am reușit să o împărțim. Hei, Elle, ăla care e cu ea o fi Darien?

Mi se pune un nod în gât. Chiar e Darien. A venit la ceremonia mea de absolvire acum câteva săptămâni; în trecere, cu ochelari de soare. Dar acum, că îl văd pe covorul roșu, mi se pare că nu l-am mai văzut de ani de zile. Pare așa de diferit în habitatul lui natural, relaxat și magnetic, ținându-și brațul în jurul Jessicăi, în timp ce vorbește afectuos cu un reporter. Toți cei din jurul lui îl sorb din priviri, dorindu-și mai mult. Și o clipă mă simt nespus de neînsemnată.

– Ar trebui să mergem la el, îmi zice Sage, dar o prind înainte să apuce să se ducă.

Mă privește ciudat.

– De ce nu?

– Doar nu… E ocupat. E în regulă. O să mă duc la el mai târziu.

– Dar e chiar acolo acum, insistă ea, încruntându-se.

– Dacă nu vrea să meargă, nu e obligatoriu, spune Cal. Adică, chiar pare ocupat.

– Prea ocupat pentru…

O întrerup.

– Șșșt! Nu suntem, nu oficial. Nu pentru presă.

Sage se uită urât la mine, dar e distrasă rapid.

– Ooo, ăla-i Calvin nu știu cum?

O apucă de braț pe Cal și o trage după ea pe covorul roșu.

Înghit în sec, căci mi s-a pus un nod în gât, și mă uit în jos la Franco.

– Ce să zic, măcar te am pe tine ca partener în seara asta, nu-i așa, Frankie?

– Deja mă înlocuiești? mă întreabă o voce caldă peste zgomotul mulțimii.

Îmi ridic privirea.

Darien, aflat la mică distanță de mine, își bagă mâinile în buzunare. Costumul îi vine ca turnat. Nu mai e la fel de bine făcut ca vara trecută și are părul puțin mai lung pentru noul sezon din Seaside. Ridică din sprânceana-i măslinie. E enervant cât de bine îi iese.

Îmi simt vârfurile urechilor arzând.

– Păi, e un actor mai bun ca unii.

– Auci!

– Și ne asortăm perfect, adaug eu, aranjându-mi rochia cu mâna liberă.

I-am zis lui Sage să-mi facă o rochie exact aceeași culoare ca haina de Carmindor a lui Darien. Am un șir de nasturi de alamă pe corset și sclipici la tivul de jos, de parcă aș fi trecut printr-o băltoacă de aur. Franco e îmbrăcat cu o vestă albastră asortată, care aproape că nu-l cuprinde peste burtă.

Darien zâmbește ușor.

– Știi că e nuanța greșită de albastru.

Îmi ridic capul și-l privesc în ochi.

– Nu știu ce să zic; am auzit că, în noul film, lui Carmindor îi stă destul de bine cu ea.

Zâmbește. Larg, nestânjenit, fără secrete.

– Arăți superb.

Îi zâmbesc la rândul meu. De ce sunt atât de agitată să vorbesc cu el aici? De parcă aș merge pe sârmă, temându-mă să nu cad.

– Tu arăți… Știi cum arăți. Nu trebuie să-ți umflu eu egoul răsfățat. Arăți îngrozitor. Așa arăți. De parcă te-ai fi culcat la două.

– De fapt, era patru jumate, și știi că dai din nas când minți, da?

Își duce mâna la nas și se apropie încet de mine.

Strâmb din nas și îmi întorc privirea.

– Și la mine era tot cam patru jumate.

Umerii i se lasă puțin.

– Îmi pare rău că ți-am scris așa de târziu azi-noapte.

– E OK! Serios. Știu că ai fost ocupat să salvezi galaxia… Arăt spre Jessica. Înțelege unde bat și mă privește calm. Știu că lucrurile o vor lua razna pentru tine o vreme…

– Exact, mă întrerupe el, de-asta voiam să te întreb...

Un reporter îl strigă pe nume.

– Cine-i fata? întreabă reporterul.

– Sunteți împreună?

– De unde e, Darien?

– E fata de vara trecută?

Intervine altul și apoi încă unul… Sau poate că un paparazzo… Seamănă toți între ei. Până și blogurile sunt considerate presă aici. Toate lucrurile sunt considerate presă. Chiar și postările de pe Twitter, Instagram, Tumblr și Snapchat încărcate cu viteza luminii. Cu cât retezăm din start orice zvon posibil, cu atât mai bine.

– Suntem doar prie… zic eu, dar Darien se apropie de mine și își scoate mâinile din buzunare.

Mă apucă de mâna liberă și își întrepătrunde degetele cu ale mele. Nu mai pot rosti o vorbă.

Își coboară capul spre mine și își lipește buzele de urechea mea.

– Repede, când nocșii au invadat al Unsprezecelea District în episodul treizeci și patru, ce au făcut Carmindor și prințesa Amara?

Mă încrunt.

– Și-au... unit forțele?

Dă din cap serios.

– Elle, vrei să-ți unești forțele cu mine? În seara asta îi putem înfrânge pe nocși.

Mă holbez la el fără cuvinte. Camerele continuă să facă fotografii cu bliț. Franco latră, dând din coadă ca o moară de vânt.

– Elle?

Oare vreau? Oare chiar vreau? Încerc să-mi închipui opusul: un univers fără Darien. Un univers fără mesajele lui de „noapte bună“ și fără tachinările lui,

fără zâmbetele acelea secrete pe care le păstrează doar pentru mine, alea din colțul gurii și tandre… Și îmi dau dintr-odată seama că nu-mi place deloc universul acela. N-ar fi nici pe departe la fel de imposibil.

Și la ce bun acest univers dacă nu e imposibil?

– Dar cum rămâne… cum rămâne cu promovarea? mă străduiesc eu să-mi găsesc cuvintele. Și cu marketingul? Cu aliațele care trebuie încheiate și cu tatonatul terenului și…

Îmi duce mâna la buze și o sărută.

– Te vreau pe tine, ah'blena. Vreau să încerc treaba asta cu tine, orice ar însemna ea. Vreau să fii copilotul meu. Și vreau să te întreb înainte de film, în caz că n-o să-ți placă.

Normal că se teme de asta. Normal că e atât de prostănac. Îmi lipesc fruntea de-a lui, paparazzii făcând atât de multe fotografii, încât mă orbesc, ca niște stele.

– Dacă dai chix cu Carmindor, îi zic eu zâmbind, ca să pară că ne șoptim niște nimicuri dulci, nu critici, te voi trece personal prin foc și sabie pe blog.

Între noi, Franco scoate limba, uitându-se când la mine, când la Darien, nerăbdător.

– Vorbești serios, ah'blena?

– Promit-jur, ah'blen.

Se apleacă spre mine, în ciuda mulțimilor, a camerelor, a faptului că Franco își bagă botul în buzunarul de la costumul lui, unde probabil că are ceva bun, și mă sărută. În jurul nostru, blițurile se aprind ca propulsoarele extraordinarei Prospero, iar inima mea își ia zborul spre cele mai îndepărtate colțuri ale acestui univers imposibil.

University of California, Los Angeles (n.red.)

STARFIELD APRINDE STELELE

de Danielle Wittimer

PUBLICAT INIȚIAL PE REBELGUNNER.COM

Când ai de-a face cu o moștenire extraordinară și grea totodată ca Starfield, așteptările sunt mari. Au trecut zeci de ani de la prima difuzare a serialului, dar Starfield se menține încă pe poziție lângă uriași ca Star Trek și Războiul stelelor și se ia la trântă cu Firefly și Battlestar Galactica. Chiar dacă n-a avut la fel de mulți, fanii au fost înflăcărați. Noi, stargunnerii, am știut că îl vom urma pe Carmindor oriunde… chiar și în Nebuloasa Neagră.

Și, când am mers la film, am crezut că într-acolo ne va și purta – spre necunoscut. Nostalgia nu poate concura cu tehnicile ultramoderne de captare a luminii și cu unghiurile de filmare artistic de tremurate. Mă pregătesc să fiu dezamăgită, îmi diminuez așteptările, știind că al meu Carmindor nu va apărea niciodată pe ecran. Și, chiar dacă nu m-am înșelat, tot am fost surprinsă.

Filmul începe cu un atac asupra navei Federației, Prospero, al unor forțe inamice necunoscute. Și toată lumea care a văzut serialul știe ce urmează. Vă veți pregăti sufletește și vă veți face cruce… și Nebuloasa Neagră se va deschide și vă va trage în ea.

Pentru spectatori, și mai ales pentru fani, este un moment destul de agitat: soarta universului însuși e în balanță. Și apoi el pășește pe punte: Carmindor, prințul Federației, cu cizme negre lustruite, cu semnul Federației pe ele, înveșmântat într-o uniformă cu o nuanță de albastru mai închisă decât cea originală. Dar, dincolo de aparențe, Darien Freeman îl interpretează puțin diferit pe Carmindor. Puțin mai nesigur, puțin mai îndoit de sine când vine vorba de propria judecată. E singurul lucru care îmi lipsește de la personajul original: acea încredere deplină în sine.

Dar Darien Freeman îi conferă prințului Federației o profunzime pe care David Singh nu o explorează: o latură imperfectă și profund umană a unui personaj pe care îl cunoaștem și îl iubim cu toții. Carmindorul interpretat de Freeman e mai tânăr, mai nesăbuit și mai puțin eroic și sigur pe sine, dar e

tot Carmindor, mereu gânditor, mereu străduindu-se să fie mai bun decât era cu câteva momente în urmă.

Poate că ar fi loc de mai bine, dar de-asta m-am și îndrăgostit de acest personaj, datorită idealismului lui, a credinței sale că poți fi mai mare decât ești de fapt. Și întrucât îi are alături pe Jessica Stone, care interpretează o prințesă Amara stăpână pe sine și cu limba ascuțită, și pe Calvin Rolfe, în rolul unui Eucinedes care se ține de glume, căpitanul conduce o navă destul de distractivă.

Filmul nu este perfect. Dialogul cu rol de recapitulare devine cam rigid pe alocuri (mai ales pentru stargunnerii care știu povestea), iar unii spectatori s-ar putea să fie nemulțumiți de sfârșit, care ne lasă în suspans. Dar, cu toate defectele lui, acest remake reușește să surprindă esența serialului TV de care s-a îndrăgostit o lume întreagă: atunci când crezi în tine însuți și ai câțiva prieteni buni, poți face orice. Poți fi orice. Așa că...

Privește stelele! Țintește-le! Aprinde-le!

Starfield va apărea în cinematografele din toată țara weekendul acesta. Continuarea este programată pentru vara viitoare.

Mulțumiri

Această carte a fost un dar ciudat pentru mine însămi și, ca admiratoare, trebuie să le mulțumesc unui catralion de oameni, mai ales agentei mele, care mi-a trimis acest dar în inbox, dar și redactorului meu, care mi-a zis să-mi fac de cap.

Și cel mai mult?

Povestea aceasta n-ar fi fost posibilă fără comunitățile de fani. Și n-aș fi pus niciodată mâna pe condei dacă n-ar fi existat fanficurile. A fost comunitatea în care am crescut, printre recenzii înflăcărate și polemici nesfârșite despre cine ar trebuie să rămână cu cine, OTP-uri[32] și UA-uri și canoane individuale[33] și songficuri[34] și omagii stângace aduse seriei My Immortal[35]. În liceu, când eram tristă sau mă simțeam neputincioasă, comentariile și recenzenții, și prietenii pe care i-am cunoscut în comunitățile de fani m-au ajutat să-mi dau seama că nu eram niciodată atât de singură pe cât credeam eu.

Și da, poate că nu există magie în lumea aceasta, dar există puterea fanilor: puterea celor pasionați care, atunci când lucrează împreună, pot face filme din seriale SF anulate, cu un singur sezon, pot învia orașe ficționale ca Stars Hollow și pot crea musicaluri extraordinare pentru fani, care vor dăinui mult mai mult ca omoloaga lor încuiată – iar acest tip de magie nu va dispărea niciodată.

Așa că vreau să-ți mulțumesc. Ție, cititorule. Ție, care faci cosplay și scrii fanficuri, și desenezi fanart[36], și administrezi un forum, și colecționezi figurine Funko, și care sigur ai coperte tari pentru toate seriile tale preferate de cărți în ediții cartonate și rame pentru posterele cu autograf. Ție, care mergi înainte cu îndrăzneală. Nu renunța niciodată la visurile tale și nu lăsa niciodată pe nimeni să-ți spună că dragostea ta este neimportantă sau inutilă, sau o pierdere de vreme. Pentru că, dacă iubești ceva, dacă un anumit OTP, sau un anumit joc de cărți pentru copii, sau versiunea prescurtată a unei serii, sau o carte pentru adolescenți, sau un serial de animație te face fericit, atunci

nu e niciodată o pierdere de vreme. Pentru că, la urma urmei, suntem cu toții doar niște ciudați față în față cu alți ciudați, întrebându-i care e numele lor de utilizator.

Deci, așa cum spunea Carmindor mereu: Privește stelele! Țintește-le! Aprinde-le!

În engleză, one true pairing – relație pe care un anumit fan o preferă față de toate celelalte (n.tr.)

În engleză, headcanons – elemente și interpretări ale unui univers ficțional acceptate de către un fan în sine, dar nu neapărat sprijinite de canonul oficial (n.tr.)

Povești scrise de fani pornind de la cântece (n.tr.)

Fan fiction inspirat de Harry Potter, publicat on-line în perioada 2006–2007. Povestea o are în centru pe Ebony, o adolescentă vampir, și relațiile sale cu personajele din Harry Potter (n.red.)

Lucrări de artă realizate de fanii unei opere de ficțiune și care se bazează pe un personaj sau pe un alt element din lucrarea respectivă (n.tr.)